

อาทิตย์พจน์

เนื่องในโอกาสเฉลิมพระชนมพรรษา

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช

๕ มีนาคม ๒๕๕๑

มโนన้อมนัส Nob

มนุษยอบมนุษย์ไทย

ผจงเทิดแผ่นใจ

ไฟท์เจ้าผจญภัย

ลิขิตด้วยลอดด้วน

ละลั่วนสุดสุดติสาร

ลุวันห้ารั้นนานา

ผسانซ่องซื้อชัย

แด่พระผู้กฎหมายราช

ผดุงชาติระเบือสมัย

พระคุณล้นทะทันไทย

กฤติกลกระเดี่องการ

ดำเนนานนี้จิรังราชย์

ประดับชาติประกาศล้าน

พระยศก้องผกายนาน

ประทานทั่ววิญญาณเทอลุ.

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า หนังสือพิมพ์ “เรากิดอะไร”

(สไมร์ จำปาแพง ประพันธ์)

นัยปักษ์

ຄນບ້ານນອກ ນອກກລ່າວ

ກ ກາປຣາຄະຍົບນເວທີກາຮຸມນຸມ ພມພູດເສມອາ ວ່າ ພັນຮມືຕປະຊາຊົນ ເພື່ອປະຊາບີປໄຕຍ ທຳສິ່ງທີ່ຄົນອື່ນທຳໄດ້ຢາກ ພັນກາຍືດສນາມບິນ ດອນເມືອງແລະສນາມບິນສຸວຽນກຸມ ພມຄາມພວກເຮາຫລາຍຄນ ວ່າເຄຍ ຄືດມາກ່ອນໄໝວ່າເຮົາຈະຍືດສນາມບິນທັ່ງສອງແຫ່ງໄດ້ ຮ້ອຍທັ້ງຮ້ອຍ ຕອບເປັນເລີຍເດືອກນ້ວາ ໂນ່ເຄຍຄືດ ເພວະເພີ່ງແຕ່ຄືດກີຍາກເລີຍແລ້ວ

ເປັນປະວັດທິກາຮົນຂອງເມືອງໄທທີ່ປະຊາຊົນຮວມພັນໄດ້ມາກ່ີສຸດ ແລະຮ່ວມກັນໄດ້ເຮົວທີ່ສຸດດ້ວຍ ນອກຈາກປັຈລັງອື່ນໆ ແລ້ວ ກາຮມໂທຣທັກນ໌ ເອເລສທີ່ວິລັບລຸ່ມນຸ່ມກາຮຸມນຸມສຳຄັນຢູ່ຝ່າຍຮັ້ງບາລຈຶ່ງພຍາຍາມທໍາລາຍ ສຖານໂທຣທັກນ໌ເອເລສທີ່ວິຖົງວິທີກີວິທາງ

ກາຮທໍາຮ້າຍທໍາລາຍຜູ້ຮຸມນຸມນັ້ນ ຝ່າຍຮັ້ງບາລດໍາເນີນກາຮ່າງຄັ້ງ ພັນຮມືຕປະຊີວິດ ۴ ບາດເຈັບ ۵۰۰ ເສົ້າ ແຕ່ເຮົາກີດໍາຮັງຄົມມັນໃນກາຮ ຕ່ອລູ້ອ່າງສັນຕິມາໂດຍຕລອດ

ດ້າເຮາເປີ່ຍິນ ເລີກຮຸມນຸມແບບລັ້ນຕີ-ອທິງລາ ໂດຍຈັບອາວຸຫຼັບຂຶ້ນມາລູ້ກີ ສາມາຮັກທໍາໄດ້ ແຕ່ຝ່າຍເຮົາແລະຝ່າຍຮັ້ງບາລຈະສູງເລີຍມາກທີ່ ۲ ຝ່າຍ ແລະເຮົາກີໄໝປະລົບຜລສຳເຮົຈດ້ວຍ ເພວະຝ່າຍຮັ້ງບາລໃໝ່ອາວຸຫຼັບສົງຄຣາມ ຜື້ນ້າຍແຮງກວ່າປັນລູກຂອງມາກມາຍທີ່ເດີຍວ

ພມເລ່າໃໝ່ຜູ້ຮຸມນຸມພັງວ່າ ໃນປະວັດຄາສຕ່ວ ອິນເດີຍໃໝ່ອາວຸຫຼັກັນ ທ່ານຮອງກົງກຸ່າ ຊາວົອນເດີຍຕາຍເປັນໃບໄໝ່ຮ່ວງ ກູ້ເອກຮາຊໃໝ່ສໍາເລັດ ແຕ່ເຮົາກີໄໝປະລົບຜລສຳເຮົຈດ້ວຍ ເພວະຝ່າຍຮັ້ງບາລໃໝ່ອາວຸຫຼັບສົງຄຣາມ ຜື້ນ້າຍແຮງກວ່າປັນລູກຂອງມາກມາຍທີ່ເດີຍວ

“ເຮົາຄືດອະໄຮ” ຂັບທີ່ແລ້ວທໍານາຍທາຍທັກໄວ້ລ່ວງໜ້າ “ຕຸລາກາຮ ກິວັດນ໌ ແລະປະກິວັດນ໌ ຈະສະສົມຜລຊ້້ສັດຄົງສໍຍໜະນະ” ຖຸກຕ້ອງ ۱۰۰ % ຕາມຄໍາທໍານາຍ

ຕຸລາກາຮກິວັດນ໌ ແລະປະກິວັດນ໌ ທ່າງເສີມເຊິ່ງກັນແລະກັນ ຮັ້ງບາລ ຈະແກ້ຮັ້ງຮ່ວມນຸ່ມເພື່ອລັ້ມຄາລຮັ້ງຮ່ວມນຸ່ມ, ປະຊ., ດຕລ....ປະກິວັດນ໌ ຄັດຄັນກາຮແກ້ໄຂຮັ້ງຮ່ວມນຸ່ມສຳເຮົຈ ຄາລຮັ້ງຮ່ວມນຸ່ມຈຶ່ງອູ້ໄດ້ເຮືອຍມາ ຈົນຕັດລືນຍຸບ ۳ ພຣວຄ ຕັດສີທີ່ກຣມກາຮບວິຫາຮ ຮັ້ງບາລຕ້ອງອກທັນທີ ປະຊາຊົນຈະຮຸມນຸມກັນມາກແກ້ໄໝ ນານເທົ່າໄດ້ ກີໄລ່ຮັ້ງບາລທຸນເຊີດອອກ ໄນໄດ້ ດ້າຄາລໄນ່ອອກມາດັດລືນ

ປະເທດໄທຂອງຂອບຄຸນຄາລ ແລະປະຊາຊົນຄວັບ ແ

17 ບ້ານປ່ານາດອຍ

“...ຄນະອງຄມນຕຣີມີໜ້າທີ່ລວຍ ຄວາມເຫັນຕ່ອປະມາກັບຕຣີຍໃນປະຊາຊົນຕຣີຍກີຈີທີ່ປວງ... ກາຮເລືອກ ແລະແຕ່ງທີ່ອງຄມນຕຣີຫວີກາຮໃໝ່ ອອນຕຣີພັນຈາກຕຳແໜ່ງໃຫ້ເປັນໄປ ຕາມພວະພາບອົບຍາຕໍ່...” ວິຊະຮວມນຸ່ມຢາ ພ.ສ. ແກ້ວມ. ມ.ຕເ, ອຕ

23

ສືສັນຂີວິຕ

ເກີດໃນປະເທດເຊົກ...ກາຮປກຄຮອງ ຮະບອບຄອມມິວນິສຕ໌ລົ້ມເຫຼວ ລ່ມສລາຍ... ເຮັນໄມ່ຈົບອຸດມືກີ່ນໍາ ແຕ່ເຮັນວິຊາບຸຮຸ່ງ ພຍາບາລຕ່ອ ແລະເຮັນໃນມາຫວິທາລີຍ Homeopathy ຂອງເຊດຈນຈບ ແລ້ວເປີດ ຄລິນິກ ...ເຂົ້າໂຄໂລກ ແລະ Homeopathy ອືອະໄວ?

34

ພຸທຣຄາສຕ່ຽກຮ່ວມ

ເຈົ້າໝາຍວິຫຼຸທກະບົ້ນຄຮອງຮາຊຍ໌ ພອ ໄດ້ເປັນໃໝ່ທຸກດໍາລົງກາຍຈະວ່າ “ຕ້ອງລ້າງອາຍ ຕ້ອງໜ່າເຈົ້າກາຍຈະ ໄກທ້າຍທຸກດັ່ນ”

ປະກາສດມາໄດ້ເພີ່ງແກ້ວໜ້າວ່າ ຕ້ວັນທີ່ເພີ່ງດູດາຍທາກແຕ່ເສົ້ຈີໄປທ້າມຄົງ ۳ ຄັ້ງ ເພີ່ມໃຫ້ເກີດນອງເລືອດຮ່ວງສາຍເລືອດ

ບ້ານປ້ານາດຍ

ສືສັນชົວ

RANDOMIR HIKL DIPL HOM

ພຸດຫາສຕ່ຽງການເມືອງ

1 ນັຍັກ:ອາຄິຣພອນ්	ສິໄມຍໍ ຈຳປາແພງ
2 ດັນບ້ານອກນອກກລ່າວ	ຈຳລອງ ຄົງເມືອງ
4 ຈາກຜູ້ວ່ານ	ບຽບນາທີການ
6 ຄຸນິດຄົດໜ່ອຍ	ບຽບນາທີການ
7 ເຢັນຕະເພາະພະບວນບາລ	ກົດພນົົມ ນາທີ່ຄົນ
17 ບ້ານປ້ານາດຍ	ຈຳລອງ
23 ສືສັນචົວ(ສັນພາຍນ໌ RADOMIR HIKL DIPL HOM.) ທຶນ ສມອ.	
29 ຂ້າພເຈົ້າຄົດອະໄຮ	ສົມຄະໂພທີ່ຮັກຍໍ
34 ພຸດຫາສຕ່ຽງການເມືອງ	ລວມພຸດຫາ
37 ເວົ້າຄວາມຄົດ	ນາຍນອກ ທຳເນີຍບ
38 ດຣມດາຂອງໂລກຈະໄດ້ໄມ້ໂສກສລດ	ສົມພັງຍໍ ພັ້ນເຈົ້າຄົດ
40 ຂາດກທັນຍຸດ	ລວມພຸດຫາ
42 ຂົວດິນມື້ປ່າຍຫາ	ສົມຄະໂພທີ່ຮັກຍໍ
52 ກຳປັ້ນທຸນດີນ (ສານເສວນາສູ່ສັນຕາວິວັນນີ້)	ຕັ້ງນັ້ນ ວິມຸດຕິນັນກະ
56 ບຽບຍາຍພິເສຍ (ສອງຮັມສັງຄົມ-ຮຽມຮະ-ການເມືອງ)	ຄອດເຖິງສົມຄະໂພທີ່ຮັກຍໍ
59 ຄິດຄນະຂໍ້າ	ແຮງຮວມ ຂາວທິນິພໍາ
63 ກາຮຕູນ	ວິສູຕົວ
64 ຂົວໄຮສາຮັບພິ	ລ້ຳເກົວຍິນ
66 ຜຸນຟ້າຝາກຝັນ	ພອດ ເທັກສຸຣິນທີ່
68 ດິນວິສູ້ສາມຄວາມຮັກໃຫ້ແຜ່ນດິນ	ຮະພີ ສາຄວິກ
71 ປະສົບກາຮົນໄດ້ຮ່ວມສັນມາສຶກຫາ	ພໍາສາງ
74 ຄວາມຄົດທາງການເມືອງໃນພຸດຫາສານາ	ສຸນ້າຍ ເຄຣມູ້ນຸ້ມສົຮ້າງ
77 ກົດກາເມືອງ	ປະກອບ ເຕກລັດ
80 ປິດທ້າຍ	ພ.ຕ.ທ. ຮູ່ງໂຮຈົນ ເຮືອງຖົກທີ່

ບຽບນາທີການຜູ້ທີ່ມີທີ່ຜູ້ໂມຍຄາ ພ.ຕ.ທ.ຮູ່ງໂຮຈົນ ເຮືອງຖົກທີ່ ກອງຮັບໃຊ້ບຽບນາທີ ຖຸນ້າຍ ເຄຣມູ້ນຸ້ມສົຮ້າງ ສົມພັງຍໍ ພັ້ນເຈົ້າຄົດ ສົມການຕົ້ນ ກາກໂທົດຕິ

ແພີມດິນ ເຄີມຸຍໍ ອໍານວຍ ອິນທສຣ ນ້ຳມຳ ປີຍະວົງຮູ່ເງິ່ນ ຮິນທຣຣມ ອິຄົດຕະກູດ ນ້ຳມຳນັບ ປູ້ຍາວັດ

ກອງຮັບໃຊ້ຄືລປ່ຽນພຸດຫາສຕ່ຽງການ ເທັກໄພທູ້ຍໍ ຕໍ່ານາໄກ ທານີ້ ແລ້ວຄືລປ່ຽນພຸດຫາສຕ່ຽງການ ເທັກໄພທູ້ຍໍ ເວົ້າຄວາມຄົດ

ກອງຮັບໃຊ້ຮູກການ ຄືລສນິທ ນ້ອຍອິນທີ່ ສູ່ເສີເສີ ສືປະເວີຣີ ປຶກຝຳ ການປະເສວີຣີ ດອກນັ້ນນ້ອຍ ນາວາບຸ້ມູນຍິນ

ຜູ້ຮັບໃຊ້ຝາຍໂມຍຄາ ຄືລສນິທ ນ້ອຍອິນທີ່ ໄກຣ. ០-២៣៣៣-១២៤៥, ០-២៣៣៤-៤៩៣

ຈັດຈຳໜ່າຍ ກລັ້ນແກ່ນ ៦៤៤ ຫອຍນວມິນທີ່ ៤៥ ດ.ນວມິນທີ່ ຄລອງກຸ່ມ ນຶ່ງກຸ່ມ ການ. ១០២៤០ ໄກຣ. ០-២៣៣៣-១២៤៥ ພິມພົໍທີ່ ບວິຍັກ ພ້າກັບ ຈຳກັດ ໄກຣ. ០-២៣៣៨-៨៨៣១
ອີເມວ roj1941@gmail.com, farinkwan@yahoo.com

ອັດຕາຄ່າສາມາຊີກ ២ ປີ ២៤ ຊົ່ວນ 400 ບາທ / ១ ປີ ១២ ຊົ່ວນ 250 ບາທ ສົ່ງຮັນາຄັດ ໃຫ້ອ້ດ້ວ້າແລກເຈີນໄປປຽນຄື່ນ ສັ່ງຈ່າຍ ປ.ກ.ຄລອງກຸ່ມ
ໃນນາມ ນ.ສ.ຄືລສນິທ ນ້ອຍອິນທີ່ ໂອນເຂົ້າ ທະນາຄາກຽງໄທ ສາຂາຄົນນວມິນທີ່ ບໍລິສິເລະທີ່ 057-0-447005-8 ຂໍອ້ບັນຍື້ ນາງສາວິຄືລສນິທ ນ້ອຍອິນທີ່
ສໍານັກພິມພົໍກລັ້ນແກ່ນ ៦៤៤ ຫອຍນວມິນທີ່ ៤៥ ດ.ນວມິນທີ່ ແຂວງຄລອງກຸ່ມ ເຂົ້າປັ້ນກຸ່ມ ການ. ១០២៤០ ໄກຣ. ០-២៣៣៣-១២៤៥

e-mail roj1941@gmail.com

ເຈົ້ານ້າຕາ

ເມື່ອເວລາປະມານ ສອງຍາມ ຂ່າວຊ່ອງ ຕ
ວ່າຮັບພາລອັກຄູ່ໄດ້ຢັກເລີກທັງສືອືດີເດີນທາງ
ຂອງ ພ.ຕ.ທ.ທັກສິນ ຜົນວັດທະ ຂໍາພເຈົ້າຕາ
ໝຶ່ມຍົກມື່ອທ່ວມທ່ວ່າ ຂອບຄຸນຮັບພາລອັກຄູ່ມາ
ນ ທີ່ນີ້ດ້ວຍ ຖຸກວັນນີ້ເລາດູວີ້ຫີດີຕໍ່ດໍາວັຈ່າ
ປະຫານແລ້ວນໍາຕາໄຫລສົງສາຮຄນເຈັບຕາຍ
ເຂົ້າໃຈ ແລ້ວທຸກວັນນີ້ນີ້ສັຍຄນໄທຍແຍ່ລົງ
ເພວະໄມ່ສັນໃຈຝັງຮຽມແລ້ນຳໄປປົງປົບຕິ

• ອຸດໝູນ ໂຄຣາຈ

ອມນໍາຕາໄວ້ພ່ຽງພຽງອີກຄົງຄ້າຄນ
ເນວຄຸນແຜ່ນດິນມີໂກລສລ້ວງກາພທຽດກາຍ
ກរາບແຜ່ນດິນອີກຄົງ !

ຄວຽົມ

ຂ້ອເສັນອອງທທາກໍທີ່ໃຫຍ໔ລັກສາແລະ
ຈັດກາຮເລືອກຕັ້ງໃໝ່ເພື່ອໃຫ້ປະຫານເປັນຜູ້
ຕັດສິນແລະທຸກຝ່າຍຍອມຮັບກາຮື້ຂ້າດຂອງ
ປະຫານ ບ້ານເມືອງຈະໄດ້ສົງບແລະ
ພັນຮົມຕະຈະໄດ້ໄມ່ຕ້ອງລົມຕາຍອີກ ຂ້ອເສັນອັນ
ພັນຮົມຕະຈະຮັບໄວ້ພິຈາຮານາ

• ຈິນດາ ສາມາຝິກ

ເປັນທາງເລືອກທີ່ນີ້ທີ່ຈະຫຍຸດຍັງປໍ່ມູນຫາ
ສູງເລີຍຫົວືດເລືອດເນື້ອເພວະໜ້າໄດ້ຂ້ວ່າຂ່າຍ
ແຕ່ໃນຮະຍະຍາວບ້ານເມືອງຕ້ອງພິນາສດໍວຍ
ວຈຈຣອບາທວ່ຖຸນສາມານຍໍ ແມ່ຈະຍຸບລັກ
ເລືອກຕັ້ງໃໝ່ເກີ່ມເຂົ້າສູ່ຮອຍເດີມ ພຣຄຮ່ວງທຽງ
ເປັນຮັບພາລວັກໝາກຮັກຈະໃຫ້ອໍານາຈຮັບ
ອໍານາຈຖຸນພສານເລັກເລື່ອໄດ້ເສີຍຫໍ່ມັກເຂົ້າ
ມາອີກ ແລະເສີດໜ້າຕາຍດ້ານວ່າມາຈາກກາຮ
ເລືອກຕັ້ງ ຂອບຮຽມທີ່ຈະຂອບທໍາອະໄຮງ

ຕາມໃຈຂອບ ກຳເດືອນກວ່າທີ່ພັນຮົມຕະຈະຕໍ່
ຕລອດມາກີກເປັນອັນສູ່ມູນເປົ່າທັ້ງຫຼືວິດ ເລືອດເນື້ອ
ເຮົາຈະຍອມລື້ນໜ້າຕິ ສາສນາ ພຣມທາກໝ່າຕົວຍິ່ງ
ກະຮັນທີ່ຮົວ ທບທວນດູອີກທີ່ເຄີດຮັບ
ບຣວພ່ານຍອມສລະແມ່ຫົວືດເລືອດເນື້ອລ້ວ່າ
ໜ້າຕົກໝາເອກຮາຈອົບປ່ວໄຕຍໄວ້ຕລອດມາ ແຕ່
ອຸ່ນໜຈະຍອມສລະໜ້າຕິເພື່ອວັກໝາເຊີ່ພໜ້ວອິໄລ!

ບອດຕາໄສ-ໄຣຄຸນຮຣນ

ເລື້ອດຕາລື່ມູນລັກໝ່ານົບ (ສູງ) ທຳໃຫ້ປະຫາ-
ຮາຈໝ່ວົງໄດ້ຮັບຄວາມທຸກໆເດືອດຮ້ອນທີ່ປະເທດ
ທຳໃຫ້ປະຫາຮາຈໝ່ວົງຍາກຈານລົງ ທຳໃຫ້ປະເທດ
ເລີຍຫາຍ ສົ່ງເລີມຄນໄລ້ລ້ວ່າງລົງເຫັນໜີ້ໃຫ້
ເກີດຂຶ້ນ ປະຫານເກີດຄວາມເບື່ອຫນ່າຍ
ແຕກແຍກຕົວແທນ

• ນິຮນາມ

ປະຫາດຈະຈົງເຈີຍວ່າ ໄດນເລື້ອດຕາ
ລື່ມູນລັກໝ່ານົບ (ສູງ) ຈຶ່ງທຳໃຫ້ປະຫາຮາຈໝ່ວົງ
ທຸກໆຮ້ອນທີ່ວ່າແຜ່ນດິນ ແຕ່ກ່ຽມເລວ່າຍ້າຍຂ້ວ
(ຕໍ່) ກຣາມ ຂາຍໜ້າຕິປັບລັນແຜ່ນດິນ ທີ່ທຳໃຫ້
ເລີຍຫາຍຍັບເຍືນ ກລັບພາກັນບອດໃບໜ້ອບື້ອ
ທີ່ວ່າໜ້າ ແລະຍຸແຍງປະຫາຮາຈໝ່ວົງໃຫ້ແຕກແຍກ
ເຫັນຜິດເປັນຂອບ ເຫັນຂອບເປັນຜິດ ເຫັນເຈິນ
ເປັນຮຽມ

ຄ່າບອງຄນ

ໃນທີ່ສຸດຂອງທີ່ສຸດ ສມ່າຍກົກປັດ ພລ.ຕ.ອ.
ພ້ອງຮາວທ ວົງຄໍສູວຽນ ພັນຕຳແໜ່ງ ພບ.ຕ.ຮ.
ເຫດຸເພຣະໄມ່ສັນອອງອໍານາຈປຣາບປຣາມ
ປະຫານທີ່ຕ້ານອໍານາຈເກື່ອນ ວະສຸດທ້າຍ
ຂອງໜ້າຮາຈກາຮທີ່ຝ່າເສີນກະແກ້ມັກຈະເປັນ
ເຊັ່ນນີ້ ນ່າເຄຣາໃຈເຫຼືອເກີນກາຮເມືອງກາຮ

ຈາກຜູ້ອ່ານ

e-mail roj1941@gmail.com

ปัจจุบันในประเทศไทย

- สายเลือด ตรวจไทย

 ถูกปลดพระรัชดาธิรรมรัชดา
หน้าที่ “พิทักษ์สันติราษฎร์” ย่อมยืนยงยิ่ง
ให้ญี่ปุ่นรู้ว่าเติบใหญ่ในหน้าที่ทาสรับใช้ทวาราช
ที่ทรงศักดิ์ “ราชการ” ... “เราจะครองแผ่นดิน
โดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชน
ชาวสยาม” เติบใหญ่จนครองตำแหน่งสูง
สุดในสายงาน นับเป็นความสำเร็จ แต่
จะกลับกลายเป็นความล้มเหลวล้มละลาย
ลื้นค่าของคน...ค่าของ “ข้าราชการในพระ
บาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” ในพริบตา หาก
ไร้สำนึกในหน้าที่ต่างพระเนตรพระกรรณ
ต่อประชานชน

พันธุ์แท้

ເຢັ້ນວັນສຸກົງທີ່ ๓๑ ຕຸລາຄມ ๔๙ ເວລາ
ເງກ.๐.๐ ດີຈັນຕັດລືນໄຈເດີນທາງເຂົ້າ ກົມ. ກັບ
ເພື່ອນພັນຮົມືຕຽບທີ່ໂຕຮູ້ຄຸກົກັນ ເຂົ້າວິກວ່າ ໄປ
ເກອະ ໄປທຳບຸລຸ ເວລາ ແກ້ໄ.๐.๐ ນ. ອອກ
ເດີນທາງດ້ວຍຮົມປຶກອັພ ທາຍ ແ ພູັງ ຕ
ເດີນທາງໄປໄດ້ຫລາຍລືບກົໂລ ດີຈັນຂອໂປນ້ນທີ່
ກະບະດ້ານໜັງ ຂຶ້ງມື້ຫລັງຄາລັ້ນໆ ຂົດຕ້ວ
ນອນ ຜົນກົກຕາລົມມາ ຕັ້ງຄວ້າຖຸງຂະດຳ
ໄປໃໝ່ທີ່ໄສກະເປົ້າມາ ເກົາສົມຄລຸມຕ້ວເວົງ
ກັນຟັນ ນອນນັກໄປຕ່າງໆ ນານາ ຄ້າໄມ້ຄືດວ່າ
ໄປເພື່ອຊາຕີ ກີ່ໄມ້ຕ້ອງລຳບາກແບນນີ້ ປົກດີໄປ
ກຣູງເທິພາ ນັ້ນຮັກແວ່ງຂັ້ນດີ VIP ພອຄື້ນດ້ານ
ຕຽບແໜ່ງທັນ ຕໍາຮວຈຫລາຍນາຍໂບກໃຫ້
ຮັກຫຼຸດ ໂຊ່ເພົ່ວ່າລົງໄປດ້ວຍຊຸດມາວິທີຍາລັຍ
ຮາຊີດຳເນີນ ກາງເກງໝາລັ້ນລາຍດອກ ຕໍາຮວຈ
ຄາມວ່າໄປໃໝ່ກັນ ໂຊ່ເພົ່ວ່າຕອບ ຈະໄປໝານນົມ

ໄລ້ຮູບາລັ້ວງ ຕໍາວຽບອກ ຂອບໃຫ້ໂສຄດ ພມ
ກົມພັນຮມືຕຣເໜີມອັນກັນ ພວກສະອກຕໍາວຽ
ຄາມອີກ ເຮື່ອມນຈະຈຸບຍິງໃໝ່ ໂສເພວົ່ວຕົວ
ໃຫ້ໄປຄາມທັກສິນ ເພະລົມຊາຍມັນເປັນເພີ່ຍ
ນອມນີ້ ຮະຫວາງໄດ້ຕອບກັນນັ້ນດີ້ຈັນອນ
ອມຍື້ມອຍໆ ຮູ້ລຶກການໄປກຽງເຖິງ ຄຮັ້ນນີ້ຄຸ້ມຄ່າ
ມາກ ໄດ້ຍືນໂສເພວົ່ວຕົວຕໍາວຽຈົກຄຸ້ມຄ່າແລ້ວ
ຕໍາວຽຈະຍາຍທີ່ເດີນມາຕໍາວຽຈະບະຫລັງ
ດີ້ຈັນກົມລູກຂັ້ນຍື້ມໃຫ້ຕໍາວຽ ແລ້ວພວກເຮົາກີ
ເດີນທາງຕ່ອງ ຮູ້ລຶກປະກັບໃຈພັນຮມືຕຣູ່ວ່ວມ
ເດີນທາງໄປດ້ວຍກັນຈອງງານ ທັງໄຈເຂາສູ້ມາກ
ທຣາບວ່າຮັ້ວທີ່ບ້ານເຂາພັນສີຂໍ້ຄວາມວ່າ
ຮູບາລາຍໝາຍໝາຍ ຈນກະຮະທິ່ງນາຍອຳເກວ
ຕ້ອງມາດ້ອມໆ ມອງໆ ເຂາຄາມນາຍອຳເກວວ່າ
ມີອະໄຣວີເປົ່າຄຽບ ນາຍອຳເກວບອກວ່າ ໄມມີ
ອຳໂຮຄຽບ

- ### • ទរករាជ្យ

 ทั้งครูเก่ารักชาติ ผู้เดย์ลาร และ
โซเฟอร์ นักศึกษา ม.ราชดำเนิน ใจเต็ม
จริงๆ ครับ กล้าเปิดเผยตัวโง่แจ้ง ต่างกับ
นักการเมืองเฝ่าพันธุ์อีกแบบชัยผ้าซิน ที่
กล้าทำผิดทำช้ำ แต่ไม่กล้ารับผิดชอบ
โชคดีนะครับที่เจอตำรวจพันธุ์ไทยแท้ ไม่
ขายตัวเป็นทาสของนักการเมืองปล้นชาติ
อีกคนที่ต้องซื่นชม คือ นายคำภา ที่ยัง
ไม่กล้ายพันธุ์ สาห !

๔ บรอนาริการ

ลูกจะตั้งรังสกุลพ่อไว้ได้
ศิษย์จะตั้งรังเกียรติคุณของอาจารย์ไว้ได้
พลเมืองจะตั้งรังชาติไว้ได้
ก็ เพราะได้รับการอบรมจิตในทางที่ดีที่สุด

- ## ● ມຕ්‍යපුරුෂ

เมื่อถึงวาระการแต่งตั้งโยกย้ายประจำปี ผู้มีอำนาจแต่งตั้ง ได้แต่งตั้งโดยดุษณีด้วยสำนักข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ตำแหน่งได้พื้นที่ให้ในแผ่นดินไทย ล้วนเป็นบุคคลที่มีประวัติการทำงานดีเยี่ยม ไม่เคยมีประวัติอาชญากรรม ไม่เคยมีประวัติรับการปฏิบัติหน้าที่ “บำบัดทุกข์บำรุงสุข-พิทักษ์สันติราษฎร์” สมควรที่เราจักยินดีไปร่วมทุกข์ร่วมสุขยิ่งนัก

งานแรกในตำแหน่ง สาขางาน สรพยา คือ “ล้มด่าน เลิกส่วย” ที่ลีแยกบ้านตึก ถนนสายเอเชีย (นครสวรรค์-กรุงเทพฯ) ซึ่งมีสายตรวจประจำตัวอยู่บ้านตึก ทำหน้าที่เก็บส่วยล้วง สาขางาน ลัง กก.ภ.จว.ชัยนาท เมื่อศึกษาข้อมูลชัดเจนแล้วก็ออกคำสั่ง สาขางาน เปลี่ยนตำแหน่งสายตรวจประจำตัวอยู่บ้านตึก พร้อมกำหนดหลักการเลิกเก็บส่วย-ส่วยล้วง ยืนยันว่าผมไม่รับส่วย และไม่ส่งส่วยให้หน่วยไหนอีก

การกิจทวนกระแล้วันดับแรกผ่านพ้นไปด้วยความเข้าใจอันดีของตำรวจในปกครองทุกรอบดับ เพราะต่างเชื่อว่าผมจริงใจและจริงจัง...มือไม่เปื้อนส่วย!

นับแต่กำหนดหลักการไม่เก็บส่วย-ส่วยล้วงได้รับกระแสกดดันจากหน่วยหนึ่งในการปฏิบัติหน้าที่บ้าง แต่ในที่สุดเมื่อประจักษ์ชัดแจ้งว่า สาขางาน สรพยา เลิกระบบเก็บส่วยเต็็มขาด จึงไม่มีส่วยล้วงเช่นเคย แรงกดดันก็ค่อยๆ คลาย และได้รับการยอมรับจากลังคมตำรวจในลังกัด กก.ภ.จว.ชัยนาท เพราบ คติธรรม “อย่าดีแต่พูด พูดแต่ดี จงทำดีด้วย”

จนกระทั่งได้รับมอบหมายให้เป็นวิทยากรอบรมข้าราชการตำรวจในลังกัด กก.ภ.จว.ชัยนาท เรื่อง “คุณธรรมจริยธรรม” เมื่อ ๖ กันยายน ๒๕๖๔ ณ ศาลาประชาคมจังหวัดชัยนาท

นับเป็นนิมิตใหม่ของตำรวจที่จะชำระล้างคราบโคลนให้ลิ้นจากการตำรวจนัก “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” มีเช่น “ผู้พิชาติสันติสุข” ณ

บทความพิเศษ

ทศพนธ์ นรทัศน์ เรียบเรียง

hs4hnl@msn.com

เย็นศิริประพระปริบาล

ตลอดระยะเวลากว่า ๖ ทศวรรษแล้วที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ทรงอุทิศพระอุตสาหะทั้งมวลเพื่อการพัฒนาประเทศ และคุณภาพชีวิตของชนชาวไทย พระองค์ท่านทรงเป็นกันเองกับพสกนิกร ปอยครั้งที่จะพบเห็นภาพที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมราชภูมิ พระองค์ท่านก็ทรงนั่งพับเพียบกับพื้นในระดับเดียวกับราชนัก แม้ว่าพื้นตรงนั้นจะเป็นพื้นดินลูกรัง ตินโคลนเปียกແฉ หรือแಡด้วนเบรี้ยง และไม่ทรงรังเกียจของถวายของชาวบ้านแบบตามมี ตามเกิดเลย จึงนับได้ว่าพระองค์ท่านทรงประทับเคียงข้างราชนักเสนอกมาตราบเทาปัจจุบัน

หากจะถามว่าอะไรที่ทำให้พระมหาชัตติริย์ของไทยมีความแตกต่างจากพระมหาชัตติริย์ในหลายประเทศ? เหตุใดจึงแทบไม่มีซ่องว่างระหว่างพระท่าน

สถาบันพระมหาชัตติริย์กับประชาชน? คำตอบก็คือ ทศพิธราชธรรม อันเป็นจริยวัตร ๑๐ ประการที่พระมหาชัตติริย์เจ้า ทรงประพฤติเป็นหลักธรรมประจำพระองค์ ในอันที่จะให้มีความเป็นไปโดยธรรมและยังประโยชน์สุขให้เกิดแก่อาณาประชาราษฎร์ จนเกิดความชื่นชมยินดี อันประกอบด้วย (๑) ทาน (ทาน) (๒) ศีล (ศีล) ๓ บริจาคม (บริจาคม) (๔) ความซื่อตรง (อาชชว) (๕) ความอ่อนโยน (มัททว) (๖) ความเพียร (ตป) (๗) ความไม่โกรธ (อกุโกร) หรือความไม่แสดงความโกรธให้ปรากฏ (๘) ความไม่เมียดเมียน (อวิทีสา) (๙) ความอดทน (ขันติ) และ (๑๐) ความยุติธรรม (อวิโรธน) ดังพระปฐมบรมราชโองการที่ทรงพระราชนานในการพระราชบรมราชาภิเษก เมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ ความว่า “เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม” และยังมีพระราชดำรัสต่อมหาสมاقม

ความต้อนหนึ่งว่า “ข้าพเจ้าขอขอบใจที่มอบราชสมบัติให้ ข้าพเจ้าจะทำทุกอย่างเพื่อประเทศชาติ และเพื่อความผาสุกของประชาชนอย่างเต็มความสามารถ ขอให้ท่านจงช่วยร่วมกันทำดังกล่าว”

จากนั้นกำลังจะทรงพระดำเนินออกจากราชธานี มหาสมคุณนั้น คริสต์แล้วก็ทรงหันกลับมาใหม่ แล้วตรัสอย่างหนักแน่นว่า “และด้วยใจสุจริต” และพระราชนัดดาเลขา ความตอนหนึ่งว่า “ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ที่จะรักประชาชนของข้าพเจ้าเมื่อได้ติดต่อกับเข้าเหล่านั้น ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าสำนึกรักในความรักอันมีค่ายิ่ง ข้าพเจ้าไม่เป็นโรคคิดถึงบ้านที่จริงจังอะไรนัก แต่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้โดยการทำงานที่นี่ว่า ที่ของข้าพเจ้าในโลกนี้ ก็คือการได้อยู่ท่ามกลางประชาชนของข้าพเจ้า นั่นคือคนไทยทั้งปวง”

และมีผู้กล่าวไว้ว่า คนต่างชาติต่างภาษา เมื่อได้อ่านพระราชหัตถเลขาที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีโปรดเกล้าฯ ให้เป็นภาษาไทยที่เคยศึกษาร่วมกับพระองค์ในต่างประเทศ ภายหลังจากที่เสด็จขึ้นครองลิริราชสมบัติไม่นานนัก ดังที่อัญเชิญมาข้างต้นนี้ คงยกที่จะเข้าใจความหมายได้อย่างลึกซึ้งครบถ้วน โครงเรย์จะคิดว่าจะมีพระมหากรุณาธิรัตน์สละเลี้ยงชีวิตความสุขส่วนตน ไม่ยึดติดในฐานะอันสูงส่ง เสด็จไปยังถิ่นของราษฎรผู้ยากไร้กันดารเพื่อทรงช่วยเหลือเขาเหล่านั้นด้วยพระวิริยะอุดสาหะ ไม่รู้แต่ครัวเรือนหรือล้มแรง ก็จะเห็นพระองค์เคียงข้างอยู่กับพากเขาด้วยความรักอันบริสุทธิ์ ซ่างไม่ต่างอะไรมากับบิดาที่ทราบว่าบุตรของตนกำลังตกทุกข์ได้ยากอยู่ ณ ที่

ແພັ່ນໃດ ກົງເງິນດູດໄປໜ່ວຍນຳບັດໂດຍມີໄດ້ເຫັນແກ່ຄວາມ
ຢາກລຳບາກ ທຳໄທ້ຄວາມຮັກແລະເຕີດຖຸນທີ່ຮາງວຽກມີຕ່ອ
ພະວະອອກຕີເພີ່ມພູນມັນຄົງ ແລ້ວອຸນບຸຕຸຣ໌ທີ່ຮັກແລະເຕີດຖຸນ
ຜູ້ໃຫ້ກຳນົດຈັນນັ້ນ ຄວາມຈົງທີ່ມີອູ່ຕຸລອດທິກລືບປີ
ອຍ່າງນີ້ແລະ ທີ່ຄົນຕ່າງໆສາດີຕ່າງໆການຍາກຈະເຂົ້າໃຈ
ໄດ້ຄອງກາງສຶກໜຶ່ງ

ในโลกนี้ กษัตริย์กับสามัญชนย่อมแตกต่างห่างชั้นกันยิ่งนัก แต่สำหรับประเทศไทยด้วยสายใยแห่งรักพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวกับราษฎรสามัญชนได้ข้ามพ้นความแตกต่างนั้นเสียอย่างสิ้นเชิง จนทำให้พระองค์ทรงรู้สึกว่า “ที่ของข้าพเจ้าในโลกนี้ ก็คือการได้อยู่ท่ามกลางประชาชนของข้าพเจ้า” และทำให้ราษฎรชาวบ้านชื่งอยู่ในใจว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไม่ใช่ผู้อื่นที่แยกออกไปต่างหากจากตัวเข้า แต่ทรงเป็น “ท้ายราษฎร-กษัตริย์ผู้อยู่ในหัวใจของเข้า” ตลอดกาล

หากจะกล่าวถึงพระเมตตาคุณ พระมหา-
กรุณาธิคุณและพระราชนิยมกิจไดๆ ที่พระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าพระบรม-
ราชินีนาถ และพระบรมวงศ์ ทรงปฏิบัติเคียงข้าง
อาณาประชาราชภูร์ ก็คงจะไม่สามารถยกมากรกล่าว
ได้ทั้งหมด ผู้เขียนจึงขอยกข้อความบางช่วงบาง
ตอนมา เพื่อเป็นเครื่องรองเล็กถึงในพระมหา-
กรุณาธิคุณอันหาที่สุดมิได้

จากบันทึกสีเสียงเหตุการณ์ขบวนเสด็จพระราชดำเนินกลับไปทรงศึกษาต่อ ณ ลิวิตเซอร์แลนด์ เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๗ "...ตลอดทางที่รัฐพระที่นั่งแล่นผ่านผู้คนที่มาส่งเสด็จอย่างล้นหลาม

ในหลวงได้ทรงพระเนตรเห็นประชาชนที่แสดงความจงรักภักดิ์ บางแห่งใกล้จนทอดพระเนตรเห็นดวงหน้าและแวดล้อม ที่บ่งบอกถึงความเสียหวัณอย่างให้เห็นชัดเจน ทั้งเต็มไปด้วยความรักและห่วงใย อันเป็นภาพที่ทำให้อายุรับสั่งกับเข้าทุกคน ถึงความหวังดีที่ทรงเข้าพระทัย และขอบใจเข้าเช่นกัน ขวัญของคนเป็นลิ่งสำคัญ ถ้าขาดกำลังใจ ถ้าขวัญเลี่ยมไม่ต่ความหวาดระแวง ประเทศไทยจะมีแต่ความอ่อนแอกและแตกสลาย

ท่ามกลางเสียงโหรร้องถวายพระพร ก็มีเสียงหนึ่งที่ตะโกนแทรกมาข้าพระกระนั้นว่า “ในหลวงอย่าทิ้งประชาชน” ...ในขณะนั้นทรงนึกตอบในพระทัยว่า “ถ้าประชาชนไม่ทิ้งข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะทิ้งประชาชนได้อย่างไร” ...เป็นเรื่องน่าประหลาดที่ว่า ต่อมาก็ประมาณ ๒๐ ปี พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพบชาญที่ร้องตะโกนทูลพระองค์ไม่ให้ทิ้งประชาชน ตอนที่ร้องตะโกนนั้นเข้าเป็นพลทหารและตอนที่ทรงพบครั้งนี้เขากำลังทำงานอยู่ต่างจังหวัด ...เข้ากราบบังคมทูลว่า ตอนที่เขาร้องตะโกนนั้น เขารู้สึกว่าเหว่และใจหาย ที่เห็นพระเจ้าแผ่นดินจะเสด็จไปจากเมืองไทย กลัวจะไม่เสด็จกลับมาอีก เพราะคงจะทรงเข้าดเมืองไทย เห็นเป็นเมืองที่น่ากลัวน่าสลดอย่าง เข้าดใจมากที่ได้ฝ่าฯ อีก ...เข้ากราบบังคมทูลถามว่า “ท่านคงจำผมไม่ได้ ผมเป็นคนร้องไม่ให้ท่านทิ้งประชาชน”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรับสั่งถ้ามี “เราน่ารักที่ร้อง”

“ใช่ครับ ตอนนั้นเห็นหน้าท่านเครื้ามาก กลัวจะไม่กลับมา จึงร้องไปเหมือนคนบ้า” พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงตอบว่า “นั้นแหล่ะ ทำให้เราแก้ก็คงหน้าที่ จึงต้องกลับมา”

ทรงวิทย์ แก้วศรี ผู้เรียบเรียงบทความ “บรรพบพิตรพระราชสมการเจ้าผู้ทรงพระคุณธรรมอันประเสริฐ” บันทึกไว้ว่า วันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๙๘ ขณะที่ทรงมีพระชนมายุ ๗๖ พรรษา และทรงครองราชย์เป็นปีที่ ๘ ปรากฏว่าเกิดเหตุการณ์อุบัติภัยครั้งร้ายแรงขึ้นที่อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงเสด็จพระราชดำเนินไปเยี่ยมเยียนราษฎรชาวบ้านโป่งผู้ประสบภัยในพื้นที่ ทรงทดสอบพระเนตรบริเวณที่เกิดเพลิงไหม้และพระราชทานลิ้งของบรรเทาทุกข์ ...ทุกข์ในยามยากเพราะลิ้นเนือประดาตัวจากภัยเพลิงนั้นมากล้น แต่เมื่อได้รู้ว่าอย่างมีเครื่องสักคนคอยเป็นกำลังใจทุกข์สาหัสแค่ไหนก็ยังพอมีแรงกายลูกชิ้นลู้ต่อได้ การเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมเยียนราษฎรผู้ประสบภัยในครั้งนั้น นับได้ว่าเป็นการเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมราษฎรต่างจังหวัดเป็นครั้งแรกในรัชกาล

ระหว่างวันที่ ๒-๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๙๘ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมราษฎรภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นำมาซึ่งความปลื้มปิติยินดีและตื่นเต้นให้กับประชาชนชาวอีสาน ในเวลาเดียวกันเป็นที่สุด หนังสือ “รอยเสด็จฯ” ได้เล่าถึงบรรยากาศในห้วงเวลาอันน่าปลื้มปิติยินดีนั้นว่า ครั้งนั้นแม้แต่ราษฎรที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารห่างไกลจากการเสด็จก็ยังพากันอุ่นใจลูกจุงหลาน หอบเลือหอบหมอน ข้าวปลาอาหาร ชักชวนกันเดินทางมาเฝ้ารอตามเส้นทางที่เสด็จฯ ผ่าน ขนาดบนยอดภูกระดึงก็มีชาวบ้านพากันเดินทางขึ้นไปรอชมพระบารมี ราษฎรล้วนจดชื่อของมีค่าที่สุดที่มีอยู่ไม่รู้จะเป็นของกินของใช้ ของมีค่าประจำตัวประจำตระกูล ของพื้นเมืองที่ตนร่วมมีคุณค่านำมาทูลเกล้าฯ ถวายด้วยความจงรักภักดีอย่างชนิดสุดล้นในหัวใจ

นางเจียม แสงเสนาะ ชาวท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย เตรียมการล่วงหน้าไว้ถึง ๓ วัน “เตรียมปลาค้อ (ปลาช่อน) ๓ ตัวใหญ่ๆ ทำปลาเค็มตากแห้ง จำกัดไว้ตัวหนึ่งทำได้ ๖ ริ้ว ทำอย่างดี เอกสารดูกองก แล้วเอาปลาค้อทั้ง ๓ ตัวใส่ถุงห่อกระดาษเพื่อถวาย” ส่วน นางน้อย สิงห์เพ่น ชาวบ้านคำເກອຈັດວັນ จังหวัดชัยภูมิ เล่าว่า “ทุกคนคิดเหมือนกันว่าต้องได้รับเสด็จฯ ให้ลงได้....พากันเตรียมเสบียงอาหารสำหรับการเดินทาง เลือกเลือกผ้าชุดที่ดีที่สุดไว้รับเสด็จฯ บางคนแบกท่อนอ้อยไปกินระหว่างทางกัน

พิวน้ำ เดินทางเป็นระยะทางประมาณ ๒๐ กิโลเมตร เดินทางด้วยเท้าตอกกลางคืนไป (ถึง) ก็ส่องฟอตี"

ล่วงถึง พ.ศ. ๒๕๐๑ เป็นต้นมา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ก็ได้เล็งพระราชดำเนินทรงเยี่ยมราชภูมิในทุกภูมิภาค ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคใต้ และทุกจังหวัดในประเทศไทย เพื่อทรงศึกษาปัญหาความเดือดร้อนของราษฎร ทรงมีพระราชดำริในการแก้ไขปัญหาต่างๆ เพื่อประโยชน์สุขของอาณาประชาราษฎรอย่างแท้จริง

สมเด็จพระเพทราชาตราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงเล่าว่า "การที่เล็งไปด้วยพระองค์ เองนั้นทรงถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะฉะนั้นเวลาที่เล็งไปที่ไหน จะต้องขับรถด้วยพระองค์เอง ท่านบอกว่าจะได้มีความรู้สึกต่อพื้นที่นั้น"

"เวลาเดินทางไปด้วยพาหนะอื่น เช่น เฮลิคอปเตอร์ ท่านก็ถือโอกาสเป็นการตรวจสอบและแก้ไขแผนที่ไปในตัว ท่านจะกริ่วพวงเรืออย่างมากที่พอไปฯ ก่อนหลับ ท่านบอกว่าการขึ้นเฮลิคอปเตอร์นั้นถือเป็นลิทธิพิเศษและใช้เครื่องราชการใช้น้ำมันราชการ ก็ควรทำประโยชน์ให้ราชการให้สมบูรณ์ ไม่ใช่ว่าขึ้นไปพังเสียงปรือๆ ๒-๓ นาทีก็หลับ"

พระราชจิริยวัตรในการเล็งฯออกพื้นที่นี้บ่อยครั้งที่โปรดเล็งฯ อย่างไม่เป็นทางการ โดยจะไม่บอกจุดหมายปลายทางไว้ก่อน แต่จะทรงแจ้งให้ผู้ตามเล็งฯรู้ตัวล่วงหน้าแบบทันด่วนไม่เกิน ๒ ชั่วโมงทั้งนี้ ก็ด้วยเหตุที่ทรงต้องการเห็นสภาพที่แท้จริง ไม่ทรงต้องการให้มีการจัดเตรียมโดยเจ้าหน้าที่ และไม่ทรงต้องการให้ราษฎรต้องมาเข้าแวรรหรับเล็งฯ การเดินที่เรียงราย ปัญญา เจริญวงศ์ เล่าไห่ในบทความเรื่อง "ของขวัญวันเฉลิมพระเกียรติ ๕ รอบ" ในหนังสือ "ไทยรัฐ" ว่า "เนื่องจากการเล็งฯ อย่างไม่เป็นทางการนี้ ในบางกรณีอาจมีการนำเส้นทางผิดพลาด โดยที่ไม่ได้ตรวจเส้นทางไว้ก่อน พระองค์ก็ไม่ได้ทรงว่าอะไร ปล่อยให้เข้ามาทางไปเรือยๆ แทนที่จะกริ่ว พระองค์กลับมีอารมณ์ขัน และทรงบอกให้หยุดรถขบวน และก็ทรงเอไปเรื่องอื่น

เช่น ขอลงถ่ายรูปกับภูมิประเทศ ว่าที่นี่สวยดี ป้าไม่อุดมสมบูรณ์ วิวสวย...แล้วจึงรับสั่งว่า เส้นทางที่จะไปนั้นไม่ไกลอย่างนี้"

ย้อนเวลากลับไปเมื่อกว่า ๑๓ ปีที่แล้ว ขณะที่ "瓦เด็ง ปูเต๊ะ" กำลังขับเขมันอยู่กับการดูแลต้นทุเรียนและลงกองในสวน ช่วงเวลาใกล้ค่ำได้เห็นคนกลุ่มนึงเดินเข้ามา หนึ่งในจำนวนนั้นได้กัวก้มือเรียกให้เข้าไปหา แต่ตัวผู้เม่าเองกลับรู้สึกกลัวๆ ไม่กล้าเข้าใกล้ ผู้เม่าเห็นท่าทางกลุ่มนึงเดินเข้ามาและกล่าวว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จพระราชดำเนินมาท่องพระเนตรความเป็นไปได้ในการสร้างอาคารกันน้ำที่คลองน้ำจัดบ้านทุ่งเค็จ ตำบลแป้น อำเภอสายบุรี

"ตอนนั้นเป้าทราบแล้วว่าเป็นในหลวง แต่จะเข้าไปใกล้ๆ ก็ไม่กล้า เพราะว่า怒โกรงตัวเดียว ไม่ได้สวมเสื้อ พอเข้าไปใกล้ๆ ในหลวงก็บอกว่า จะมาชุดคลองชลประทานให้ พอดียินอย่างนั้น เป้าก็ตื่นใจมาก คุยกันย่อๆ ท่านถามว่าถ้าชุดคลองสายทุ่งเค็จนี้จะไปลินสุดลงที่ตรงไหน เป้าบอกท่านว่า คลองเส้นนี้มีที่ดินติดเขต ต.แป้น ทางเหนือขึ้นไปสุดที่อำเภอครีสต์ ในหลวงถามต่อว่าถ้าไปอุดคลองเส้นนี้จะมีอะไร ก็ตอบว่า มี ๔ เกาะ ท่านก็ชزمว่า เก่งสามารถจับทุกที่ที่ผ่านไปได้ แล้วท่านก็เบิดดูแผนที่ที่นำมาด้วย แล้วบอกว่า เป้ารู้จัง ไม่โกหก ทุกสิ่งที่เป้าบอกมีอยู่ในแผนที่ของพระองค์แล้ว" เป้าเด็งในวัยกว่า ๙๐ ปีทบทวนความทรงจำด้วยแวตาสลดซึ้ง

หลังจากได้กราบบังคมทูลเส้นทางชุดคลองในโครงการพระราชดำเนินแล้ว ในครั้งนั้นผู้เม่าแห่งบ้านเบาะເລາະ ยังได้ถวายที่ดินเพื่อดำเนินโครงการพระราชดำเนินที่เดิม แต่ในครั้งนี้ พระองค์ทรงตัดสินใจให้ชุดคลองชลประทานดังกล่าวเสียแล้ว ทุกครั้งที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จฯ มาทรงงานและประทับแพรพระราชสุรุณที่พระตำหนักทักษิณราชนิเวศน์ จังหวัดนราธิวาส เป้าเด็งก็จะไปเข้าเฝ้า แทนทุกครั้งหรือบางครั้งถ้าหากคิดถึงพระองค์มากๆ เป้าเด็งก็จะไปขอเข้าเฝ้า ถึงพระตำหนักจิตรลดารโหฐาน

มนูญ มุกข์ประดิษฐ์ ได้กล่าวว่า ลุงวาร์เดิงพา เวลาตาที่เป็นประกายมาเผาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ด้วยชุดเต็มยศครึ่งท่อน คือ ล่วงทางเกง ตัวเดียวไม่ล่วงเลือ咪ที่ไหนในโลกอีกแล้วที่สามัญชนคนธรรมดามิ่งว่าจะอยู่ในเสื้อผ้าอภารณใดๆ ก็ มีสิทธิ์เท่าเทียมกันที่จะเข้าใกล้ชิดพระองค์ บอกเล่าความทุกข์สุขกับพระเจ้าแผ่นดินของเข้าได้อย่างเสมอภาคกันล้วนหน้าเช่นนี้.....ลุงวาร์เดิงดีใจที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแสดงจักรพรรษาด้วยความมั่นคงน้ำบ้าน จึงเหลียวซ้ายแลขวาหลายครั้งผิดปกติในที่สุดก็ได้กราบบังคมถูลอย่างฉะฉานว่า “พระเจ้าอยู่หัวแสดงจามาทั้งที่ไม่มีอะไร จะถวายผลไม้ในสวนเพิ่งเก็บขายไปได้เงินมาสองหมื่นบาท ก็นำเงินไปซื้อ เครื่องปิ้มนามได้ ๑ เครื่อง ถอดเอาร่องรอยและขันไปเลียขอถวายพระเจ้าอยู่หัว”

“เมื่อถึงดูที่เรียน ลงกองจะ จำปาดะ ก็จะนึกถึง ในหลวงตลอด ถ้าท่านมาที่นี่ (บ้านทุ่งเค็จ) ก็เอาไปถวายที่นี่ บางปีท่านไม่ได้มา ก็ส่งผลไม้ไปถวายท่านทางไปรษณีย์ ส่ง EMS ไปเลีย เวลาส่งเขียนหนังสือไม่เป็น ก็บอกเจ้าหน้าที่ไปรษณีย์ว่า จะส่งของไปให้ในหลวงที่สวนจิตรา เจ้าหน้าที่ก็ดำเนินการให้...ผลไม้ที่ส่งไปถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถนั้น ถึงพระหัตถ์เสมอ เพราะทุกครั้งที่มีโอกาสได้เข้าเฝ้าฯ ทั้งสองพระองค์มักจะมีรับลังว่า “ขอบใจ ผลไม้ที่ส่งไปให้ ได้รับแล้ว” เป้าเดิง เล่าต่อว่า เสียค่าส่งผลไม้ไปถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ครั้งละ ๑,๐๐๐ กว่าบาท เป้าเดิงอยากให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถได้เสวยผลไม้ที่ส่งไปถวายเช่นเดียวกับที่ดินที่ถวายไป เป้าเดิงก็ไม่เคยคิดเสียดายแม้แต่น้อย และหากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีพระราชประสงค์จะใช้ประโยชน์ที่บริเวณไหนที่เป็นของเป้าเดิงแล้ว เป้าเดิงพร้อมที่จะทูลเกล้าฯ ถวายให้ทั้งหมด

“เมื่อในหลวงมาที่อำเภอแม่ลานครั้งล่าสุด พอเจอเป้าก็เข้าไปกอดเลยไม่ได้พูดอะไรกับท่าน

ท่านรู้นิสัยเป้าดีว่าไม่ค่อยพูดอะไร ท่านก็เรียกเป้า” “คิดถึงท่านที่สุดเลย” เป้าเดิง บอกผ่านล่าม เมื่อถูกถามว่ารู้สึกอย่างไรหากไม่ได้เจอพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนานๆ

ในด้านการดำเนินชีวิต พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเน้นให้ประชาชน ชี้งส่วนใหญ่ก็ยังมีฐานะยากจนถึงปานกลาง ได้เรียนรู้ถึงการใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย ด้วยความพอเพียง ด้วยความรู้ประมาณตน มีเหตุ มีผล กอบปรัชญาความรู้คุณธรรม พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มิได้เพียงแนะนำทางให้พสกนิกรปฏิบัติอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังทรงปฏิบัติพระองค์เป็นแบบอย่าง ทรงสอน ทรงนำทางให้ชาวไทยได้ใช้ชีวิตบนทางสายกลาง ประหยัดอดออม เอื้อเพื่อเพื่อแผ่ ขยายขันแข็งบนพื้นฐานของความชื่อสัตย์สุจริต อันเป็นแบบอย่างของคำว่า “เศรษฐกิจพอเพียง” พระองค์ท่าน ทรงมีพระราชดำรัสเนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษา เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๑ ไว้ว่า “ให้พอเพียงก็หมายความว่า มีกิน มีอยู่ ไม่ฟุ่มเฟือย ไม่หรูหรา ก็ได้แต่ว่าพอ แม้บางอย่างอาจจะดูฟุ่มเฟือย แต่ถ้าทำให้มีความสุข ถ้าทำได้ก็สมควรที่จะทำ สมควรที่จะปฏิบัติ”

ความพอเพียงที่พระองค์ทรงปฏิบัติเพื่อเป็นตัวอย่างแก่ชนชาวไทยนั้น อยู่ในทุกขั้นตอนของการดำเนินชีวิต ตั้งแต่ครั้งยังทรงพระเยาว์ เมื่อประทับอยู่ที่เมืองโอลชาแนน สวิตเซอร์แลนด์ สมเด็จพระบรมราชชนนี พระราชนدانเงินให้ใช้แต่พอสมควร พระองค์ทรงรู้จักคุณค่าของเงินและทรงรู้จักหาเงินอย่างสุจริต แม้พระพี่เลี้ยงอยากถวายเงินพิเศษให้เพื่อจะได้ใช้สอยตามพระราชอธิยาศัย แต่ก็ไม่ทราบจะถวายอย่างไรดี วันหนึ่งเมื่อจักรเย็บผ้าของพระพี่เลี้ยงชำรุด พระองค์ทรงอาสาช่วยให้จนจักรเย็บผ้าใช้การได้ พระพี่เลี้ยงจึงได้โอกาสทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายเงินค่าซ่อมจักรให้เพื่อเป็นการตอบแทน

นอกจากนั้น ยังมีเกร็ดเล็กๆ น้อยๆ ของการดำเนินชีวิตอย่างพอเพียงของพระองค์ท่าน ซึ่งมี

ผู้สนใจได้เบื้องพระยุค labyrinth นำมารถ่ายทอดให้พังอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรว่า ของใช้ส่วนพระองค์ล้วนเป็นของธรรมชาติ การทำงานก็เช่นเดียวกันพระองค์ท่านมีวิธีการทำงานอย่างเรียบง่ายภายใต้ห้องทำงานขนาด ๓ x ๔ เมตร ภายในห้องทำงานที่มีวิทยุ โทรทัศน์ โทรสาร โทรศัพท์ คอมพิวเตอร์ เทเล็กซ์ เครื่องบันทึกเสียง เครื่องพยากรณ์อากาศ แผนที่อื่นๆ และดงถิ่นพื้นที่หมู่บ้าน แม่น้ำ ภูเขา และป่าอย่างละเอียด

มนูญ มุกข์ประดิษฐ์ ได้เขียนเล่าถึงหลักการทำงานในโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ ไว้ในหนังสือประทีปแห่งแผ่นดิน ว่า "...ทรงคำนึงและยึดหลักการความถูกต้องและความสอดคล้องเหมาะสมกับสภาพลังค์และวัฒนธรรมของท้องถิ่นเป็นหลัก...ทรงหลักเลี้ยงเป็นพิเศษในการที่จะเข้าไปสร้างปัญหาความเดือดร้อน ให้แก่คนกลุ่มหนึ่ง โดยสร้างความสะดวกสบายนะและผลประโยชน์ให้แก่คนอีกกลุ่มหนึ่ง ไม่ว่าพื้นที่ดังกล่าว จะมีความเหมาะสมทางด้านเทคนิคและวิชาการ ตลอดจนจะก่อประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจและลังค์ประโยชน์ได้ก็ตาม หากว่าการดำเนินการนั้นอาจมีผลกระทบต่อความเข้าใจอันดีและความสงบสุขของประชาชนแล้ว ก็จะหลักเลี้ยงไม่กระทำเนื่องจากเห็นว่าโครงการนั้นๆ ควรเป็น 'มติ' ของชุมชนนั้นเองที่จะพึงตัดสินใจ..."

พระองค์ท่านทรงมีความมุ่งมั่นและความชัยที่มั่นเพียร ในการทำงานต่อจนเสร็จแม้จะดึกดื่น เพียงใด ดังที่ ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล เลขาธิการ มูลนิธิชัยพัฒนา กล่าวไว้ในหนังสือหลักธรรม หลักทำตามรอยพระยุคบาท ว่า วันนั้นเสร็จงานห้าทุ่ม เส็จฯ ไปแล้วเราก็เข้าค่าย ไปนอนอยู่ในค่าย มดคล้ายวัน นอนอยู่ก็ปรากวัวตี ๒ ทรงวิทยุเรียกมาให้ไปเข้าเฝ้า เราหน่อยมาตั้งแต่บ่าย ๔ โมงเย็น จนกระทั่งถึง ๕ ทุ่ม ตี ๒ ทรงเรียกไปขอแผนที่ ขอข้อมูลเพิ่มเติม ในขณะที่เรากลับไปลับใบลีล ทรงกลับไปทำงานต่อ ...เรื่องเช่นนี้ไม่ใช่ว่าปรากวัวขึ้นหนลงหน แต่ปรากวัวขึ้นอยู่ตลอดเวลา ตราบได้ทีงานไม่เสร็จ "พระเจ้าอยู่หัวเวลาทำอะไร ทรง

มุ่งมั่นมาก เรื่องความชัยไม่ต้องพูด ทรงงานไม่มีวันเสื่อม วันอาทิตย์ไม่มีเวลา空 กลางคืน"

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงไว้ซึ่งความยุติธรรมและความเชื่อมั่นที่ราชภูมิต่อพระองค์ท่าน ทำให้มีการถ่ายทอดจากราชภูมิถึงพระหัตถ์พระองค์ท่าน ทั้งที่ถวายโดยตรงและผ่านทางไปรษณีย์ ทำให้ความทราบฝ่าละอองธุลีพระบาท ว่ามีราชภูมิมากมายที่ได้รับความทุกข์ร้อนและไม่ได้รับความเป็นธรรมพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีพระราชดำรัสหลายครั้งว่า สวนหนึ่งของปัญหามาจากการที่ประชาชนไม่รู้กฎหมาย และไม่มีใครไปอธิบายชี้แจง การที่ทุกข์ของราชภูมิไทยกลับเป็นทุกข์ของพระเจ้าอยู่หัวไปด้วยแบบทุกเรื่องนี้ สร้างความประหลาดใจให้กับสื่อมวลชนต่างประเทศมาก สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ รับสั่งเล่าให้นักข่าวทุกฝ่ายฟังว่า "ฝรั่งซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เป็นพระเจ้าแผ่นดินที่ไม่มีใครทำให้สถาบันกษัตริย์ดำเนินไปอีกนานหนึ่ง เป็นแนวใหม่ไม่มีที่ไหนในโลก ไม่มีที่ไหนในโลกที่พระมหากษัตริย์จะออกไป แล้วประชาชนมาเล่าความทุกข์แล้วก็พาภันไปดูจนถึงหลังบ้าน"

"ชาวต่างประเทศสามว่า ไม่เลี่ยงเกินไปหรือเล็ดล่า ไปในดินแดนที่เรียกว่าการร้าย พระเจ้าอยู่หัวรับสั่งว่า ถ้ามีน้ำให้เข้า มีอะไรให้เข้า เขาก็ไม่อยากก่อหรือก่อความร้าย เขาก็ก่อแต่ความดี"

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรม ทำให้ประชาชนมีความไว้วางใจสูงสุดในองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงมีประชาชนทูลเกล้าฯ ถวายถ้อยคำร้องทุกข์ต่อพระองค์ท่านทั้งด้วยตนเองหรือทางไปรษณีย์เป็นจำนวนมากนอกนี้ ยังมีถ้อยคำความทุกข์สาหัสเรื่องราวหนึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวต้องทรงใช้พระวิริยะอุตสาหะในการวินิจฉัยตามหลักนิติธรรม ก่อนที่จะทรงใช้พระราชอำนาจในการ "แก้ไขความทุกข์" ให้ราชภูมิกลุ่มนี้ได้ ถือว่าเป็นนิรภัยของประเทศไทย ศาสตราจารย์ลัญญา ธรรมศักดิ์ อตีตประชานองค์มนตรี กล่าวไว้ในการอภิปรายเรื่อง

“พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวกับความยุติธรรม” ณ หอประชุมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ ๘ เมษายน ๒๕๓๐ ว่า “...ในระยะหลังผู้ต้องโทษทั้งหลายถือเป็นลิทธิวัลเกล้าฯ ถวายภูมิคุณ ฉะนั้นเรื่องจึงขึ้นสู่พระองค์มาก ...”

ถึงจะมีพระราชกระแสแล้วภูมิคุณเหล่านี้ให้ผ่านเห็นชอบขององค์มนตรี แต่ศาสตราจารย์ลัญญากล่าวว่า ไม่ได้ทรงเห็นพ้องตามความคิดขององค์มนตรี เสมอไป บางเรื่องพระองค์ทรงตรวจสอบจำนวนมาก (บางจำนวน) พระองค์ทรงย้อนสำรวจกลับมาให้องค์มนตรีพร้อมกับทรงถามว่าข้ออนันต์ข้อนี้เป็นอย่างไรอยู่ตรงไหน “ทรงจะเอื้อประโยชน์ให้กับเรา ดังนั้นอัตโนมัติจะประหารดีหรือไม่ประหารดีแล้วให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นห่วงและหันพระทัยในเรื่องนักโทษที่จะถูกประหาร และยังแสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่ทรงผ่านไปเฉยๆ”

การเสด็จพระราชดำเนินทุกครั้ง แม้จะต้องเผชิญกับแวดวงหรือลมแรง ราชภูมิคุณไม่เคยย่อท้อที่จะอดทนรอรับเสด็จให้ถึงที่สุด แม้ฝนจะตกหนักแค่ไหนก็ไม่มีใครยอมกลับบ้าน ร้อยเอกศรีรัตน์ทรัพย์ เล่าไว้ในบทความ “พระบารมีปักเกล้าฯ ที่อำเภอท่ายาง” ตีพิมพ์ในหนังสือ “๗๙ พระราชราชธิราชเจ้านักกรัตน์ศรีรัตน์” ความว่า ครั้งหนึ่งที่โครงการห้วยสตว์ใหญ่ เมื่อเอลิคอปเตอร์พระที่นั่งมาถึง ปรากฏว่าฝนตกลงมาอย่างหนัก ราชภูมิคุณและข้าราชการที่มาเข้าเฝ้ารอรับเสด็จต่างเบิกปอนกันหมด แต่ก็ยังตั้งแต่เฝ้าเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่อย่างนั้น

เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จลงมาจากเอลิคอปเตอร์ นายตำรวจราชองค์ครักษ์ที่ตามเสด็จได้เข้าไป告知รัฐบาล ทรงหอดพระเนตรเห็นบรรดาข้าราชการและราชภูมิคุณที่มายืนตั้งเฝ้ารอรับเสด็จอยู่ต่างก็เบิกผนนโดยทั่ว ก็ “จึงมีรับสั่งให้นายตำรวจราชองค์ครักษ์เก็บร่ม แล้วทรงพระดำเนินเยี่ยมข้าราชการและราชภูมิคุณที่เข้าเฝ้ารอ

รับเสด็จ โดยทรงเบียกผนนเช่นเดียวกับข้าราชการและราชภูมิคุณทั้งหลายที่ยืนรอรับเสด็จในขณะนั้น”

ครั้งหนึ่งขณะเสด็จฯ เยี่ยมเยียนราชภูมิคุณในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้สื่อข่าวต่างประเทศคนหนึ่งได้ขอพระราชทานลัมภากษณ์ และได้กราบบังคมทูลถามว่า การที่เสด็จฯ เยี่ยมราชภูมิคุณและการตามพระราชน้ำที่เสด็จฯ นำมากมายนั้นทรงหวังว่าจะให้คอมมิวนิสต์น้อยลงใช่หรือไม่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงรับสั่งตอบว่า “ไม่ได้ทรงสนใจพระทัยว่าคอมมิวนิสต์จะน้อยลงหรือไม่ แต่ทรงสนใจพระทัยว่าประชาชนของพระองค์จะหัวใจลงหรือไม่”

พุทธศักราช ๒๕๑๓ ข้อมูลจากคำอภิปรายเรื่อง “พระบิดาประชาชน” ความว่า เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีพระราชประสงค์ที่จะเสด็จพระราชดำเนินไปเยี่ยมราชภูมิคุณในตำบลหนึ่งของอำเภอเมืองพัทลุง อันเป็นแหล่งที่ซุกซ่อนการร้ายคอมมิวนิสต์ปฏิบัติการรุนแรงที่สุดในภาคใต้เวลานั้น ด้วยความห่วงใยอย่างยิ่งล้น ทางกระทรวงมหาดไทยได้กราบบังคมทูลขอให้ทรงรอให้สถานการณ์ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่เล็กน้อย แต่คำตอบที่ทางกระทรวงมหาดไทยได้รับก็คือ “ราชภูมิคุณจะยังคงอยู่ที่นั่นเข้ายังอยู่ได้ แล้วเราจะจัดหาตลาดแม้แต่จะไปเยี่ยมเยียนทุกชุมชนของเข้าเชียวหรือ” และเมื่อกันนี้กระแสพระราชดำรัสที่เป็นคำตอบว่า เหตุใดจึงไม่อาจหยุดทรงงานได้ คือ “...คนเราจะอยู่สุขสบายแต่คนเดียวไม่ได้ ถ้าคนที่อยู่ล้อมรอบมีความทุกข์ยาก ควรต้องแบ่งเบาความทุกข์ยากของเข้าบ้าง ตามกำลังและความสามารถเท่าที่จะทำได้”

บทความ เรื่อง “แผ่นดินร่มเย็นพื้นราธิวาส” ตีพิมพ์ในนิตยสาร “สู่อนาคต” ฉบับพิเศษเนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษา ได้เล่าย้อนให้เห็นภาพความยากลำบากในการเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมราชภูมิคุณที่เมืองชายแดนปีก่อนโดยเฉพาะช่วงก่อนสร้างพระราชดำเนินทักษิณราชานิเวศน์นั้น เป็นที่รู้กันว่าจังหวัดนราธิวาลซุกซุมไปด้วยโรค

ก่อการร้าย ใจปล้นลับดุมและพวกโจรสาวยกค่าไถ่ ลึงขนาดที่ในหลายๆ หมู่บ้านนั้น แม้แต่เจ้าหน้าที่ของรัฐก็ไม่กล้าอย่างกรายเข้าไป ทว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงตระหนักในทุกข้ออันลึกซึ้งของชาวบ้านที่ทั้งทุกข์เพรษายากจนและทุกข์เพราะภัยคุกคาม พระองค์ท่านได้เสด็จพระราชดำเนินลงไปเยี่ยมเยียนเป็นขวัญกำลังใจให้ราษฎรของพระองค์โดยไม่ทรงหาดทิ้ง บางวันถึงกับเสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์โดยปราศจากกำลังอาชักขา และบางหมู่บ้านสำรวจเพิงถูกคนร้ายแย่งปืนแล้วยิงเสียชีวิตก่อนเสด็จไปถึงเพียงไม่กี่ชั่วโมง

ทรงรักราษฎรเป็นอย่างนี้ จึงไม่แปลกที่ทุนชราคนหนึ่งในหมู่บ้านหนึ่งของอำเภอรือเลาะจะ ..“เข้ามาเกะพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวร้องให้แล้วบอกว่า ไม่นึกเลยว่าพระเจ้าอยู่หัวเป็นคนไทย ชาวพุทธ จะมารักมุสลิมได้ถึงขนาดนี้” บทความเดียวกันได้เปิดเผยต่อไปอีกว่า ที่อีกหมู่บ้านหนึ่งในอำเภอเดียวกันนั้น “ต๊ะครูได้พาพรคพามายืนรอรับเสด็จแล้วพุดขึ้นว่า ..รายอกลับไปเลื่อง ประใหมสุหริกลับไปเลิด ประเดียวพากโจรจะลงจากเขา...” และเมื่อถึงเวลาเสด็จฯ กลับที่มีดลนิทอย่างน่ากลัว ต๊ะครูกับชาวบ้านก็พากันมาจุดเทียนล่งเสด็จตลอดเลันทางอันตราย ด้วยความห่วงใยใน“รายอ” และ “ประใหมสุหรี” หรือ พระราชาพระราชชนิขของพวากษา อวย่างสุดซึ้ง

๓ พฤศจิกายน ๒๕๗๒ ขณะที่ชาวกรุงเทพมหานครส่วนหนึ่งกำลังทนทุกข์หนักกับสภาพน้ำท่วมขัง น้อยคนที่จะรู้ว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวกำลังทรงพยายามหาหนทางบรรเทาทุกข์ให้พวากษาอยู่อย่างเงียบๆ วันนั้นรถพระที่นั่งวนแวงค่อนเนyiร์ แล่นออกจากพระตำหนักจิตรลดารโหฐาน ร้าวป่ายสองโมงเศษ สุณัณฑรีอยู่ด้วยเลี้ยวขวาเข้าถนนเพชรบุรี มุ่งสู่ถนนบางนาตราดไม่มีหมายกำหนดการ ไม่มีการปิดถนน แม้แต่ตำรวจท้องที่ก็ไม่ทราบล่วงหน้า รถยนต์พระที่นั่งชัลโอลเป็นระยะๆ เพื่อทรงตรวจดูระดับน้ำ จนเมื่อ

ถึงคอกลางส่วนร้างใหม่ที่คลองลาดกระบัง จังส์เด็จ ลงจากรถยนต์พระที่นั่งเพื่อทรงหารือกับเจ้าหน้าที่ที่ตามสืบฯ ทรงฉายภาพด้วยพระองค์เอง ทรงกางแผนที่ทดสอบระบบทรุจุดต่างๆ จนถึงเวลาป่ายคล้อยรถยนต์พระที่นั่งจึงแล่นกลับ เมื่อถึงสะพานคลองหนองบอน รถพระที่นั่งหยุดเพื่อให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงฉายภาพบริเวณน้ำท่วมและทรงศึกษาแผนที่ร่องน้ำอีกครั้ง ปรากฏว่าชาวบ้านทราบข่าว “ในหลวงมาดูน้ำท่วม” ต่างก็พากันมาชมพระบารมีนับร้อยฯ คน ...เย็นย่ำแล้วแต่ช่วงรถยนต์พระที่นั่งยังไม่หมดภารกิจ เมื่อรถวิ่งกลับมาทางถนนพัฒนาการ ทรงแนะนำภาพบริเวณคลองตันทดสอบระบบทรุระดับน้ำแล้วทรงว่ากลับมาที่คลองจิก เวลาันนี้พ้ามีดแล้วพระเป็นเวลางวนค่ำ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงทรงนำไฟฉายส่วนพระองค์ออกม้าส่องแผนที่ป้องกันน้ำท่วมและแนวผนังกันน้ำอยู่เป็นเวลานาน กล้ายเป็นอีกภารหนึ่งที่สร้างความตื่นตันใจแก่ประชาชนชาวกรุงเทพฯ อย่างยิ่ง ประชาชนคนหนึ่งในละแวกเคลียนนคร ๑ แขวงบางบอน เขตประเวศ กล่าวว่า “รู้สึกซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นพ้นที่ทรงห่วงใยทุกข์ของราษฎร เสด็จฯ มาแก้ไขปัญหาน้ำท่วมด้วยพระองค์เอง พวกร้าวถึงจะทนทุกข์เพรษน้ำท่วมข้าง内马เป็นเวลานานก็เชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงช่วยพวกราได้อย่างแน่นอน”

ในเดือนหนึ่งของปี ๒๕๗๒ พระทนต์องค์หนึ่งของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทักเชียดโรงประสาทฟัน พระทนต์องค์นั้นต้องการการถวายการรักษาเร่งด่วน แต่ขณะนั้นกรุงเทพฯ ก็กำลังประสบปัญหาอุทกภัย ที่ต้องบรรเทาทุกข์เร่งด่วนเช่นกัน เมื่อทันตแพทย์เข้ามาถวายการรักษา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรับลังถามว่า “จะใช้เวลานานเท่าใด” ทันตแพทย์กราบบังคมทูลว่า อาจต้องใช้เวลา ๑-๒ ชั่วโมง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงรับสั่งว่า “ขอรโไว้ก่อนนะฉันหนูได้วันนี้ขอไปดูราษฎร และช่วยแก้ไขปัญหาเรื่องน้ำท่วมก่อน”

นิตยสาร “สโตร์” ฉบับปี ๒๕๓๐ ได้ตั้งคำถามกับ ดร. สุเมธ ตันติเวชกุล ถึง “คำสอน” ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ประทับอยู่ในหัวใจ ดร.สุเมธ ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานเลขานุการคณะกรรมการพิเศษประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ (กปร.) ตอบว่า “คำสอนประโยคเดียวกกับเกินพอก” นั้นคือพระราชดำรัสที่ว่า “มาอยู่กับฉันนั้น ฉันไม่มีอะไรจะให้ นอกจากความสุขที่จะมีร่วมกันในการทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีความห่วงใยประชาชนชาวไทยในทุกด้าน โดยเฉพาะในด้านสุขภาพอนามัย ซึ่งพระองค์ทรงถือว่าปัญหาด้านสุขภาพอนามัยของประชาชนนั้น เป็นปัญหาสำคัญที่ต้องได้รับการแก้ไข ดังพระราชดำรัสที่ว่า ถ้าคนเรามีสุขภาพเสื่อมโกร姆 ก็จะไม่สามารถพัฒนาชาติได้ เพราะทรัพยากรที่สำคัญของประเทศชาติ ก็คือพลเมืองนั่นเอง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเป็นห่วง และเอื้ออาทรอต่อทุกชั้นของพสกนิกรอย่างจริงจัง โดยเฉพาะความทุกข์ของไพรพ่อจากพยาธิภัย ใน การเด็จพระราชดำเนินไปทรงเยี่ยมราชนคราตามท้องที่ต่างๆ ทุกครั้ง พระองค์จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้มีคณะแพทย์ทั้งแพทย์ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาจากโรงพยาบาลต่างๆ และแพทย์อาสาสมัคร โดยเด็จพระราชดำเนินไปในช่วงอย่างใกล้ชิด เพื่อที่จะได้รักษาผู้ป่วยไข้ได้ทันที

แม้พระองค์ท่านเองก็เคยต้องทรงรับการผ่าตัดใหญ่มาแล้วครั้งหนึ่งเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๘ ครั้งนั้น พสกนิกรทั้งแผ่นดินแทบทั่วประเทศต่างปริบิตก เนื่องจากต่างกันรู้ว่าโรคทั้งไข้เป็นโรคที่มีอันตราย ทั้งสมัยนั้นการผ่าตัดหัวใจก็มีความเสี่ยงพอประมาณ แต่ทุกอย่างก็เป็นไปโดยเรียบร้อย หากแต่จะมีลักษณะที่ทราบว่า สาเหตุของโรคพระหัตถีย์เต้นผิดปกตินี้ มาจากอะไร?

ย้อนไปราว พ.ศ. ๒๕๓๐ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเล็จพระราชดำเนินไปเยี่ยมประชาชนที่อำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่ ทรงพบ

ว่าชาวบ้านจำนวนมากเป็นโรคคอพอก ซึ่งเจ้าหน้าที่สาธารณสุขทูลว่า มีการเอาเกลือเสริมไอโอดีนมาเจกประจำ แต่ชาวบ้านไม่ยอมใช้ เพราะไม่รู้จัก ก็กลัวจะเป็นอันตราย พระองค์ท่านจึงรับสั่งให้นำเกลือเสริมไอโอดีนมาแจกประชาชนด้วยพระหัตถ์ ชาวบ้านได้รับเกลือพระราชทาน จึงยอมเชื่อว่า เกลือชนิดนี้กินได้ จนแพร่หลายต่อๆมา ทำให้ไม่มีคนป่วยโรคคอพอกที่สะเมิงอีกแล้ว

นอกจากนี้ยังทรงเด็จชั้น-ลงสะเมิงอีกหลายครั้ง เพื่อติดตามแก้ปัญหาร่องน้ำและถนน จนชาวบ้านทgenic กันได้เป็นปกติสุข มีรายได้เลี้ยงชีพได้พอเพียง แต่พระองค์ท่านเองที่ทรงพระประชวร! เมื่อจากทรงได้รับเชื้อไมโคพาลาม่าจากการเด็จไปที่สะเมิงนี้เอง อันเป็นสาเหตุของโรคพระหัตถีย์เต้นผิดปกติเรื้อรังมาถึงปัจจุบัน แม้คณะแพทย์จะพยายามเท่าใด ก็ไม่อาจถวายการรักษาให้หายขาดได้ ทำได้เพียงถวายพระโอสถประคองพระอาการมาตลอด จนกระทั่งต้องทรงรับการผ่าตัดใหญ่เมื่อปี ๒๕๓๘ ดังเล่ามาแล้ว พระองค์ท่านเคยมีพระราชกรณียกิจเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า...“ฉันชั้น-ลงสะเมิงอยู่หลายปี จนได้รับเชื้อไมโคพาลาม่า ซึ่งในที่สุดทำให้ฉันเป็นโรคหัวใจเต้นไม่ปกติ จนเกือบต้องเสียชีวิต” เป็นถ้อยรับสั่งที่แสนจะเรียบง่าย รวมกับว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยธรรมดานี้เสียเหลือเกิน!

ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล ได้เล่าว่า มีอยู่ครั้งหนึ่ง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จพระราชดำเนินไปที่เช่นทรัลวันที่มีประชุมรัฐสภาโลก วันนั้นดร.สุเมธ ตันติเวชกุล ก็ติดอยู่บนถนนขณะที่ฝนตก และได้ยินรับสั่งมาทางวิทยุถือสารกับเจ้าหน้าที่ตำรวจความว่า “วันนี้ไม่ต้องกันรถ” พระองค์ท่านทรงเข้าใจความทุกข์ของราษฎรอยู่ตลอดเวลา วันนี้เป็นวันฝนตก รถติดกันอย่างมหาศาลถ้าขึ้นต้องไปติดขบวนอีก ยอมสร้างความทุกข์ให้กับประชาชน ทรงวิทยุบอก ตำรวจนฯว่า “ขบวนจะแล่นไปพร้อมกับรถของประชาชนไม่ต้องกันเคลื่อนที่ไปพร้อมกัน”

แม้เด็กตัวเล็กๆ “พระองค์ท่านก็ทรงเป็นครู” เมื่อเด็กอย่างรู้อย่างเห็นว่าของที่เห็นนับอยู่ที่เข้มขัด

ของพระองค์ท่านมันคืออะไร เลยเข้าไปตามพระองค์ พระองค์ท่านก็ทรงอธิบายให้เด็กคนนั้นฟังว่ามันคือ วิทยลีสื่อสาร

วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ พลกนิกร ชาวไทยต่างปลื้มปิติเมื่อได้เห็นภาพพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงเกี้ยวข้าวในแปลงนาส่วนพระองค์ที่บ้านบางกระดาน ตำบลบางแสน จังหวัดปราจีนบุรี แต่ที่สร้างความประหลาดใจและประทับใจให้กับผู้ลือชื่อที่ตามเล็ดฯ คือระหว่างที่ทั้งสองพระองค์ทอดพระเนตรนิทรรศการเรื่อง “ข้าวปา” โดยมีคณะผู้ตามเล็ดฯ ทั้งข้าราชการและลือมวลชนจำนวนมากนั้นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีรับสั่งกับผู้ลือชื่อว่า “ข้าวที่ออกเป็นสีลักษณะนี้ (สีม่วงคล้ำแบบข้าวกล้อง) เป็นข้าวที่มีประโยชน์อย่างข้าวกล้อง คนไทยส่วนใหญ่ไม่ค่อยกินกัน เพราะเป็นข้าวของคนจน” สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ทรงหันมาทางกลุ่มผู้ลือชื่อ แล้วตรัสด้วยพระพักตร์ยิ่มแย้มว่า “ไปไหนกันหมด ประโยชน์นี้ดีไม่เห็นมีใครจดเลย” ผู้ลือชื่อชาวราษฎร ๑๐ คนในที่นั้น พากันตกใจด้วยไม่คาดผันว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะมีพระราชดำรัสด้วย ต่างพากันละล้าและลังกันหมดทว่ามองเห็นพระพักตร์ทั้งสองพระองค์ยิ้มแย้มแจ่มใส่ได้สติ จึงพากันถ่ายบังคมแล้วทรุดตัวลงนั่งเพื่อรับพระราชทานพระราชดำรัส สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ทรงพระสรวล ตรัสว่า “คราวนี้จดนะ” จากนั้นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีกระแสพระราชดำรัสกับผู้ลือชื่อว่า “ข้าวกล้องมีประโยชน์ ทำให้ร่างกายแข็งแรง ข้าวขาวเม็ดสวาย แต่เข้าเอาของดีออกไปหมดแล้ว มีคนบอกว่าคนจนกินข้าวกล้อง เรากินข้าวกล้อง เราเนี่ยคุณจน”

นี่อาจเป็นเพียงหนึ่งในล้านที่แสดงให้เห็นเป็นประจักษ์แล้วว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงประทับอยู่ในหัวใจเหล่าพลกนิกรไทยทั้งประเทศ ดังที่ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เคยกล่าวไว้ว่า “...พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวราชกาลนี้ ทรงครอง

หัวใจคน” พระองค์ท่านทรงแสดงให้เห็นว่าการมีชีวิตอยู่เพื่อคนอื่น การรักผู้อื่นยิ่งกว่าชีวิตของตนเองนั้น...ยิ่งใหญ่อย่างไรและเพียงไหน” นี่คือน้ำพระราชหฤทัยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และพระบรมวงศ์ ที่ทรงอุทิศพระองค์เพื่อประชาชนชาวไทยเสมอมา แม้ในวันที่พระองค์ท่านจะทรงมีพระชนมายุมากแล้ว และไม่อาจจะเล็งพระราชนิรันดร์ออกเยี่ยมเยียนประชาชนได้บ่อยครั้ง เฉกเช่นในอดีตที่ผ่านมา หากแต่พระองค์ท่านก็มีเคยที่จะหยุดทรงงาน เพระปัญหาต่างๆ ของอาณาประชาราชญ์ และของประเทศไทยอยู่ในทุกๆ วัน จึงสมควรที่ชนชาวไทยทุกหมู่เหล่า จะได้ช่วยกันนำพาประเทศไทยให้เดินหน้าต่อไป ให้เป็นที่เบ้าพระราชหฤทัยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ทรงวางรากฐานของสังคมไทยให้มีความเจริญรุ่งเรือง เพื่อให้ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข หากเราชาวไทยทุกคนต่างปฏิบัติหน้าที่ของตนด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต มีจิตสาธารณะที่คำนึงประโยชน์ของชาติก่อนประโยชน์ส่วนตน ดำเนินชีวิตด้วยความพอเพียง ตามหลักคำสอนที่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติให้เห็นเป็นแบบอย่างแล้วนั้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวผู้ทรงเป็นศูนย์รวมจิตใจและเป็นที่รักยิ่งของชนชาวไทย ก็จะทรงมีความสุขที่พระองค์ท่านจะได้เห็นประเทศไทยดีก้าวหน้าต่อไปอย่างมั่นคง...ขอจงทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน. 四

อ้างอิง

- แคมลิน รัตนพันธุ์. ใกล้เบื้องพระยุคบาท. พิมพ์ครั้งที่ ๒๕. กรุงเทพฯ : ร่วมด้วยช่วยกัน, ๒๕๔๙.
ແປດສີບພຣະ ៨០ ເຊື່ອງຮາວພຣະເຈົ້າຍູ້ຫວ່າ. ນິຕຍລາສາລາຄົດ. ປີທີ ២៣ ຂັບທີ ២៣. ມັນວັນນີ້ ២៥៥០.
ບທລັມກາຫົນ “ວາເດັ່ງ ປູເຕິດ” ໃນໜັນສຶກພິມພົມບັດລຶກ.
<http://region2.prd.go.th/king/100story/> ຄັນຄືນ ເມື່ອວັນທີ ៤១ ຕຸລາຄົມ ២៥៥៩.
ທຄພິອຣາຊອຣມ. <http://th.wikipedia.org/wiki/ທຄພິອຣາຊອຣມ>
ຄັນຄືນ ເມື່ອວັນທີ ៤១ ຕຸລາຄົມ ២៥៥១.
ພຣະບາທສົມເຈົ້າພຣະປຣມິນທຣມຫາກູມີພລອດດຸລຍເດັ່ນ. <http://th.wikipedia.org/wiki/ພຣະບາທສົມເຈົ້າພຣະເຈົ້າຍູ້ຫວ່າ> ຄັນຄືນ ເມື່ອວັນທີ ៤១ ຕຸລາຄົມ ២៥៥១.

ถูกากลหมุนเวียนเปลี่ยนไป
แต่คนบางกลุ่มแม้รายลั่นเหลือ
ก็ยังตั้งหน้าตั้งตา gob กอยไม่เปลี่ยนแปลง
โดยไม่คำนึงถึงผลเสียหายแก่ชาติบ้านเมือง

เมืองกาญจน์น่าอยู่เพียง เท หน้าคือ หน้าฝนกับ
หน้าหนาว อากาศเย็นสบาย ปืนมีการพยากรณ์
ว่าทั่วทั้งประเทศไทยจะหนาวมากผิดปกติ ถึง
ขนาดจะมีมิตรตากเป็นครั้งแรกในประเทศไทย

ปกติที่โรงเรียนผู้นำหน้าหนาวอากาศก็หนาว
มากอยู่แล้ว ส่วนหน้าร้อนตอนเช้ามีดีต้องห่มผ้า
 เพราะอยู่บนที่สูง จังหวัดกาญจนบุรีได้ชื่อว่า
 หนาวจริง ร้อนจริง ตามฤดูกาล ยกเว้นบางพื้นที่
 ซึ่งอยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลเล็กๆ

หน้าฝนที่ผ่านไป แม้ฝนจะไม่มากนัก แต่ก็ตอก
 พรำฯ เป็นระยะๆ ทำให้ตันไม่ทั้งบันเข้าและในพื้น
 ราบยังคงเขียวชอุ่มอยู่ ตามธรรมชาติเมื่อสิ้น
 เดือนพฤษภาคมจะไม่เห็นสีเขียวเลย

ถูกากลหมุนเวียนเปลี่ยนไปเป็นธรรมชาติ คน
 บางกลุ่มแม้รายลั่นเหลือแล้วก็ยังตั้งหน้าตั้งตา

gob กอยกำไรเป็นธรรมชาติ โดยไม่คำนึงถึงผลเสีย
 หายแก่ชาติบ้านเมือง

“เรากิดอะไร” ฉบับที่แล้ว ผมเขียนจดหมาย
 เปิดเผยว่างตรงถึง คุณเจริญ เจ้าพ่อน้ำมา และ
 แจกลีอวนลชน เมื่อไม่มีลีอโน่ให้อาไปเผยแพร่โดย
 ผู้มีหนังสือถึงผู้ใหญ่ ซึ่งมีหน้าที่โดยตรงในการ
 ปกป้องศาสนา เพราะถ้าอนุญาตให้เบียร์เหล้า
 เข้าตลาดหลักทรัพย์ เพิ่มทุน เพิ่มการผลิต จะ
 เสียหายอย่างยิ่งต่อศาสนาโดยเฉพาะศาสนาพุทธ
 และอิสลาม ผมมีหนังสือ ข้อความคล้ายคลึงกัน
 ส่งถึง ผู้อำนวยการสำนักพระพุทธศาสนา นายก
 พุทธสมາคุณแห่งประเทศไทย นายกยุวพุทธธิก-
 สมาคมแห่งประเทศไทย ท่านจุฬาราชมนตรี และ
 ถวายหนังสือแด่สมเด็จพระพุฒาจารย์ด้วย ดังมี
 ข้อความต่อไปนี้

๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

เรื่อง การขอความกรุณาให้ช่วยกันคัดค้าน

กราบบมั่นสการ พระเดชพระคุณท่านสมเด็จพระพุฒาจารย์ เจ้าอาวาสวัดสรणเกศ
ทำหน้าที่ประธานาคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช

ดังเป็นที่ทราบกันแล้วว่า เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ (เบียร์-เหล้า) ได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประเทศชาติมากมาย ทั้งทางเศรษฐกิจและสังคม ภาษีจากเบียร์-เหล้า ที่รัฐได้ไม่คุ้มกับที่รัฐต้องจ่ายไป กรมสรรพสามิตได้ภาษีประมาณ ๓๐,๐๐๐ ล้านบาท ประชาชนที่ดื่ม เบียร์-เหล้า ต้องเสียเงินซื้อปั๊บประมาณ ๒๐๐,๐๐๐ ล้านบาท ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้มีรายได้น้อย

งานวิจัยของโครงการประเมินเทคโนโลยีและนโยบายด้านสุขภาพเป็นองค์กรภาคีของสำนักงานนโยบายสุขภาพระหว่างประเทศ ระบุว่า นำมารังสรรค์ผลการด้านต่างๆ เช่น การรักษาพยาบาล อุบัติเหตุ แรงงานลดประสิทธิภาพ ตายก่อนวัยอันควร เป็นต้น รวมเป็นมูลค่า ๑๙,๐๐๐ ล้านบาท/ปี จำนวนผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุปั๊บประมาณ ๑๓,๐๐๐-๑๔,๐๐๐ คน/ปี (มีเหตุจากน้ำมาประมาณครึ่งหนึ่ง) องค์กรอนามัยโลกระบุว่าเป็นเหตุของกว่า ๖๐ โรค โดยเฉพาะปัจจุบันมีผลวิจัยต่างประเทศหมายว่า ทำให้สมองเสื่อม และเยาวชนที่กำลังเป็นนักดื่มหน้าใหม่เพิ่มอย่างรวดเร็ว ขณะที่อายุเริ่มตื่นตั้งลงๆ อนาคตไทยจะเลื่อมขนาดไหน

ผลเสียทางด้านสังคมมีมากมาย เบียร์-เหล้า เป็นต้นเหตุให้เกิดการทำผิดกฎหมาย การทะเลวิวาท การทำให้สังคมแตกแยก และที่สำคัญคือ ขัดต่อหลักธรรมาภิบาล ศาสนาอิสลาม เป็นอย่างมาก

ขณะนี้เบียร์-เหล้า ที่ผลิตและขายอยู่ในตลาด ก็มีมามาผู้คนทั้งประเทศมากอยู่แล้ว ปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๖๑ ที่ผ่านมา บริษัทไทยเบฟ ได้ขออนุญาตต่อตลาดหลักทรัพย์ไทย เพื่อนำหุ้นมาขายในตลาดหลักทรัพย์ ศาสนิกชนเคยต่อต้านการนำเบียร์-เหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์ ต่อต้านเป็นผลสำเร็จเมื่อเดือนมกราคม ๒๕๖๗ เป็นผลให้ขณะนี้ บริษัทไทยเบฟ จำเป็นต้องนำหุ้นเข้าตลาดหลักทรัพย์ลิงค์ໂປຣ แต่คนไทยชื่อหุ้นยากมาก (เพราะคนไทยต้องมีเจินฝากในธนาคารลิงค์ໂປຣ) จึงต้องขออนุญาตนำหุ้นเข้าตลาดหลักทรัพย์ไทย หากไม่ช่วยกันคัดค้าน บริษัท ไทยเบฟ นำหุ้นเข้าตลาดหลักทรัพย์สำเร็จจะสามารถเพิ่มการผลิตและการจำหน่ายได้อีกmany เป็นผลร้ายแรงยิ่งแก่สังคมไทย

ผู้ได้มีจดหมายถึง คุณเจริญ สิริวัฒนภักดี เจ้าของบริษัทไทยเบฟ (ตามจดหมายที่แนบข้อร้องให้ถอนเรื่อง แต่คงไม่ได้ผล จึงเรียนขอความกรุณาจากท่านให้ช่วยคัดค้านด้วย)

ขอแสดงความนับถือ

พล.ต. จำลอง ครวีเมือง

การต่อต้านไม่ได้เบียร์เหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์ ผสมทำได้เพียงเชื่นจดหมาย ส่วนการซุ่มนุ่ม ผสมพักค้างร่วมกับพื้นอังพันธมิตรตลอดเวลา เมื่อมีการยิงระเบิด M-๗๙ เข้าไล่ผู้ร่วมซุ่มนุ่มในทำเนียบทาให้เสียชีวิต ๑ ราย และบาดเจ็บ ๕๒ ราย เมื่อวันที่ ๒๐ พ.ย.นี้ เรายังคงด่วน วันรุ่งขึ้น ก็ประกาศชวน พชม. ทั่วประเทศซุ่มนุ่มครั้งใหญ่สุด ทนต่อไปไม่ได้อีกแล้ว ต้องรีบเด็ดขาดให้ได้

เราภักนิปป์อดล้มสภาพวันที่ ๒๔ พฤษภาคม หยุดยั้งการแก้ไขรัฐธรรมนูญเป็นผลสำเร็จ วันนั้นฝ่ายรัฐบาลจะนำร่างรัฐธรรมนูญ(ฉบับใหม่เหวงซึ่งยกเลิกคณะกรรมการคนตีรี) มาใช้แทนรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน เป็นอันตรายต่อบ้านเมืองอย่างยิ่ง เพราะพันธมิตรระดมกันไปที่หน้าสภาฯ มากมายจึง

สามารถป้องกันได้, สภาพต้องเลื่อนการประชุมหนี

พันธมิตรไปร่วมซุ่มนุ่มมากกว่าครึ่งในชาติ เรายังยึดสนามบินดอนเมือง และสนามบินสุวรรณภูมิได้อย่างไม่มีใครคาด 斧 สนามบินทั้งสองแห่งต้องปิดทำการ ทำให้เกิดการกดดันรัฐบาลอย่างหนัก ถ้าเป็นประเทศไทย รัฐบาลลาออกจากทันทีไปแล้ว แต่ประเทศไทยมีรัฐบาลที่หน้าด้านที่สุด พยายามอยู่ต่อ

ในท้ายที่สุดก็ต้องรับต่อไปไม่ได้ ต้องออกจากตำแหน่ง เมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม เพื่อมาตั้งรัฐธรรมนูญตัดสินให้บุพรรคพลังประชาชนชาติไทย และมัชณิมา รวมทั้งตัดสิทธิ์การดำเนินงานทางการเมือง ๕ ปีแก่กรรมการบริหารทั้ง ๓ พรรคร่วม เรายังประกาศและลงการณ์ตั้งต่อไปนี้

แถลงการณ์ ฉบับที่ ๒๗/๒๕๕๑

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

เรื่อง

ประกาศชัยชนะของประชาชน

ตามที่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้จัดซุ่มนุ่มใหญ่มาตั้งแต่วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๑ รวม ๑๙๗ วันนั้น ได้มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

๑. คัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

๒. ขับไล่รัฐบาลทุราษฎร์ทุนเชิด เพื่อนำไปสู่การเมืองใหม่

ตลอดระยะเวลาการซุ่มนุ่มต่อเนื่องยาวนานที่สุดในประวัติศาสตร์การเมืองไทยถึง ๑๙๗ วัน เราได้ทำหน้าที่พิทักษ์ ชาติ ศาสนา พะนวกาชัตติย์ และรัฐธรรมนูญ ดังนั้นคุณปการของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยที่สำคัญประการหนึ่ง คือการพิทักษ์รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ได้สำเร็จจนเป็นผลให้กระบวนการยุติธรรมในประเทศไทยสามารถเดินหน้าพิสูจน์ความผิดของนักการเมืองได้ตามที่ตั้งไว้

ผลกระทบจากการซุ่มนุ่มต่อสาธารณะ แสดงให้เห็นว่าการได้อำนาจในการบริหารราชการแผ่นดินที่ผ่านมาตนไม่ใช่วิถีทางของประชาธิปไตยตามรัฐธรรมนูญ แต่เป็นการได้มาซึ่งอำนาจด้วยการทุจริตการเลือกตั้ง และเป็นบทพิสูจน์ที่แสดงให้เห็นว่าการซุ่มนุ่มของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยนั้นเป็นความลูกต้องชอบธรรมเป็นที่ประจักษ์

จากผลคำวินิจฉัยของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญนั้นเป็นผลทำให้ช่วงระยะเวลาหนึ่ง พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย บรรลุเงื่อนไขทั้ง ๒ ประการ คือ

๑. ได้รับชัยชนะในการพิทักษ์รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ได้เป็นผลสำเร็จ จนทำให้เกิดการยุบพรรคการเมืองฝ่ายรัฐบาลที่ทุจริตการเลือกตั้งถึง ๓ พรรคร่วมกัน

๒. ได้รับชัยชนะในการขับไล่รัฐบาลทุราษฎร์หุ่นเชิดชุดนี้ได้เป็นผลสำเร็จ

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจึงขอประกาศการได้รับชัยชนะตามวัตถุประสงค์ในวันที่ ๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็น “ชัยชนะของประชาชน”

เมื่อได้รับชัยชนะตามวัตถุประสงค์แล้ว ประกอบกับเป็นช่วงเวลาทางมหภาคเนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยก็ไม่มีความปรารถนาที่จะซั่มนุมต่อไปโดยไม่จำเป็น

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจึงขอประกาศยุติการชุมนุมทั้งที่ดำเนินยบรัฐบาล สนับสนุนสุวรรณภูมิ และสนับสนุนเมือง ในวันที่ ๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยถือว่าในช่วงเวลานี้เป็นลุณภูมายาก ไม่มีรัฐบาลบริหารประเทศตามกฎหมาย จึงขอเรียกร้องให้ฝ่ายใดก็ตามที่จะเข้าสู่อำนาจในการบริหารประเทศ หาทางออกประเทศ อย่าได้สร้างเงื่อนไขที่จะก่อให้เกิดวิกฤติทางการเมืองอีก ขอให้หยุดยั้งอย่าให้มีนายกรัฐมนตรีและรัฐบาลหุ่นเชิดระบบบทักชิณ ขอให้ஸะສາງความผิดนักการเมืองในระบบบทักชิณ และขอให้วร่วมกับประชาชนสร้างการเมืองใหม่เพื่อปฏิรูปการเมืองอย่างแท้จริง

เราขอประกาศเจตนาการณ์นับแต่นี้ต่อไปว่า

๑. หากรัฐบาลหุ่นเชิดของระบบบทักชิณกลับมาอีก หรือมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญ หรือกฎหมาย เพื่อฟอกความผิดให้แก่คนในระบบบทักชิณ เอื้อประโยชน์ให้นักการเมือง หรือลดพระราชอำนาจของพระมหาภัตtriy พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะกลับมาอีก

๒. หลังจากนี้ไป รัฐบาลชุดใดๆตามที่เข้ามาบริหารราชการแผ่นดินแต่ไม่มีความจริงใจในการปฏิรูปสู่การเมืองใหม่โดยร่วมกับประชาชน พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะกลับมาอีกทันทีเช่นกัน

เราขอกราบขอบพระคุณพี่น้องประชาชนทุกท่านในการมีส่วนร่วมเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ในครั้งนี้ และยินดีว่าเราจะพบกันอีกเมื่อชาติต้องการ

ด้วยจิตควระ

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

วันที่ ๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

เมื่อรายุติการชุมนุมทุกแห่งทั้งที่ดำเนินยบรัฐบาล, สนับสนุนเมือง และสนับสนุนสุวรรณภูมิ จึงประกาศและลงนามฉบับสุดท้าย เป็นการสรุปรวมยอด

ພັນຮມືຕຣປະບາຍນເພື່ອປະບຸກົບໄຕຍ

ແລງກາຣນ໌ ຂັບທີ ۲۷/ແຕະຍ

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

ເງື່ອງ

สตุดีและการบอประคุณ

ตามที่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้จัดชุมนุมให้ถูกล่าถูกตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๑ และได้ยุติการชุมนุมลงในวันที่ ๓ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๑ รวม ๑๗๓ วัน ตามที่ได้ประกาศเอาไว้แล้ว ใน แหล่งการณ์ฉบับที่ ๒๗/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๑

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาตั้งแต่เริ่มการชุมนุมใหญ่ พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ได้
ถูกคุกคามลิทมิสแลร์วิภพในการชุมนุมและรับฟังข้อมูลข่าวสาร ถูกทำร้ายร่างกาย และถูกทำลายทรัพย์สิน
ทั้งโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอันธพาลฝ่ายรัฐบาล ทั้งในกรุงเทพมหานครและในหลายจังหวัด ได้แก่ ขอนแก่น
เชียงใหม่ เชียงราย มหาสารคาม ลพบุรี ศรีสะเกษ บุรีรัมย์ และอุดรธานี มีผู้เสียชีวิตร่วมทั้งสิ้น ๓๑ ราย,
อาการโคม่า ๑ ราย, พิการ ๖ ราย และบาดเจ็บ ๖๒๕ ราย โดยที่ผู้กระทำความผิดยังไม่ได้ถูกจับกุม
หรือถูกลงโทษแม้แต่รายเดียว

นอกจากนี้ยังมีผู้ที่ทุ่มเทแรงกายยืนหยัดร่วมการชุมนุมกับพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
จนเสียชีวิตในที่ชุมนุมอีก ๑ ราย

เราขอแสดงความเสียใจเป็นอย่างยิ่ง กับครอบครัวผู้เสียชีวิต พิการ และบาดเจ็บจากการชุมนุม เราขอเชิดชู ยกย่อง และสุดดุษฎีที่เสียลสละชีวิต พิการ และบาดเจ็บเพื่อปกป้องพิทักษ์รักษาไว้ซึ่งชาติ ราชบัลลังก์ และรักษาความสงบ ทั้งในสถานที่ชุมนุมและนอกสถานที่ชุมนุม ให้เป็น “วีรชน” ที่จะถูกจาริกอยู่ในประวัติศาสตร์และในจิตใจของพวกราเตาลดดไป โดยมีรายนามวีรชนผู้เสียชีวิตดังต่อไปนี้

๑. นางสาวอังคณา ระดับปัญญาภูมิ ผู้ชุมนุมอย่างสงบและปราศจากอาวุธ เลี้ยงชีวิตอันเนื่องมาจากเหตุการณ์เจ้าหน้าที่รัฐใช้อาวุธทำร้ายเช่นฆ่าประชาชนจากบริเวณหน้ากองบัญชาการตำรวจนครบาลในคืนวันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๗

๒.พั้นสำรวจโถ เมธี ชาติมณฑรี การ์ดอาสาของพันธมิตรเลี้ยงชีวิตจากการถูกฆาตกรรมและถูกทำลายหลักฐานด้วยการระเบิดรถ ในสถานการณ์ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจเข่นฆ่าทำร้ายประชาชนในการลุยการซุมนุมที่หน้ารัฐสภา เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๑

3.นายสมเลิศ เกษมสุข ผู้ชุมนุมและผู้ประสานงานแท็กซี่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
ได้เข้าร่วมชุมนุมมาอย่างยาวนาน และได้เลี้ยงชีวิตด้วยโรคหัวใจในที่ชุมนุมบริเวณ ถนนพิษณุโลก ข้าง
ทำเนียบรัฐบาล เมื่อวันที่ ๑๙ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๙

๔.นายเจนกิจ กลัดสาคร ผู้นำฝ่ายการปราศรัยบนเวทีอย่างสงบและปราศจากอาวุธ เลี้ยงชีวิตเนื่องจากภัยอาวุธสงครามประเทศาพิเศษ M-๓๙ ยิงมาจากภายนอกสถานที่ชุมนุมเข้ามาทางหลุ่เต้นท์ผ้าใบในทำเนียบวังบาล เมื่อคืนวันที่ ๒๐ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๕๑

๕.นายยุทธพงษ์ เลنمอภพ การ์ดอาสาที่กำลังทำหน้าที่แจกน้ำและอาหารให้กับสารวัตรทหาร บริเวณลีแยกมิลกวัน เสียชีวิตเนื่องจากคนร้ายฝ่ายรัฐบาลนั่งมองเตอร์ไซค์ยิงอาวุธสงครามประเทศาเบิด M-๗๙ จากริมรั้วกองบัญชาการตำรวจนครบาลเข้ามาในพื้นที่ชุมชน เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๕๑

๖.นายเครชญา เจียมกิจวัฒนา บิดาของแกนนำกลุ่มทหารเสือพระราช ซึ่งเป็นกลุ่มแนวร่วมที่จัดรายการวิทยุชุมชน ซึ่งถ่ายทอดสดภาพและเลี้ยงของการชุมชนของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจังหวัดเชียงใหม่ ถูกกลุ่มอันธพาลของรัฐบาล ๕๐ คนใช้ปืน มีด และใช้หินเหล็กรุ่มทำร้ายร่างกายจนเสียชีวิตเมื่อคืนวันที่ ๒๖ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๕๑

๗.นางสาวกมลวรรณ หมื่นหนู ผู้นำฟังการปราศรัยบนเวทีอย่างสงบและปราศจากอาวุธอยู่ที่ดำเนินรัฐบาล เสียชีวิตเนื่องจากคนร้ายฝ่ายรัฐบาลได้ยิงอาวุธสงครามประเทศาเบิด M-๗๙ ยิงมาจากภายนอกสถานที่ชุมชนเข้ามาทะลุเต็มท้องไป เมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๕๑

๘.นายรณชัย ไชยศรี ผู้ชุมนุมอย่างสงบและปราศจากอาวุธที่สนามบินดอนเมือง เสียชีวิตเนื่องจากมีคนร้ายฝ่ายรัฐบาลได้ยิงอาวุธสงครามประเทศาเบิด M-๗๙ ยิงมาจากบริเวณทางด่วนเข้ามาในสถานที่ชุมชนในขณะที่ผู้ชุมนุมล้วนใหญ่กำลังนอนหลับอยู่ในเวลากลางคืนของวันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๑

เราจะต่อสู้ต่อไปไม่ให้การสูญเสียชีวิต อย่างน้อย และการบาดเจ็บของวีรชนต้องสูญเปล่า โดยพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะนำความมุ่งหมายในการพิทักษ์รักษาชาติศาสนพรมหากษัตริย์ และรักษาความมุ่งหมายต่อไป ตลอดจนจะดำเนินการหาผู้กระทำความผิดมาลงโทษให้ถึงที่สุด

เรารอกรับขอบเขตพะคุณพื้นของประชาชนทุกท่านที่เข้าร่วมการชุมนุมกับพันธมิตรประชาชน เพื่อประชาธิปไตยในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา

เรารอกรับขอบเขตพะคุณพื้นของประชาชนทุกท่าน ที่ได้สนับสนุนและเลี้ยงลี้ งบประมาณอาหาร น้ำ และอุปกรณ์ต่างๆ ซึ่งทำให้การชุมนุมสามารถดำเนินต่อไปได้และบรรลุวัตถุประสงค์ใน การชุมนุมในที่สุด

เรารอกรับขอบเขตพะคุณแนวร่วมองค์กรต่างๆ ที่ทำให้การชุมนุมเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สถานีโทรทัศน์ผ่านดาวเทียมเอเอลทีวี เจ้าหน้าที่ของกองทัพธรรมมูลนิธิ สันติอโศก สมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจล้มพันธ์ การ์ดอาสาสมัคร การ์ดคริวชัย แนวร่วมพันธมิตรฯ ทุกจังหวัด เครือข่ายศิลปิน แนวร่วมองค์กรภาคเอกชนทุกองค์กร และสื่อมวลชนทุกแขนง

๑๙๓ วัน แห่งการชุมนุมอย่างยาวนานที่สุดในประวัติศาสตร์ การเมืองไทยที่ผ่านมาถึง ๓ ฤดู ผ่านร้อน ผ่านฝน และผ่านหนาว ผ่านประสบการณ์ทั้งความทุกข์และความสุข เสียงหัวเราะและคราบน้ำตา เกิดพลานุภาพครั้งยิ่งใหญ่ของประชาชนผู้หาญกล้า มุ่งมั่น ศรัทธา และเลี้ยงลี้เพื่อปกป้องชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ซึ่งจะถูกบันทึกเป็นประวัติศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ไปตลอดกาล

เรารอกรับขอบเขตพะคุณพื้นของประชาชนทุกท่านในการมีส่วนร่วมเหตุการณ์ครั้งประวัติศาสตร์มานะ โภกาลนี้

ด้วยจิตควระ
พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
วันที่ ๓ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๑

● คุณหมอน้ำใจงาม

RANDOMIR HKL DIPL.HOM.

บทนำ

- เขารักธรรมชาติ รักอิสรเสรีภาพและความยุติธรรม
- เขายืนพบว่าปรัชญา Homeopathy สอดคล้องกับปรัชญาพุทธ
- ในมุ่งมองของอริยสัจ ๔
- ถ้าการรู้ทุกข์ คือ ความเจ็บป่วย
- สู่การค้นหาสมุทัย เพื่อแห่งการเจ็บป่วย
- นิโรธ คือ ความดับกายิกทุกข์ ความเจ็บปวดทรมาน
- บรรควิธี เรียนรู้เลี้นทางแห่งการเปลี่ยนแปลงตัวเอง (Change)
- เพื่อชื่นชมกับสุขภาพที่ดี และเพื่อพันทุกข์

· วัยเด็กในประเทศคอมมิวนิสต์

- เกิดที่ประเทศเชค อายุ ๔๓ ปี ในครอบครัวธรรมดามีพี่ชายคนเดียว พ่อภักแม่ทำงานหนัก ชีวิตที่นั้นลำบากมาก ตอนนั้นยังเป็นประเทศเชคโกสโลวาเกีย มีการปกครองระบบคอมมิวนิสต์ พ่อภักแม่ไม่ชอบระบบการเมืองแบบนี้ ทำให้ครอบครัวก็ลำบากขาดแคลน และถูกเพ่งเลิงจากทางการ ตรายข้ามกับคนที่ยอมเป็นผู้นำทางการแต่โดยดี ซึ่งเขาจะได้รับลิฟทิพิเศษ ต่างๆ มากกว่า ตอนเด็กผมได้แต่ลงลัยว่าเวลาพ่อแม่คุยกับอาจารย์เรื่องการเมืองทำไม่ต้องกระซิบกระซาบโดยขึ้นมาหน่อยก็รู้ว่าการพูดเรื่องบ้านเมืองในทางลบมีอันตราย กลัวเพื่อนบ้านได้ยิน และนำข้อมูลไปรายงานให้เจ้าหน้าที่บ้านเมืองรู้

ผมรักธรรมชาติมาก วันๆ ก็วิ่งเล่นอยู่ตามป่าเขา ล้อมรอบด้วยต้นไม้ ภูเขา แม่น้ำ ผมเป็นนักกีฬาด้วย เริ่มเล่นหอกกีฬาแข็งตั้งแต่อายุ ๕ ปี ตอนเรียนอยู่ชั้นประถมเข้าร.ร.ที่มีชื่อเลียงในด้านกีฬาด้วย ผมเล่นกีฬาเก่ง ทำให้ไม่ค่อยมีเวลา

ว่างจากเรียนหนังสือก็ฝึกซ้อมเล่นอุตสาหกรรมกีฬาแข่งขัน บ่ายเลิกเรียนก็ไปคลุกคลีกับธรรมชาติ มีโอกาสเล่นกับเพื่อนๆ น้อยมาก อาจต่างกับครอบครัวคนไทยที่เด็กต้องช่วยงานบ้านหรือช่วยทำงานหากิน ผสมเรียนรู้วิธีทำครัว ซึ่งเด็กเลือกผ้าจากการช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน และช่วยเปลี่ยนผ้าปูที่นอน ซึ่งต่างจากพี่ชาย เขาไม่สนใจอะไร โดยเข้าใจก็ทำไม่เป็นเหมือนผม

สิ่งที่ผมชอบที่สุดคือการได้ออกไปจ่ายภัย เพราะการเล่นกีฬาอุตสาหกรรมกีฬาแข่งขัน จะมีการแข่งขันกับส่วนอื่นๆ ของประเทศ ผมได้เดินทางท่องเที่ยวไปในสถานที่ต่างๆ

- เกิดความคิดแบบ

- ช่วงอายุ ๓๓-๑๔ ปี ผมรู้สึกว่าระบบของการเมืองในประเทศไทยฯ น่าจะมีบางสิ่งผิดปกติ ผมเริ่มทำตัวแตกต่างจากคนอื่นๆ ไม่อยู่ในกฎระเบียบที่ทางการวางไว้ ผมไว้ผมยาว ซึ่งก็มีปัญหากับทีมอุตสาหกรรมกีฬาแข่งขันทันที พากษาไม่ชอบ เพราะผมเคยตัดผมล้าน้ำมากๆ เมื่อันพากษา และเขาก็มาสั่งให้ผมทำโน่นทำนี่ แต่ผมไม่ทำตาม ในที่สุดผมก็ลาออกจากทีม ผมรวมกลุ่มเพื่อน แล็บทำงานใต้ดินเพื่อต่อต้านระบบคอมมิวนิสต์ สำรวจเริ่มจับตามองพฤติกรรมขัดขืนของผม ตั้งแต่เริ่มไว้ผมยาว และพยายามติดตามรบกวนผม จับผมตัดผมล้าน้ำเมื่อเดิม

อายุ ๑๕ ปี ผมย้ายออกจากบ้านมาอยู่กับก้าลุ่มเพื่อน ซึ่งส่วนใหญ่แก่กว่าผม ๒-๓ ปี ช่วงนั้นผมกำลังเรียนระดับอุดมศึกษาด้านเทคนิค

อายุ ๑๖ ปี ผมเริ่มเขียนบทความโฉมตีต่อต้านการปกครองระบบทุนนิยมฯ รวมทั้งมีพฤติกรรมอุกอกนากครอบที่ทางการวางไว้ ผมถูกจับหลายครั้ง เพื่อควบคุมและขู่ให้ผมกลัว เขายังคับให้ผมบอกว่าเพื่อนในกลุ่มมีเครือข่าย อยู่ที่ไหน ทางการต้องการจับ เพราะถือว่าพวกนี้เป็นสายลับ

อายุ ๑๗ ปี มาตรการควบคุมเข้มข้นและคุ้ยเขี้ยวประชาชน เพิ่มความรุนแรงขึ้น ผม

ตัดสินใจลาออกจาก ไม่เรียนต่อ ตอนนั้นโครงสร้างตามที่มีความคิดแตกต่างหรือต่อต้านทางการ ไม่เรียนหนังสือ จะทำงานทำภารกิจมาก ไม่มีโครงสร้างให้งานเราทำ ผມเข้าไปขอทำงานในโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ได้ร่วมเล่นละครหลายเรื่อง และงานสร้างเวทีก็เป็นงานที่ผมถนัด

ในประเทศไทยมีวนิสต์นั้นมีข้อจำกัดว่า สามารถจะเดินทางไปยังประเทศไทยในค่ายคอมฯ ด้วยกันได้ เช่น อังกฤษ โปแลนด์ รัสเซีย ยูโกรสลาเวีย แต่ไม่อนุญาตให้ออกจากประเทศไทย เหล่านี้ไปยังประเทศไทยโดยเสรี

- ไข่คัวหาอสระเสรีภาพ

- ระบบคอมมิวนิสต์ เป็นการปกครองที่จำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนแทบทุกเรื่อง ไม่ให้เสรีภาพที่จะเดินทางไปไหน ไม่อนุญาตให้อ่านหนังสือหรือทำอะไรตามชอบใจ ไปที่ไหนฯ ศักดิ์จะมีแต่คุณของทางการคือควบคุมเต็มไปหมด เพื่อให้ประชาชนเกิดความกลัว ไม่กล้าทำอะไรในอกกลุ่มนอกทาง การควบคุมนี้เป็นไปอย่างเข้มแข็ง ผมมักจะแอบฟังข่าวจากวิทยุคลื่นเรือของประเทศไทย สหรัฐอเมริกาเสมอ ซึ่งรู้สึกว่าพยายามควบคุม ปิดกั้นไม่ให้ประชาชนรับรู้ข้อมูลข่าวสารใดๆ จากโลกเสรี

อายุ ๒๐ ปี ผมรู้สึกทนไม่ได้ที่จะอยู่ในประเทศไทยนี้ต่อไป ผมขอวิชาที่จะไปอยู่ในประเทศไทย ยูโกรสลาเวีย ซึ่งแม้เป็นประเทศคอมมิวนิสต์ด้วยกัน แต่ก็ยังมีเสรีภาพมากกว่า เปิดกว้างมากกว่า และผมรู้สึกว่าในยูโกรสลาเวียมีหลายคนที่สามารถหนีข้ามพรแม่นได้โดยที่ประเทศไทยอิตาลีได้ด้วยส่วนประเทศไทย อังกฤษ โปแลนด์ หรือแม้แต่ประเทศไทยเชก็ตาม การควบคุมแนวชายแดนจะดัดกุมมาก โครงหนีออกไปมักจะถูกยิงทันที อยู่ในยูโกรสลาเวีย ไม่นาน ผมก็หาทางหนีออกประกอบ เดินทางไปประเทศไทย อิตาลี ตอนนั้นผมรู้จักแค่ภาษาเชคและรัสเซีย ไม่รู้ภาษาอังกฤษและเยอรมัน เวลาที่เข้าจับผมได้ ผมก็พูดคำเดียวว่า No back No back (Not going back) ผมถูกลงโทษอยู่ที่ประเทศไทยเยอรมัน

เข้าไปอยู่ในศูนย์อพยพซึ่งค่อนข้างเต็ม ผู้จังต้องออกมากลางคัยที่เกสต์เฮ้าส์แวนน์ ผู้ติดต่อกับชาวเชคด้วยกัน ได้คุยกับสารทุกชั้นดีบ บอกพวกเขาว่าผู้จะไม่กลับไปที่เชคอีก และผู้จะขอเป็นผู้ลี้ภัยทางการเมือง

- บันสุโลกสีรี

- ข้างที่พักของผู้มีนามอุคกิน้ำแข็งด้วยอยู่ที่นี่ผู้มีเงินน้อยมาก แค่ซื้้อาหาร เช้ากับกลางวันได้เท่านั้น ซึ่งได้รับจากศูนย์โดยรัฐบาลเยอรมันวันละ ๑๐๐ ยูโร ผู้อยากหาเงินแต่ไม่มีงานอะไรให้ทำเลย ผู้เข้าไปในนามอุคกิน้ำแข็ง ก็ได้เงินมาบ้าง และผู้ได้ฝึกซ้อมอุคกิน้ำแข็งซึ่งทำให้ร่างกายผู้แข็งแกร่งอีครั้ง พร้อมจะลงสนามเล่น ผู้ใช้เวลาประมาณ ๕ ชั่วโมงในแต่ละวัน หลังทำความสะอาด ตอนนั้นผู้ไว้ผู้พยายามมาก เพื่อผู้ซึ่งเป็นชาวเชคและมาอยู่เยอรมันก่อนหน้าผู้นักคนอื่นๆ ว่า ผู้อยากเล่นอุคกิน้ำแข็ง พวกนั้นมองหน้าผู้ ทำทางอิบปี้ไว้ผู้พยายามอย่างนี้จะเล่นได้หรือ ผู้ขอรองเท้าเล่นอุคกิน้ำแข็ง และก็ค่อยๆ ขยับลงเล่น จนเริ่มมีชื่อเสียง มีนักช่าวมาล้มภาษณ์ถ่ายทำเรื่องราวของผู้ ซึ่งในตอนแรกที่ผู้เข้ามา พากษาไม่ได้ให้ความสนใจอะไร หลังจากได้แสดงฝีมือพากษา ก็ทึ่งในความสามารถของผู้ ต่อมาผู้ได้เป็นครูฝึกในทีมอุคกิน้ำแข็ง

หลังจากนั้น ๑ ปี เยอรมันออกใบพасปอร์ตให้ผู้ในสานะผู้ลี้ภัยการเมือง ตั้งแต่นั้นมาผู้ได้รับรู้ถึงกลืนอย่างของเสรีภาพที่จะเดินทางไปประเทศไหนๆ ก็ได้ ยกเว้นประเทศเดียวที่ผู้ไม่ไปคือประเทศเชค ผู้เดินทางไปในที่ต่างๆ อิตาลี โปรตุเกส ด้วยการบีกรถและของนำทำ เช่น ช่วยตักแต่งสวน เป็นวิธีทางการให้ใช้จ่าย และตอนนี้ผู้พูดภาษาเยอรมันได้แล้ว

- เส้นทางชีวิตที่เลือกแล้ว

- อายุ ๒๑ ปี ผู้คิดว่าจะทำอะไรลักษณะเป็นเรื่องเป็นราวได้แล้วคิดเรื่องการเรียนต่อซึ่งได้หยุดไปตั้งแต่ยังไม่จบอุดมศึกษา ผู้ล้มมารี

เรียนวิชาบุรุษพยาบาลซึ่งเรียนหนักในวิชาเกี่ยวกับระบบประสาทและจิตวิทยา และทำงานในโรงพยาบาลที่เมืองมิวนิก ที่นี่ผู้พบว่าในหมู่เพื่อนๆ ใช้ยา Homeopathy กัน ผู้รู้สึกสนใจการใช้ยา เมื่อรู้ว่าแคมป์มีกระเป้าบรรจุยาใบเล็กๆ และมีหนังสืออ่านประกอบ เพื่อรู้จักโรคและการใช้ยา ก็สามารถรักษาตัวเองได้ด้วยวิธีง่ายๆ มันดูเหมือนกับผู้ที่รักการเดินทางเป็นชีวิตจิตใจ ผู้ทางหนังสือเกี่ยวกับเรื่องของ Homeopathy มาศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเอง ตอนนั้นเปิด Dictionary ภาคพ์ ยังไม่มี Internet ไว้ค้น หลังจากทำงานอยู่ในโรงพยาบาลระยะหนึ่ง ผู้ลาออกจากไปทำงานเกี่ยวกับคนพิการประมาณ ๓-๔ ปี

หลังจากหนีออกจากประเทศเชค ค.ศ.๑๙๘๔ อีก ๔ ปีต่อมา การปกครองระบอบคอมมิวนิสต์ล้มเหลว ล้มสลาย ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงโดยแบ่งแยกประเทศเชคโกสโลวาเกียเป็น ๒ ประเทศคือ ประเทศเชค และประเทศสโลวาเกีย ผู้จังได้โอกาสกลับประเทศเชคอีครั้ง

- เปิดโลก Homeopathy

- ปีค.ศ.๑๙๘๗ ผู้เริ่มสนใจเรื่องการรักษาแบบ Homeopathy อย่างจริงจัง คิดหา ร.ร.ที่จะเรียน เพราะถ้าเรียนในประเทศเยอรมันค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง ผู้จังตัดสินใจเรียนในวิทยาลัย Homeopathy ของเชค เรียนจบปี ๑๙๙๑ เปิดคลินิกของตัวเอง มีประสบการณ์จากคนไข้มากขึ้น และได้เรียนรู้เพิ่มเติมจากครู Homeopathy ซึ่งมีหลากหลายในเชค นอกจากนั้นผู้ยังไปศึกษาเพิ่มเติมที่เมืองมุนไบ ประเทศอินเดียกับ ค.ดร.ฟาร์อุค ซึ่งเป็นแพทย์ทาง Homeopathy ที่มีความรู้สูงมากคนหนึ่ง ผู้ไปอยู่ด้วยประมาณ ๒-๓ เดือน ในแต่ละปี เป็นช่วงเวลาแห่งความสุขที่ผู้มีคลินิกรักษาคนไข้ และมีเวลาสำหรับการเดินทาง

ผู้ซึ่งบ้านอีก ๑ หลังใกล้ป่า ที่นั่นจะมีการเรียนเรื่องสมาร์ต โดยเชญพระสงฆ์จากเมืองไทยไปสอน อีกทั้งมีการจัดลัม Mana เข้าค่ายฝึกอบรม แต่จริงๆ แล้ว เราก็ยังต้องทำมาหากิน ผู้จังเปิด

ร้านน้ำชาขึ้นในบ้านนั้นทุกวันจันทร์จะมีการฉายสไลด์แสดงแนวทางการรักษาแบบแพทย์ทางเลือก หลากหลายวิธีให้ช้มกัน ซึ่งก็เป็นประสบการณ์จากการเดินทางไปตามที่ต่างๆ หลายๆ ประเทศ ผสมถ่ายสไลด์เกี่ยวกับเรื่องแพทย์ทางเลือกไว้มากมาย เช่น การรักษาโดยใช้พลังจิต ใช้หิน ไฟฟ้า ฯลฯ แต่ผมคิดว่า Homeopathy เป็นแพทย์ทางเลือกที่น่าสนใจที่สุดยิ่งกวารักษาด้วยพลังบำบัดอื่นๆ ซึ่งมีการรักษาที่ยังไม่แน่ชัดไม่รู้ว่ามันจะเป็นของจริงหรือหลอก แม้จะมีปรัชญาอะไรอยู่บ้างผมก็รู้สึกไม่เข้ากับมัน แต่อาจเป็นเพราะผิดมายังไม่เข้าถึงก็เป็นได้

- ปรัชญาการแพทย์แบบ Homeopathy

- แม้จะเคยเรียนการแพทย์กระแสหลักมาบ้างตอนเป็นนรุษพยาบาล แต่เมื่อมาศึกษาเรื่อง Homeopathy ผมก็มีความรู้สึกว่า การรักษาแบบนี้มีความสอดคล้องกับธรรมชาติของ ผมมากกว่า ผมชอบเรื่องของยา Homeopathy ซึ่งได้มาจากธรรมชาติ ทั้งจากพืช สัตว์ และแร่ธาตุ ยา Homeopathy ไม่ใช่การเข้าไปรักษาอาการ แต่เป็นการไปกระตุ้นให้พลังชีวิตของเราก็เดินขึ้นมาช่วยด้วยตัวเอง เพราะพลังชีวิตที่แข็งแรงจะขับไล่โรคต่างๆ ออกไปได้เอง

ผมชอบปรัชญาของ Homeopathy เมื่อเทียบกับปรัชญาของพุทธ ผมคิดว่ามันเข้ากันได้มากในเรื่องการรักษาเมื่อพบว่ามีบางอย่างที่เกินกว่าการเยียวยาทางกาย ก็กลับมาค้นหาต้นเหตุในจิตใจที่มีปัญหาซึ่งช้อนจนนำไปสู่การเกิดโรคต่างๆ จากปลายเหตุนำไปสู่ต้นเหตุด้วยการแก้ที่ใจเป็นสำคัญ ซึ่งก็เท่ากับว่าคนไข้ต้องเปลี่ยนแปลงตัวเองจากพฤติกรรมผิดๆ ซึ่งนำไปสู่โรคมากร้าย และผมเชื่อว่าหลักการของศาสนาพุทธสามารถเปลี่ยนแปลงจิตใจได้จริงๆ เพราะจิตวิญญาณเป็นพลังงานที่เคลื่อนไหวในร่างกาย ถูกควบคุมด้วยพลังแห่งความดีในแต่ละคนที่จะเป็นเจ้าของวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ คือ ร่างกายที่ถูกดูแลอย่างดี ทั้งจิตใจและร่างกาย ผมศรัทธาในอุดมคติ

ของพุทธ แม้ยังปฏิบัติตามได้ทั้งหมด บางครั้งผมก็ทำผิดศีลธรรมบ้าง แต่ก็พยายามแก้ไขให้ถูกต้อง

- ความสัมพันธ์กับเมืองไทย

- ปี ๑๙๘๙ ผมกลับคืนบ้านเกิดเมืองนอนหافอแม่ซึ่งจากกันหลายปี ผมได้ยินคำว่าเมืองไทยจากเพื่อน “อะไนน์ Thailand” เพื่อนบอกว่าที่นั่นมีวัด และเขาไปบูรณะมา ๓ เดือน ผมไม่เข้าใจความหมายแต่ก็รู้สึกๆ ในใจว่าต้องไปเมืองไทยแล้วจึงเริ่มเก็บเงินและได้มาระหว่างเมืองไทยครั้งแรกในปี ค.ศ.๑๙๙๐ มาคนเดียว ยังพูดภาษาอังกฤษไม่เป็น มาถึงสนามบินพอลงจากเครื่องบินก็เห็นทุ่งกว้าง ตันไม้เขียวชอุ่น ได้สูดอากาศเต็มปอด ผมรู้สึกมีความลุข บอกตัวเองว่านี่คือบ้านเรา หลังจากมาเมืองไทยครั้งแรก ผมก็กลับมาอีกเกือบทุกปี เพราะช่วงฤดูหนาวในบ้านเมืองของผมจะหนาวมาก ไม่มีงานมากมายนัก ดังนั้นผมจะใช้เวลาช่วงนี้ประมาณ ๒-๓ เดือน มาท่องเที่ยวหาประสบการณ์ในประเทศไทยและตะวันออก

- Every thing happened for the best

- ปี ๒๐๐๔ ทุกสิ่งเกิดขึ้นอย่างมหัศจรรย์ วันหนึ่งผมนั่งดื่มน้ำชาหน้าบ้านพักที่เกาะสมุย ชายคนหนึ่งเดินเล่นริมทะเล ผ่านหน้าบ้านพัก และเราก็ได้คุยกัน เขาคือคุณหมอบรรจุ ชุณหสวัสดิกุล จากศูนย์ลุขภาพบลีวี เขากำลังต้องการแพทย์ด้าน Homeopathy ดังนั้น ก่อน

กลับยุโรป ผมแวงที่บล็อกความพ่อใจในสถานที่
แล้วรู้สึกว่าถึงเวลาแล้วที่ผมควรทำอะไรบางอย่าง
ที่เลือกไว้อยอย่างเป็นเรื่องเป็นราวเลี้ยงที่

๑๔ ปีที่แล้ว เมื่อพมมาเมืองไทยครั้งแรก
ผู้พักที่เกลส์เติร์นบานงล้ำพู ผู้ป่วยหนักเป็น
โรคมาลาเรีย มีอาการเพ้อ ไม่รู้สึกตัว จำได้ว่ามี
พระสงฆ์ไทยรูปหนึ่งซึ่งอยู่วัดใกล้ที่พักของผู้
ท่านมีพลังจิตสูงมากได้ช่วยชีวิตผู้ป่วยไว้ ตอนผู้ป่วย
โรงพยาบาล อาการโคม่า เหมือนวิญญาณออก
จากร่างแล้วผู้มองเห็นบรรดาหมอกำลังรุ่มล้อม
เพื่อช่วยชีวิตผู้ป่วยที่นอนอยู่บนเตียง ขณะที่ผู้
กำลังยืนมองอยู่ ทันใดก็มีลำแสงพุ่งออกจากตา
ที่ได้ที่หนึ่ง มีเสียงถามว่า อยากรู้หรืออยากไป
พบกันว่าอยามีชีวิตอยู่เพื่อทำภารกิจบางอย่าง
ให้เสร็จสิ้นก่อน ตอบแล้วรู้สึกตัวดีขึ้นมา
ปวดร้าวระบบไปทั้งกาย เหมือนผู้ได้ชีวิตคืน
กลับมาอีกครั้ง ผู้รู้สึกเป็นหนึ่นบุญคุณที่ต้องตอบ
แทนเมืองไทย และคนไทยที่ช่วยชีวิตผู้ป่วยไว้ เคย
มีชาวต่างชาติที่เกาะสมุย เกาะพังงัน มาว่าจ้างผู้
ทำงานให้เข้าในเมืองไทย เกี่ยวกับเรื่อง Homeo-
pathy แต่ผู้ป่วยปฏิเสธ เพราะมีใจอยากรажทำงานให้คุณ
ให้มากกว่า

ดังนั้น เมื่อได้พบคุณหมอบรรจุบ ผู้คิดว่านี้
คือโอกาสทองของผู้ผล ผู้กลับไปที่เชกอีกครั้ง
โอนคลินิกของผู้ให้แก่เพื่อนที่เป็นนักจิตวิทยา
และขายร้านน้ำชา ผู้กลับมาเมืองไทย และเริ่ม

ทำงานที่บลวี ผจญภัยกับวิชีชีวิตในเมืองใหญ่ กรุงเทพฯ ซึ่งเป็นศูนย์กลางความเจริญที่เต็มไปด้วยตึกสูงๆ ผู้คนวุ่นวายพลุกพล่าน จากที่เคยอยู่ เมืองเล็กๆ สงบ มีป่าล้อมรอบ

- ຄົດສພບຫວັດໂຄດ

- ทำงานอยู่ที่บลวีม่นาน ก็มีคุณมณฑกา
ธีรชัยสกุล เกล้าชกรกของการแพทย์ทางเลือก
กระทรวงสารารณสุข มาพบผมและบอกว่า น่า
จะแนะนำเรื่องการแพทย์ทางเลือกแบบ Homeo-
pathy ให้กระทรวงสารารณสุข เพราะตอนนั้น
ผมเป็นหมอนคนเดียวที่ทำงานเรื่อง Homeopathy
ในเมืองไทย ต่อมาก็ได้จัดสัมมนาขึ้น ๒ วัน ใน
กระทรวง โดยมีเหล่ากราจกมหาวิทยาลัยอุบล
และเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์อีกหลายคนใน
กระทรวงรวมทั้งคุณสาธิต ไทยทัตถุ กับอีก
หลายคนจากชุมชนสันติโศกมาร่วมฟัง คุณสาธิต
มีทิ่มท่าสนใจมาก ถึงกับบอกผมว่าขอให้เปิดสอน
Homeopathy ให้พวกร้าได้ใหม่ ผมก็คิดเอาไว้ว่า
พวกรู้ดูท่าทางยากจน รองเท้าไม่มีใส่ ใส่เลือดสี
น้ำเงินปอนๆ คุณสาธิตเล่าถึงวิธีชีวิตชาวอโศกผม
สนใจและชอบแนวคิดแบบชาวอโศกที่เน้นการ
พึ่งตนเอง เพาะผักเอง ฝึกสมาธิและศึกษา
แนวพุทธหลายปี ผมประทับใจโครงการต่างๆ
ของชาวอโศกที่เป็นไปเพื่อรักษาสิ่งแวดล้อม
และการใช้ชีวิตกลับสู่ธรรมชาติ หลังจากนั้นไม่กี่
วันชาวอโศกมารับผมที่บลวี เดินทางไปปฐมอโศก
ซึ่งทำให้ผมตื่นเต้นทุกวันหยุดสุดลั่ปดาห์ ผมจะ
ไปที่ปฐมอโศก ที่นั่นเป็นเหมือนหมู่บ้านชนบท ใช้
ชีวิตเรียบง่าย มีมิตรภาพและรอยยิ้มอบอุ่น จาก
นั้นก็มีการรวมกลุ่มชาวอโศกจากชุมชนต่างๆ ซึ่ง
สนใจการรักษาแบบ Homeopathy โดยจัดคอร์ส
Homeopathy ครั้งแรกที่หมู่บ้านราชธานีอโศก
จังหวัดอุบลราชธานี และนั่นคือจุดเริ่มต้นของ
Homeopathy ในประเทศไทย

- គ្រូ Homeopathy កំបត់រុកគិចមួយខាងវេសក

- ทุกครั้งที่สอน ผมกำลังทำสิ่งที่ผมชอบ ผม

มีความพึงพอใจ และพยายามอย่างมาก ในการถ่ายทอดความรู้ ขอเพียงให้ทุกคนตั้งใจฟัง มีความเข้าใจ และสามารถนำข้อมูลมาใช้เป็นประโยชน์ ในสมัยแรกๆ การเรียน Homeopathy ลำบากหนังสือก็หายาก จะสอนเรื่อง Homeopathy ยาก์ไม่ค่อยมี ภาษาอังกฤษต่อนจะสอนเรื่อง Homeopathy ที่เมืองไทยนี้เอง และอีกหลายเรื่องก็ไม่สะดวกเหมือนปัจจุบัน ชาวอโศกนั้นพบกันที่ไร ก็มีท่าที่เหนื่อยมากทุกที่ ทุกคนจะจงร่วง ผสมสอนก็ต้องคงอยู่เรียกว่าตื้นๆ และพาออกกำลังกายให้ตื่นตัว ในความเห็นของผม ชาวอโศกทำงานหนักเกินไป และพักผ่อนน้อยเกินไป แต่ละคนมีภาระรับผิดชอบมากซึ่งในเรื่องนี้ผมเข้าใจชาวอโศก จึงพยายามยืดหยุ่นเวลาที่จะสอนแล้วสอนอีก

- คำแนะนำของครู

สำหรับชาวอโศกซึ่งเป็นชุมชนที่เน้นการพึ่งตนเอง และหลีกเลี่ยงพิษภัยจากสารเคมี น่าจะสนใจเรียนรู้การรักษาแบบ Homeopathy มากกว่านี้ นอกจากช่วยมากในเรื่องการประยัดเพราะราคานุญาต ผลิตง่าย ส่วนวิธีใช้ ถ้าเราตั้งใจเรียนรู้ลักษณะก็ไม่ยากและไม่ซับซ้อน ถ้าเทียบกับยาแผนปัจจุบัน มันดีกว่าตรงที่ยาแผนปัจจุบันรักษาแบบเราต้องพึ่งทั้งแพทย์และยา ถ้าเราหันมาหาญา Homeopathy ซึ่งต้นทุนต่ำและอยู่ได้ยั่งยืนยาวนาน จะทำให้เราลดแลกในเรื่องเศรษฐกิจได้มาก จะเห็นว่าการรักษาคนไข้ ๑๐๐ คน ค่าวิชาจารวิงๆ แค่ ๑๐๐ กว่าบาทเท่านั้น และสมมติถ้าเกิดโรคระบาด เราสามารถใช้ยา ๑ เม็ด ใส่น้ำลักษณ์ ๑ ตุ่ม ให้คนไข้กินคนละซ้อน ก็จะกินได้เป็นจำนวนมาก อีกเรื่องที่ชาวอโศกควรทำ คือ เวลาใช้ยา Homeopathy อย่าใช้ร่วมกับการแพทย์แผนอื่น เพราะชาวอโศกศึกษาแพทย์ทางเลือกหลายทาง รวมถึงการใช้ยาสมุนไพรด้วย ถ้านำไปใช้ร่วมกันมันจะไม่เกิดผลเท่าที่ควรมันจะดีกว่าไหมถ้าแต่ละคนจะเลือกใช้ลักษณะนี้ และถ้าวิธีนั้นไม่ได้ผล จึงค่อยเปลี่ยนวิธีอื่น

- งานเลี้ยงต้อนรับนักเรียน

ผมตระหนักรู้ว่าต้องมาเมืองไทยและทำอะไรบางอย่าง เช่น การสอนเรื่อง Homeopathy ซึ่งผมได้ทำแล้ว และขณะนี้ก็มีบุคคลที่สามารถเชื่อมโยงต่อทั้งที่เป็นชาวอโศกและบรรดาครูจากประเทศทางตะวันตกที่จะมาถ่ายทอดวิชาให้ ผมรู้ว่าบทบาทของผมใกล้จบแล้ว ผมรู้สึกมีเสรีภาพมากขึ้นที่จะปลดปล่อยตัวเองให้มีอิสระมากขึ้น เมื่อได้ปลดหนี้ ได้ตอบแทนบุญคุณที่ครั้งหนึ่งคนไทยเคยช่วยชีวิตผม ทำให้ผมอยู่ในประเทศไทยตลอดเวลาเกือบ ๒๐ ปีอย่างปลอดภัยและมีความสุข รวมทั้ง Homeopathy ในเมืองไทยจะเกิดขึ้นไม่ได้เลย ถ้าปราศจาก การร่วมมือของชุมชนชาวอโศก ดังนั้นถ้าจะมีกลุ่ม NGO หรือครุภัติที่จะได้ประโยชน์จากลิ่งนี้บุคคลที่ควรขอบคุณอย่างยิ่งคือชาวอโศกผู้เริ่มต้น

- เราไม่สามารถสนับสนุนความอยุติธรรมได้

ย่างเหยียบมาเมืองไทยตั้งแต่เมื่อ ๒๐ ปีที่แล้ว ก็ได้เห็นความเปลี่ยนแปลง วันนี้ต่างจากวันวาน ที่เมืองไทยดูสงบ น่าอยู่ เต็มไปด้วยรอยยิ้ม สมกับชื่อสยามเมืองยิ้ม ผมไปทัวร์แล้วจากเห็นใจจรดได้อีสาน ไปที่ไหนคนไทยก็ต้อนรับขับสู้ ยิ้มแย้มแจ่มใส ชวนกินข้าว ผมไม่เคยมีปัญหาของหาย ไม่เคยมีคริโภกผม หรือทำไม่ดีกับผม เพียงแต่ในระยะ ๓-๔ ปีที่ผ่านมา ผมรู้สึกว่าเมืองไทยมีความเครียดเกิดขึ้น รอยยิ้มหายไปแล้ว และก็เปลี่ยนไป ฝ่ายหนึ่งเชียร์รัฐบาล อีกฝ่ายจะล้มรัฐบาล

ตั้งแต่เด็ก ผมไม่ชอบระบบของการปกครองที่จะสร้างให้เกิดความไม่เป็นธรรม หรือการเบียดเบี้ยนขึ้นในลังคอม พอดีขึ้นก็มีใจอยากสนับสนุนส่งเสริมครุภัติที่ต่อสู้เพื่อความยุติธรรม แต่จะให้เกิดสิ่งดีงามขึ้นในลังคอม ปรัชญาของการแพทย์ Homeopathy มีหัวข้อหนึ่งกล่าวว่า “เราไม่สามารถสนับสนุนความอยุติธรรมได้”

■

กำไร-หาดทุนแท็บของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๒๐)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยลังค์มนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่งอันอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่นๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้คนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พ่อรู้พ่อเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่งอัน ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขล้นติอย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นลังค์มน้ำดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นได้เลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วลังค์มนุษยชาติในโลกโปรดแน่นๆ

เรtaได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยนไปมาจนถึง“ทีภูมิรัฐมิกตุประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน”ทั้งที่เป็นโลกศรีประโยชน์“ไปกระทั่งถึงที่เป็นโลกตุรประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า “กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอาริยชน” นั้น เป็นฉันใด และได้สาธยามาถึงตอนท้ายแห่งทีภูมิรัฐมิกตุประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ “สัมบิทา” อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“**จุดต่าง**”นัยสำคัญของความเป็น“อาริยชน” กับ “**บุญชัน**”หรือ“**กัลยาณชน**” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้เม่นๆ ชัดๆ คามๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยถึง“หลักคิด”หรือ“การคำนวณ” ของ“บุญญาโลเกีย” ว่า ยังไม่สู่จริต-มุตติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรม เท่ากับ“บุญญาโลกุตระ” ก็ได้อธิบายไปเพียงเดือนอย่าง จึงต้องขออ้อนว่า ที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พ่อรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจดูแลกษณะของ“อาริยบุคคล”ที่ถูกต้องตามสัจธรรมของศาสนาพุทธแล้ว เมื่อจะเดินทางอาริยบุคคล ขึ้น“เสดابัน” ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง“สามมาทีภูมิ” นั้น ยังบรรลุธรรม“โลกุตระ” ก็ยังเป็นคนขยันในการงาน มี“สัมมาอาชีพ” ชนิดเป็น“บุญนิยม” สั่งสร้างเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยังฯ นั่น แห่งอน พราะ“อาริยบุคคล”จะมี“บุญญาโลกุตระ” เข้าใจ ทิศทางและเนื้อแท้ของสัจธรรม ที่เป็น“กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน” ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นแลกษณะสำคัญของ“บุญนิยม” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“บุญ” จึงไม่เพียงเป็น“บุญ” แค่“โลกศรีธรรม”เท่านั้น ยังมี“บุญ”ที่เป็น“โลกตุรธรรม” ซึ่งมีคุณพิเศษของ“โลกตุรสัจจะ” อีกด้วยหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน“โลกตุรธรรม”จะไม่มี“บุญ”แบบโลเกีย ธรรม โลกตุรธรรมนั้นมีทั้ง“บุญ”ที่เป็นคุณแลกษณะของโลกตุรสัจจะ และมีทั้ง“บุญ”แบบโลเกียธรรมด้วย มีทั้งน้อยหักมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอาริย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“โลกตุรธรรม”จะต้องเป็น“บุญ”ที่มีคุณแลกษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด“โลกตุรสัจจะ” ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม”

เราได้รับฟังถึง“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม” มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“แนวคิด”เล่นๆ หรือเป็นแค่“ตระกะ”oward เท่าผลเชิงชั้นให้ดูน่าทึ่งเท่านั้น ซึ่งก็ดู ดูโก้ แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่

ขออภัยนั่นว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะ มีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ รามาสาธยารายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว นั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“บุญนิยม” ข้อ ๑ ต้องเป็นโลกตุรธรรม และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยไปแล้ว ยังสาธยค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง“ความแตกต่าง”ของ“ทุนนิยม” กับ“บุญนิยม” ในแงกว้างแล้วลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขออภัยนั่นว่า “ในการทวนกระแสนนี้ บัวบุญนิยม ทวนกระแสนย่างมีความสุข” สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรม จริง ไม่ใช่การทำอย่าง“ฉบไจ” หรือพระ“ไรทางออก” หรือ“สุดทุกข์สุดฝืนทน” แต่ เมื่อในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็พระกิเลสของตนยังไม่หมด นั่นย่อมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง “ตั้งตนอยู่บนความลำบาก” (ทุกขายะ อัตตานั้ง บทที่) ยังเหมะสมรับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ “กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๕ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น“มัชณิมาปฏิปทา” ในประเด็น“มัชณิมาปฏิปทา” ที่หมายความว่า “การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนกินไปไม่ตึงกินไป” นี่ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พามิ่งเจริญ ความรู้แจ้งชัดใน“มัชณิมาปฏิปทา”นี้ เป็น“ประเด็นสำคัญมาก” สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกนั่นว่า “การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนกินไป ไม่ตึงกินไป” (มัชณิมาปฏิปทา) และวิธียึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะขั้น“หยาบที่สุด” เท่านี้

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดติ่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก]อนหนานี้ ได้พูดถึง “กีเลส-ตันหา-อุปากาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกชีวิ” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพัฒนาชีวิตด้วย โดยการปฏิบัติมารถ อันบวกจากบด้วย องค์ล” หรือปฏิบัติ “ศีล-พรต” ตามหลัก “ไตรสิกขา” นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น “ความยังไม่เป็นกลาง” หรือเห็น “ความไม่ตรง” ที่ลับไปลับมา ของความเป็น “กาม” กับความเป็น “อัตตา” ที่ไม่หมาย ว่า มันลับซับซ้อนอย่างลึกหลอย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจ้าลีกลงไปถึง... “การเกิดของภาระทางความหมายบัญญา” ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น “ผล” ของการปฏิบัติ และในเมื่อรุคผลนั้นอตามมาがらังนั้น “สัมมาลักษณ์” 便เป็น “แผน” แบบพุทธ ที่จะเจ้าลีกเข้าไปใน “จิต-เจตเลิก-รูป-นิพพาน” หรือ “ปรัมatta ธรรม” อย่างละเอียดขึ้น กระทั้งเจ้าลงไปถึงขั้น “ญาณ” ขั้น “วิมุตติ” และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ “ธรรม” ที่สั่งสม “บำบัด” สั่งสม “บุญ” ชนิดเป็นหลักตรุ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ ฉบับแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ “บุญนิยม” ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี่มาพูดถึง “นวัตกรรม” (innovation) ของสังคม
มนุษยชาติ ที่เชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย
“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ยังไม่จบ คงต้องอีกหลาย
คราว คราวที่แล้วเรียกว่าอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อย!

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรม
บันเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษา
ฝึกฝน จน “กิเลสตาย-จิตเกิด” (โภปภาคโนนิ) เรียกว่า
บรรลุธรรมบันปรัมตดลลัง ถูกลอกรุตะตามลำดับ จึง
นิ่ว่าว “เป็นผู้สำเร็จ” จริง และเราได้พูดกันไปแล้ว
พอสมควร แต่ก็ยังเป็นรายละเอียดเช่นนี้ ไม่จะขออ่านฟังแล้ว

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ “ทาน” กันให้มากกว่านี้
ดังกันหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น๒ส่วน ก้าว
คือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่ นั้นประการ
หนึ่ง คือภาษาที่หนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่

ประเด็นแรก หวานมี หรือไม่..?

[ประเดิมนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี่ก็ประเดิมที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราจะได้อธิบายถึง “ท่าน” ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุท่าน”]

ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน” ที่ลึกเข้าไปถึง “ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้คึกข่ายจนมี “วิปัสสนาญาณ” ก็
คือ ผู้รู้เห็น ไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น “อนิจจัง-ทุกข์-อนัตตา”
คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างล้มมาทิภูสูร “รู้เห็น..
อนิจจัง-ทุกข์-อนัตตา” นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่ง
ไม่ใช่ “เข้าใจหล่ออย่างลึกซึ้ง” เป็น “ตรรกะ” แค่นั้นແນ່ງ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๙ ข้อ ๒๔๕-๒๕๖ พระพุทธเจ้า
ตรัสรู้วิชัยเดจเนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา
เป็นของแปรไปเป็นธรรมด้า เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมุล
แห่งความลำบาก เป็นดังเพชณชาต เป็นของปราชจาก
ความเจริญ เป็นของมีอิสระ เป็นของอันเหตุปัจจัย
บรุ่งแต่ง เป็นเหยื่อมาการ เป็นของมีชาติเป็นธรรมด้า
เป็นของมีสักะ ประเทวทุกข์โภมนัสและอุปายาส
เป็นธรรมด้า เป็นของมีความเครียหงองเป็นธรรมด้า
เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้
แซมชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกีย์อย่างยอดยิ่งจริงๆ) เป็น
อาทินะ(โทษผู้ร้ายความไม่ดี) เป็นนิสราณะ(จิต rotor ที่นัน
ออกไปจากลิ้งเป็นโภมน้ำ) จิตตะทึ้ง(จิตเลิกจะจิตออกปัพพัน)

ถ้าขึ้นโนํอสดาปัตติมารค ก็เป็นการเห็นกิเลสของตนตาม
ขีดขั้นของตนหรือตาม “คีล” ขนาดที่ผู้ปฏิบัตินั่นๆสามารถ
สำหรับตนนั่นเอง หากสูงขึ้นไปก็เป็น “ตัวตนของกิเลส”
(อัตตา-อาสวะ)ตามขีดขั้นหรือตาม “คีล” ที่สูงไปตามลำดับๆ

ដូរីវិប័ណ្ណាយកម្មវិទ្យាក្នុងក្រុងពាណិជ្ជកម្មនៃក្រសួងកិច្ចការនៃរដ្ឋបាល

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาชีวะชน

ที่ภูมิสังโภช์”ในระดับ“มารรค”(ยังมีชั่ผล เพระยังไม่ถึงขั้นลดลงกิเลสลงได้ เพียงแค่เห็นของจริง ที่เป็นประมัตธรรม และเป็นการเข้าสู่ทางที่ถูกต้องได้แล้ว) คือ การเห็นตัวตนของกิเลส ขั้นเมญานหรือมีวิชา ข้อที่ ๑ (ของวิชา) มีชั่แค่ตัวร่างแต่มี“นามรูปปิจเจณญาณ” ที่เดียว (ภูมิข้อ ๑ ของญาณ๑๖) และจะเป็น“ญาณ”อันๆก็ไปจนครบ ๑๖ ญาณ

๒. ปัจจัยปริคหญาณ คือ “อธิปัญญาลิกขา” ที่เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดครั้งปัจจัยต่างๆในจิต-เจตสิก นั่นเองว่า อย่างไรจึงซื่อว่า “นาม” เท่านั้นจึงซื่อว่า “รูป”

๓. สัมมสโนญาณ คือ “อธิปัญญาลิกขา” ที่เจริญขึ้น เป็นญาณกำหนดครั้งด้วยพิจารณาเห็นนามและรูป ว่า มันไม่เที่ยง มันไม่คงที่ มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่ากัน โดยเฉพาะ“รูป”ที่เป็น“อกุศลจิต”หรือ“ตัวตนกิเลส”

[เรากำลังอธิบาย“ปฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสานนีปฏิหาริย์” ทำกันนี้ที่พระพุทธเจ้าใช้คำจากแล้วไฟฟ้าในเบื้องหน้าและรับผลปฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษช้า แม้ครอทำได้หากห้ามขาดอีกด้วย]

วิชา๔ ทิพพโสดญาณ หมายความว่า ความรู้ยิ่งที่หันรู้สึก ๒ สิ่ง รู้ภาวะ ๒ ภาวะได้ละเอียดลองลึกซึ้งขึ้นๆ ภาวะหนึ่งคือ ภาวะทิพย์ อีกภาวะหนึ่งคือ ภาวะมนุษย์ จากที่แยกจิตแยกกิเลสได้แล้ว ก็มีความสามารถสูงขึ้นๆแยกภาวะที่เป็นจิตละเอียด-ที่เป็นกิเลสละเอียด หรือแยกภาวะกุศลจิต-อกุศลจิต เป็นนัยยะต่างๆวิจิตร พิสารอย่างขึ้น แยกภาวะโลเกียะ-โลกุตระอุกจากกันได้เป็นสัมมาทิภูมิสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

วิชา๕ เจโตปริญาณ หมายความว่า ความรู้ยิ่งสามารถรู้จักรู้จักเจตสิกของเรา ที่เป็น“สัตว์โภปภาคีก” เช่น รู้ว่า จิตแบบนี้ของเราเป็นสัตว์นรก และสามารถปฏิบัติจนทำให้จิตของเรากิดเป็นสัตว์อื่น(ปราสัตตาัง)ที่เจริญเป็นสัตว์ที่เรียกว่า เทวดา(อุบัติเหพเป็นต้น)ได้ หรือรู้ว่า จิตแบบนี้ของเราเป็นปุญญาคุณ แล้วก็สามารถปฏิบัติจนทำให้จิตของเรากิดเป็นบุคคลอื่น(ปราบุคคลัง)ที่เจริญเป็นบุคคลที่เรียกว่า อาริยบุคคล (โสดบันยันต์)ได้ โดยรู้จักรู้แจ้งรู้จิง“จิต-เจตสิก”ที่เจริญมารรคเจริญผลระดับต่างๆ ตั้งแต่ตันไปจนบริสุทธิ์บริบูรณ์ถึงที่สุดนั่นเอง

มีการเข้าใจผิดว่า เจโตปริญาณ คือ ความเก่งทางจิตที่สามารถอ่านจิตอ่านใจสัตว์อื่น(ปราสัตตาัง)บุคคลอื่น

(ปราบุคคลัง)ได้ ซึ่งหมายถึงความสามารถที่เกี่ยวได้ไปอ่านจิตอ่านใจสัตว์ตัวอื่น-ใจคนอื่น ซึ่งไม่ใช่ตัวเรา นั่น แม้คือ “อาแทนนาปปฏิหาริย์” ยังไม่ใช่“เจโตปริญาณ”

เพราะ“เจโตปริญาณ”นั้นเป็นความเก่งทางจิตที่สามารถอ่านจิตอ่านใจคนเอง อันเป็นประมัตธรรม และเป็น“อนุสานนีปฏิหาริย์” ดังนั้น ความเป็นบุคคลอื่น(ปราบุคคลัง)-สัตว์อื่น(ปราสัตตาัง)ในที่นี่จึงไม่ใช่“ความเป็นสัตว์อื่น”อันหมายถึง..อื่นที่นอกตนนอกตัวเราเอง หรืออื่นที่หมายถึง ไปหยิ่งรู้ในร่างสัตว์อื่น-ในกายคนอื่น

แต่หมายถึง ความเป็นสัตว์-เป็นบุคคลของ“จิตเรา เองนี่เองที่เป็นสัตว์อื่น-เป็นบุคคลอื่นอยู่ในจิต”ของเรา เอง ไม่ใช่สัตว์อื่น-บุคคลอื่นที่เป็นคนละตัวคนละตนหรอก เช่น “เป็นสัตว์นรก”เป็นต้น ก็“จิต”เราเองเป็นสัตว์นรก นอก“จิต”มีสัตว์นรกไม่ได้ อะไรอื่นใดที่ไม่ใช่จิตวิญญาณ เป็นสัตว์นรกไม่ได้ เป็นเทวดาไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นจิต เป็นวิญญาณที่อยู่ในร่างกายของคนเป็นๆ หรือร่างกาย ตายแล้ววิญญาณออกจากร่างกายไปก็ตาม

“จิต” นอกจากจะอยู่ในร่างกายของคนของสัตว์ที่ เป็น“แหล่งอាមัยกำบังไว้ให้อยู่”(คุหาสัง) เมื่อออกจาก ร่างกายไปแล้วอยู่ที่ไหนก็อยู่ไม่ได้ กำหนดไม่ได้ จิต วิญญาณไม่กินสถานที่ไม่มีใครเห็นได้(อนิทัลสัง)ไม่ประภู รูปร่างไม่ว่าจะอยู่ในร่างกายหรือออกจากร่างกายไปแล้ว (อนิทัลสัง) เพราะไม่มีรูปปรางไม่มีสีรีระ(อสีรัง)ไม่มีโฉมกาย ให้เห็นได้(อสีรัง) [ผู้ที่เห็นจิตหรือวิญญาณเป็นรูปเป็นร่างจึงเป็น “ไม่เหมือนตัว” คือรูปที่บันทึกของตัวยังจิต] ไม่มีขอญาต(อนันตัง) ลักษณะที่เป็นอยู่ คือ อยู่อย่างกระจายไปทั่วไม่มีที่ลิ้นสุด (อนันตัง) เมื่อออกจากร่างไปแล้วไม่มีที่อยู่จำเพาะเป็นแหล่ง แห่งที่ แต่จะอยู่ทั่วไปกระจายเหมือนแสง(สัพพโตปัง) ไปได้ใกล้(หัวรังคัง) “จิตวิญญาณ” นอกจากไม่มีใครเห็นได้ (อนิทัลสัง)แล้ว ยังเมื่อออกจากร่างไปแล้วก็ห่องเที่ยวไป แต่เดียวยดาย(เอกสาร) ไม่มีใครพบใครเห็นหรอก ที่มีคนกล่าวว่าเห็นผีเห็นเทวดา ที่เล่าเรื่องของจิตวิญญาณหลัง ตายกันเป็นตุ๊เป็นตpaneานานินาย เป็นเรื่องรวมมากมาย นับไม่ถ้วนทั้งหลายนั้น ล้วนแต่เป็นเรื่องราวของจิตภาพ ที่ถูกสร้างขึ้นตามความหลงเข้าใจว่า “มีจริง” ทั้งสิ้น ผู้ที่สามารถเห็นจริงๆ เข้าเห็นจริงๆ แต่เห็น“ของปลอม”

กำไร-ขาดทุนท้าวของอารียชน

เห็น “สิ่งที่เข้าบ้านของหลอกหลอนคนเอง” เป็นของตนเอง เรียกว่า “มโนมายอัตตา” คือ รูปหรือภาพที่ถูกสร้างขึ้น สำเร็จได้ด้วยจิต เป็น “อัตตา” (ตัวตน) ชนิดหนึ่งที่ยังอวิชา

ดังนั้น “จิตวิญญาณ” ทั้งในตัวคนเป็นฯ และทั้งที่ ออกจากการร่างกายไปแล้ว ล้วนมีอยู่จริง ทราบที่ยังไม่ “ปรินิพพาน” ก็ยังมีอัตภาพ เพราะยังไม่หมดสิ้น “อัตตา หรืออัตมัน” แต่ไม่ได้เป็นอย่างที่หลงผิดเข้าใจผิดกัน ดังที่สารายมาบ้างแล้วนั้นเลย

แล้วตกลงรากทุกข์ร้อนธรรมะจริงไหม ? ขึ้นสวรรค์ จริงไหม ? จริง..จริงที่สุด ทว่าไม่ได้เป็นรูปร่าง ไม่ได้เป็น เรื่องราวสัมพันธ์กับ “จิตวิญญาณ” ของคนอื่น ดังที่เล่าขาน กันเป็นตุ๊บเป็นตามาตามา แต่กันมานานแล่นนานนั้นไม่

พระความเป็นสัตว์นรักษ์ดี-เป็นเทวดา กดี-เป็น พรหม กดี-เป็นปุถุคคล กดี-เป็นกัลยานบุคคล กดี-เป็น อารียบุคคลทุกขันก์ดี ก็หมายเจ้า “ความเป็นสัตว์-เป็น บุคคล” ใน “จิต” ของครูกของตน เชพะในส่วนของ “จิต เท่านั้นที่เป็น” ไม่ว่า “จิตวิญญาณ” ที่อยู่ในร่างของคน เป็นฯ หรืออยู่นอกร่างคนเป็น เพราะนอกจากร่างไปแล้ว

สัตว์-บุคคล หรือ “สัตว์อื่น-บุคคลอื่น” ที่หมายเจ้า ดินน้ำลมไฟประกอบกันขึ้นนั้น จึงไม่ใช่ “ความเป็นสัตว์ -เป็นบุคคล” ในความรู้ที่เป็น “วิชชา” ขึ้น เต็มปริญญา

ดังนั้น เมื่อในร่างกายของเราคือ “จิต” ก็ให้เรียนรู้ “ความเป็นสัตว์-เป็นบุคคล” ของ “จิต” ให้ได้

“จิต” นี้แหลกที่เป็น “สัตว์” เป็น “บุคคล” ที่มีการเกิด -การตายอยู่ในเจต หมายหรือจุติจาก “ความเป็นสัตว์นราก อยู่ในจิตเราเอง” นี้แหลก “เกิดเป็นสัตว์เทวดา” เป็นต้น นั่นก็ คือ “สัตว์โภปปاتิกะ” (สัมมาทิฏฐิข้อ ๑) ใน (สัมมาทิฏฐิ ๑๐)

“โภปปاتิกะ” คือ จิตใจของเราง ที่เป็นสัตว์อื่น- บุคคลอื่น เมื่อจิตได้เหตุปัจจัยครบพร้อมก็เกิดทันที เรียก ว่า “โลยเกิดหรือผุดเกิดหรือเกิดขึ้นมาเองในจิตตัวเอง” ซึ่งเกิดชนิดที่มี “จิตส่วนหนึ่งของเราตายหรือดับ” (นิโร หรือนิพพาน) แล้ว “จิตส่วนหนึ่งของเราเกิด” (โยนิ) เรียก การเกิดชนิดนี้ว่า “โภปปติกโยนิ” กล่าวคือ เป็น “การเกิด -การตาย” ชนิดที่ “การตาย” ไม่มีชา ก และเป็น “การเกิด” ชนิดที่ “เกิดอยู่ในจิตเอง” ซึ่งมีผู้รู้บางท่านกล่าวว่า เป็น “การเกิด” ที่ “ไม่มีพ่อไม่มีแม่” ก็ถูกต้อง ถ้าหมายถึง

“พ่อ-แม่” ที่เป็นตัวตนคนลัตต์วอร์ อันประกอบขึ้นด้วยดิน หิน ลมไฟ เป็นร่างกาย ถ้าพ่อ-แม่อย่างนี้จะก็..ไม่มีแน่ ถูกแล้ว แต่ที่ถูกต้องกว่านั้นก็คือ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดใน “สัมมาทิฏฐิ ๑๐” (ตปธ. ๑๔/๒๕๙๗) ว่า “แม่มี” (อัตถิ มาตา) “พ่อเมีย” (อัตถิ ปิตา) แม่หรือพ่อที่จะช่วยทำให้เกิด “สัตว์ ทางจิตวิญญาณ” หรือ “สัตว์โภปปติกะ” นี้เป็นทั้งรูปธรรม และนามธรรม อันมีส่วนทำให้ “จิตวิญญาณเกิด” ได้ เช่น คือเป็นแม่-ปัญญาเป็นพ่อ เป็นต้น คือและปัญญา ร่วมกันช่วยทำให้จิตวิญญาณของเรา “ตาย” จากความเป็น “สัตว์นรก” แล้วเกิดเป็น “เทวดา” อยู่ในใจของเรางานนั้นเอง “เกิดทันที-ผุดเกิด” (โภปปติกโยนิ) ไม่มีชา ก แต่มีแม่- มีพ่อ ทว่าแม่และพ่อนั้นไม่ใช่ตัวตนของสัตว์ของบุคคล ที่ทำให้ “เกิด” แบบ “ชาลาพุทธโยนิ” (การเกิดในครรภ์) แบบ “อันชาโยนิ” (การเกิดในไข่) หรือแบบ “สังເສທ້ອຍນີ” (การเกิดในน้ำเง่า) ซึ่งเป็นสัตว์ที่ “ตาย” ชนิดมีชา กทั้งสิ้น

ดังนั้น เโตปติริญญาณ จึงเป็นญาณเป็นความรู้ยิ่ง (วิชา) ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จึงใน “จิตเมริราค (สรราค)” ก็รู้ ว่า “จิตเมริราค” หรือ “จิตปราศจากราค (เวตราช)” ก็รู้ว่า “จิต ปราศจากราค” จิตเมตโถล (ตโถล) ก็รู้ว่า “จิตเมตโถล” จิต ปราศจากราค (เวตโถล) ก็รู้ว่า “จิตปราศจากราคเมหะ (เวตเมหะ)” ก็รู้ว่า “จิตปราศจากราคเมหะ (เวตเมหะ)” จิตที่ (สัมชิตตัง) ก็รู้ว่า “จิตที่” จิตพุ่ง (วิชิตตัง) ก็รู้ว่า “จิตพุ่ง” จิตสูง ขึ้น (มหัคคตะ) ก็รู้ว่า “จิตสูง” ขึ้น จิตไม่สูงขึ้น (มหัคคตะ) ก็ รู้ว่า “จิตไม่สูง” ขึ้น จิตเมติอื่นยิ่งกว่า (สอตตระ) ก็รู้ว่า “จิตเมติ อื่นยิ่งกว่า” จิตไม่เมติอื่นยิ่งกว่า (อุณฑตระ) ก็รู้ว่า “จิต ไม่เมติอื่นยิ่งกว่า” จิตตั้งมั่นแล้ว (สมารตตະ) ก็รู้ว่า “จิตตั้ง มั่นแล้ว” จิตไม่ตั้งมั่นแล้ว (อสมารตตະ) ก็รู้ว่า “จิตไม่ตั้งมั่น แล้ว” จิตหลุดพ้น (วิมุตติ) ก็รู้ว่า “จิตหลุดพ้น” จิตไม่หลุดพ้น (อวิมุตติ) ก็รู้ว่า “จิตไม่หลุดพ้น”

“เตปติริญญาณ” จึงเป็น “ความรู้พิเศษ” ที่สามารถหยั่ง รู้ “จิต-เจตสิก-รูป” หรือหยั่งรู้ “จิตของตนเองแท้ๆ”

เช่น ในจิตเมริราค ก็รู้ว่า “จิตเมริราค” จิตเมตโถล ก็รู้ว่า “จิตเมตโถล” เป็นต้น ตามที่ได้นำคำตรัสรามาให้อ่านข้างบน นั้นแล้ว ไม่ใช่ไปเรียกว่า “ด้วยจิตที่เมริราคของคนอื่น” หรือ “ไม่ใช่ “ความรู้ที่ทำหนดให้ผู้อื่นได้” ตามที่ทำน้ำผู้รู้แลกกัน

¶ [มีต่อฉบับหน้า]

• นิตยสาร

ເນື່ອທຽບຮັກ ຈະເກີດກາເຢ່ານມ່າລ້າງພລາຍ
ຈາກຜູ້ນໍາວໍານາງ ມິກຳລັງ ມີວາງ
ພຣະພຸຖນເຈົ້າສົງເສດັ່ງອອກຫ້ານທັພ
ເພື່ອນໃຫ້ຜູ້ດຸນຖຸກມ່າເສື່ອດນອງແຜ່ນຕິນ

ການ life

ເສດົ່ງທໍາມທັພປວງເບ່່ນມ່າ

ມີ່ອພຣະເຈົ້າປະເສນທີແທ່ງແຄວັນໂກຄລ ຄຣອງຮາຊສມບັດືອຍ່າກຮູ່ສາວັດຖື ທຽງ
ຕ້ອງກາຣຄວາມສົນທະນາມຄຸນເຄຍ ເປັນງາຕີກັບພວກສາກຍາວົງສີແທ່ງແຄວັນສັກກະ
ທີມີນຄຣລວງຊື່ອ ກບີລັບສັດ

ທຽງລ່ົງຖຸດໄປລູ້ຂອພຣະວິດາຈາກເຈົ້າສາກຍະ ເພື່ອມາເປັນພຣະວັດທະນາ ແຕ່
ເພຣະພວກເຈົ້າສາກຍະຄືອຕ້ວຍິ່ງນັກ ໃນชาຕີຕະຮະກູລເຊື້ອສາຍກໜັດວຽງ
ອັນບຣີສຸທີ່ຂອງຕົນ ໄນຍອມໃຫ້ປັນເປື້ອນຮະຄນດ້ວຍຕະຮະກູລອື່ນ ແຮງວ່າເຊື້ອສາຍ
ສາກຍາວົງສີຈະດຳກັນພຣ້ອຍລ່ມສລາຍໄປ ດັ່ງນັ້ນສິ່ງໄໝຍ່າກຍກພຣະວິດາໃຫ້ ແຕ່ຄ້າ
ທາກປົງລົງລົງ ກົກລັວຈະມີກັຍເກີດສົງຄຣາມຂຶ້ນ

เจ้าคากยะจึงร่วมกันออกอุบາຍ หลอกส่งตัวบุตรชาย ๑๖ ปีของเจ้ามหานามศากยะ (โอลร ของพระเจ้าอมิตโตนศากยะ ซึ่งเป็นพระเจ้าอาของเจ้าชายลิทธัตถ) ที่เกิดกับนางทาสนาค-บุณฑ มีเชื่อว่า วาสภชัตติยา ส่งไปถวายพระเจ้าปเลนท์โกลด ซึ่งนางวาสภชัตติยานี้ แม้เกิดกับมารดาที่เป็นทาลชนชั้นต่ำ แต่นางก็มีรูปโฉมงดงามยิ่ง สวยเป็นเลิศ ดูราวกับเป็นพระธิดาผู้มีวรรณะกษัตริย์เลยทีเดียว

ยุคสมัยนั้นยังถือในเรื่องของชนชั้นวรรณะจัดโดยถือว่าความบริสุทธิ์ของชนชั้นกษัตริย์ ประเสริฐสุดเห็นอกว่าชนชั้นอื่นใดทั้งล้วน ซึ่งในประเทศอินเดียตอนนั้นแบ่งชนชั้นสูงต่ำออกเป็น ๑. กษัตริย์ (นักปกครอง) ๒. พระราหม (นักบวช) ๓. แพศย์ (พ่อค้า) ๔. ศูตร (กรรมกร) ๕. จันทล (พวกรุกครึ่ง หมายถึงลูกของคนต่างชาติชนชั้นกันแต่งงานกัน นับเป็นชนชั้นที่ถูกเหยียดหมายว่าต่ำธรรมที่สุด)

ครั้นโดนหลอกไม่รู้ความจริง พระเจ้าปเลนท์โกลดจึงทรงอภิเชกกับนางวาสภชัตติยา และแต่งตั้งนางไว้ในตำแหน่งพระอัครมเหสี อญกันไปจนกระทั่งพระนางตั้งพระครรช ประสูติโอลพรพระนามว่า วิทูทภะ (วิภูภูภะ)

พอวิทูทภกุมารมีชันษาได้ ๑๖ ปี ทูลขอภกับพระมารดาว่า

“เจ้าแม่ หมื่นอัมฉันโครจะไปเยี่ยมตรรภูลของพระเจ้ายาย

แต่ถูกพระมารดาทรงห้ามไว้

“อย่าเลย ลูกเอ่ย ลูกจะไปทำอะไรที่นั้นเล่า”

พระกุมารยังคงอ้อนวอน รบเร้าอยู่ร้าวไป จนในที่สุดพระนางก็ทรงยินยอม

“ถ้ายอย่างนั้นก็งไปเถิด”

วิทูทภกุมารจึงกราบทูลพระราชบิดา และเลต์จเดินทางไปพร้อมกับบริวารเป็นอันมาก พระนางวาสภชัตติยาทรงรีบส่งจดหมาย แจ้งข่าวให้เจ้าคากยะรู้ก่อนล่วงหน้า

พวกรเจ้าศากยะเมื่อรับรู้ว่า วิทูทภกุมารซึ่งถือ

ว่าเป็นคนจันทล จะมาเยี่ยมถึงพระนคร จึงปรึกษากัน แล้วให้พระกุมาการทั้งหลายที่เด็กกว่าวิทูทภะ ออกไปหลบอยู่ที่ชนบท

เมื่อวิทูทภกุมาการเลต์จมาถึงกรุงบิลพัสดุ จึงมีแต่ต้องไหว้สักการะพวงผู้ให้ใหญ่ในศากยวงศ์ เพียงฝ่ายเดียว จนอดไม่ได้ที่จะทูลถวามพวกรเจ้าศากยะ

“ทำไมหนอ จึงไม่มีพวกรเจ้าที่ให้หัวหมื่น ฉันบ้างเลย”

“อ้อ! พวกรกุมาการที่เป็นน้องๆ ของเจ้านั้น พอดีพากันออกไปที่ชนบทกันหมด”

พักอยู่ได้ ๒-๓ วัน วิทูทภกุมาการจึงพาบริวารกลับ ด้วยความรู้สึกแปลกลใจยิ่งนัก

ขณะเดินทางกลับนั้นเอง บริวารคนหนึ่ง ลืมอาสาของตนไว้ จึงหวนกลับไปเอาอย่างที่พักบังเอญได้เห็นนางทาสคนหนึ่ง กำลังทำความสะอาดแผ่นกระดาน อันเป็นที่นั่งพักของวิทูทภกุมาการ พอดีเดินเข้าไปใกล้ ก็ได้ยินคำบ่นด่าของนางว่า

“กระดานแผ่นนี้ จันทลลูกอีท่าสวัสภชัตติยามานั่งไว้ ทำให้เราต้องเส่าน้ำมลา้ง ต้องทำความสะอาดถึงอย่างนี้ ไม่น่ามาทำให้ข้าเดือดร้อนเลย”

ได้ยินเช่นนั้น เขายังไถ่ถามนางทาสคนนั้น จนกระทั่งรู้ความจริงทั้งหมด เมื่อเขากลับไปแล้ว จึงนำเรื่องนี้ไปเล่าต่อๆ กันในหมู่เพรพล จึงเกิดการแพร่สะพัดเกรียรવาราชนานใหญ่ จนรู้ถึงทุกของวิทูทภกุมาการ ได้รับความอับอายและเจ็บแค้นยิ่งนัก ถึงกับสถาบันกับตัวเองไว้ว่า

“พวกรเจ้าล้างแผ่นกระดานที่ข้านั่ง ด้วยน้ำนมไปก่อนเต lokale ค้อยดูสี ข้าได้เป็นพระราชมาเมื่อใด จะเอาเลือดคอของพวกรเจ้ามาล้างแผ่นกระดานนี้เมื่อนั้น”

ข่าวคราวนี้ได้กระจายไป จนรู้ถึงพระเจ้าปเลนท์โกลด ทำให้พระองค์ทรงรู้ความจริงว่า โดนหลอก ทรงกราบทิ้วพวกรเจ้าศากยะเป็นอย่างมาก ทรงให้ลดของที่พระราชทานแก่พระนาง

ว拉斯ภัตติยา กับวิถีทุกมาร เหลือเทียบเท่าพาก
ทาสที่จะได้รับเท่านั้น

๒๖-๓ วันต่อมา พระพุทธองค์เสด็จไปสู่พระ
ราชวัง พระเจ้าปเลนทิโ哥คลจึงทรงขอโอกาส
แล้วตรัสเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ทรงทราบ พระ
ศาสดาจึงตรัสว่า

“มหาบพิตร พากศากยะกระทำไม่สมควรเลย
หากจะให้พระธิดา ก็ควรให้ที่มีชาติเล่มอกันจึงจะ
ถูกต้อง แม้ควรเป็นเช่นนั้น แต่นางว拉斯ภัตติยา
ก็เป็นพระธิดาของเจ้ามหามานมศาภะจริง และ
ได้อภิเบกษาในพระราชวังของกษัตริย์แท้ ถึงวิถีทุก
มารเองเล็กๆ ก็เกิดจากกษัตริย์เหมือนกัน ขึ้นชื่อว่า
โคตรของมารดา จะกระทำอะไรได้ โคตรของ
บิดาต่างหากเป็นสำคัญ”

แม้บันทิตตั้งแต่ครั้งโบราณ ก็เคยให้
ตำแหน่งอัครมเหศีแก่หุญแหหີນผู้ยกจนมาแล้ว
และกุณารที่เกิดในท้องของนาง ก็ได้เป็นพระเจ้า
กัฏฐาหนราช ครองราชสมบัติอยู่ในกรุงพาราณสี
อันมั่นคง”

พระเจ้าปเลนทิโ哥คลทรงสั่งบรรเมแล้ว ก็
ทรงดีพระทัยคลายโกรธลง ทรงเห็นดีดวยว่า
โคตรของฝ่ายบิดาเท่านั้นเป็นสำคัญ จึงได้โปรด
ประทานตำแหน่งคืน แก่พระนางว拉斯ภัตติยา กับ
วิถีทุกการดังเดิม

อยู่ต่อมา จนกระทั้งพระเจ้าปเลนทิโ哥คลได้
สรรคต เจ้าชายวิถีทุกภรรขึ้นครองราชย์ พอดี
เป็นใหญ่ ทรงดำริจงเรหทันทีว่า

“ต้องล้างอยา ต้องฆ่าเจ้าศากยะให้ตาย
หมดสิ้น”

แล้วทรงยกกองทัพแล่นยานุภาพยิ่งใหญ่ มุ่ง
สู่กรุงกบิลพัสดุ

ในวันนั้นเอง พระศาสดาทรงรู้ข่าวนี้ จึง
เสด็จไปดักกรออยู่ระหว่างทาง ประทับนั่งอยู่ที่
โคนต้นไม้ที่มีใบห่าง แสงแดดส่องลงมาอยู่กูกต้อง
พระองค์เป็นอันมาก

เมื่อพระเจ้าวิถีทุกภรรขิเสด็จผ่านมาถึงตรงนี้ ได้
พบเห็นพระศาสดา จึงเข้าเฝ้าถวายบังคม กราบ

ทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ นี้เป็นเวลากลางวัน
แฉดวันจัด เหตุใดพระองค์จึงทรงประทับในที่ร่ม
น้อย ร้อนแฉดเช่นนี้ เชิญพระองค์ไปประทับที่
โคนไทรใหญ่ดันโน้นເຄີດ จะได้รับความร่มเย็นกว่า
นี้ พระเจ้าข้า”

พระศาสดาทรงเล็งเห็นในปฏิภาณไหวพริบ
ของพระเจ้าวิถีทุกภร จึงทรงกล่าวอุกไปว่า

“มหาบพิตร ไม่ว่าร่มเงาใด ก็จะไม่ให้ความ
ร่มเย็นสบายได้ ตีเท่าร่มเงาของหมู่ญาติเลย”

เพียงได้ทรงฟังคำตอบเท่านี้ พระเจ้าวิถีทุกภร
ก็ทรงทราบความหมายทันที ที่พระศาสดาเสด็จ
มาเพื่อป้องกันภัยให้แก่หมู่ญาติศากยตระกูล และ
ไม่อยากให้มีการเข่นฆ่ากันเกิดขึ้น เข้าพระทัย
ดีแล้วจึงถวายบังคมลา ยินยอมเสด็จกลับคืนลู่
พระนคร

แต่ไม่นานนัก ก็ทรงระลึกถึงความเจ็บแคน
นั้นอีก ทรงยกกองทัพออกมายืนครั้งที่ ๒ พoma
ถึงโคนต้นไม้แล้ว ก็ได้พบพระศาสดา ณ ที่ตรงนั้น
เหมือนเดิม จึงจำยอมเสด็จกลับอีกครั้ง

แม้ครั้งที่ ๓ ทรงคิดเจ็บแคนพากเจ้าศากยะ^๔
ขึ้นมา ทรงอดใจไม่ได้ ก็ยกไฟรพลออกมายืน
แต่ได้พบพระศาสดาทรงวางไว้ ก็ต้องยกพลกลับ
พระนครอีก

จนถึงครั้งที่ ๔ ด้วยความแค้นเคืองและ
การมีจิตของเวรรุนแรง ทรงยกทัพใหญ่มาสู่
กรุงกบิลพัสดุ อันเป็นให้พระศาสดาทรงปวด
พระศีรษะมาก ที่ต้องเสด็จมาอยู่ห้ามทัพเสมอๆ จึง
ทรงตรวจดูผลกรรมปางก่อนของพากเจ้าศากยะ^๕
พบว่าเป็นนาปกรรมหนักที่พากศากยะเคยทำไว้
ได้โปรดยาพิชลงในแม่น้ำ ทำให้ผู้คนล้มตาย
จำนวนมาก ดังนั้นจึงเป็นหนึ่กรรมที่ต้องชดใช้
ไม่อาจบรรเทาได้แล้ว

ครานี้เอง พระศาสดาจึงมิได้เสด็จไปขัดขวาง
ไว้ พระเจ้าวิถีทุกภรบุกเข้ากรุงกบิลพัสดุโดย
ง่ายดาย เพราพากเจ้าศากยะเป็นพระญาติของ
พระลัมมาลัมพุทธเจ้า เป็นพากไม่ม่าลัตต์(อหิงสา)

ไม่ประณานการเข่นฆ่า ไม่คิดปลงชีวิตผู้อื่น จึงถูกพระเจ้าวิทูทภะทรงบุกฆ่าพากษากยตระกูลแทบทหมดล้วน ไว้ชีวิตแต่พระเจ้าตา (เจ้ามหานาม-คากยะ) กับบริวารเท่านั้น นอกนั้นทรงลังให้ฆ่าทั้งหมด ไม่วันแม้ทารกที่ยังดื่มนนม เอาเลือดมาล้างแผ่นกระดาanที่ตนนั่งนั้น สำเร็จความแค้นของตนแล้ว

รุ่งขึ้น ในเวลาเสวยกระยาหารเช้า รับสั่งให้นำตัวเจ้ามหานามคากยะมา ทรงเชือเชิญว่า “เราจะเสวยร่วมกัน”

แต่เจ้ามหานามคากยะยังคงถือดี (มานะ) ในเชือสายกษัตริย์อันบริสุทธิ์ของตน จะไม่ร่วมเสวยกับบรรณจันทาลเด็ขาด ยอมตายเสียดีกว่าดังนั้นจึงแสร้งตัว

“เรามีร่างกายสกปรกอยู่ ให้เราอาบน้ำก่อนได้”

“ดีล่ะ เชิญพระเจ้าตาอาบน้ำก่อนได้”

เจ้ามหานามคากยะทรงทำร้ายในพระทัย

“พระเจ้าวิทูทภะนี้คงจะฆ่าเราแน่ หากไม่บริโภคร่วมด้วย ฉะนั้นการตายของเราเท่านั้น ประเสริฐกว่า”

ดังนั้นจึงเล็งไปสรงน้ำในสระ แล้วเออบหลบหน้าไป เมื่อพระเจ้าวิทูทภะทรงทราบข่าวพระเจ้าตาหน้าไปแล้ว มิได้รับสั่งให้ติดตาม แต่ให้ยกกองทัพกลับ มาถึงแม่น้ำอโจรวดในเวลาใกล้ค่ำ จึงตั้งค่ายพักนอน วินาการรวมได้จัดสรร พากผู้ที่มีนาปกรรมมากพากันนอนที่ริมหาดทรายส่วนพากที่ไม่มีนาปหนัก ไปนอนอยู่บนตัํลึงเห็นอหาดทราย

ในคืนนั้น มหาเมฆตั้งเค้า ฝนลูกเห็บตก หัวน้ำไหเหล็ก น้ำท่วมใหญ่ พัดพาเอาพระเจ้าวิทูทภะและไฟร์พลที่นอนริมหาด จนน้ำตายหมดลิ้น ชาักษภกlays เป็นเหยื่อของเต่าและปลาในที่สุด

▣

(พระไตรปิฎกเล่ม ๓๒ “พุทธบาท” ข้อ ๓๗ อรรถกถาแปลเล่ม ๔๑ “พระเจ้าวิทูทภะ” หน้า ๒๙ อรรถกถาแปลเล่ม ๖๐ “ภัททลาชาดก” หน้า ๑๐๙)

เกทีความคิด

● นายนอก ท่านเนยน

มรุ้สึกองค์กรแห่งลั่นติวี หรือคนที่ต้องการความ **F** สมานฉันท์สามัคคีในทุกวันนี้ ยังไม่ได้ชี้ชัดในเบื้องต้นว่า แต่ละกลุ่มที่มีความขัดแย้งกัน หรือกลุ่มที่ชุมนุมประท้วงรัฐบาล เขามีความรู้สึกนึกคิดอย่างไร เข้าต้องการอะไร

หรืออย่างกรณีกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยที่ชุมนุมอยู่ทำเนียบรัฐบาลมาหลายเดือนนั้น เข้าประท้วงเรื่องอะไร ถูกหรือผิด เพราะอะไร

การแก้ไขรัฐธรรมนูญของฝ่ายรัฐบาลจะเป็นการฟอกคนผิดให้เป็นคนถูกใช่หรือไม่ ควรจะรับประทานในเรื่องนี้ได้หากทันให้แก้ไขรัฐธรรมนูญ

ใครจะรับประทานได้?

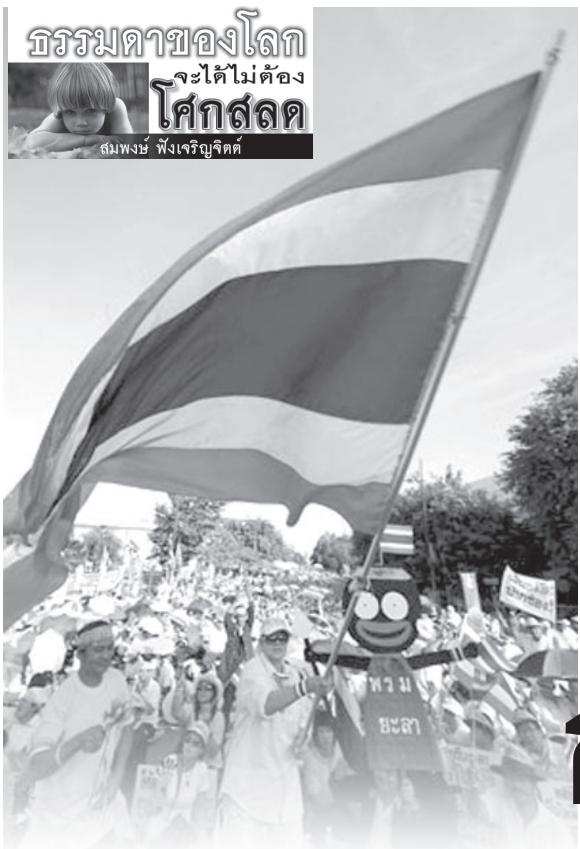
ใครจะรับประทานว่า ถ้ากลุ่มพันธมิตรรายติดการชุมนุมแล้วบริโภนเข้าพระราชยังเป็นของไทยเช่นเดิม ไม่ถูกเขมรรุกคีบเช่นทุกวันนี้

และใครจะรับประทานว่าถ้ากลุ่มพันธมิตรรายติดการชุมนุมแล้วจะไม่มีการหมิ่นสถาบันเบื้องสูงดังเช่นทุกวันนี้

ที่ผมจะติดใจมากคือ ฝ่ายรัฐบาลหนุนคนไปทำร้ายชีวิตและทรัพย์สินของฝ่ายพันธมิตรฯ แบบอาชาวบ้านไปทำร้ายชาวด้วยอาชาวบ้าน เอาตำรวจ-ทหารบางส่วนมาทำร้ายพันธมิตรฯ

ในขณะที่ฝ่ายพันธมิตรฯ ประท้วงเฉพาะกลุ่มนักการเมืองที่เข้าเห็นว่าไม่ชอบธรรมเท่านั้น ไม่ได้หนุนให้ชาวบ้านไปทำร้ายชาวด้วย ดังที่มีข่าวคนฝ่ายรัฐบาลบุกตี บุกทำร้ายฝ่ายพันธมิตรฯอยู่บ่อยครั้ง โดยรัฐบาลไม่มีทำทีที่ปกป้องประชาชนผู้ถูกทำร้ายร่างกาย แม้ยังนำตำรวจบางส่วนเข้าทำร้ายประชาชนที่ชุมนุมอย่างลงบ แล่ปราชศจากอาชญาด้วยซ้ำ!

แล้วใครจะรับประทานได้ ถ้าพันธมิตรฯ หยุดชุมนุมแล้วจะมีการโกรกินชาติน้อยลง! หรือประเทศไทยจะไม่เสียหายดังที่กลุ่มพันธมิตรฯประท้วง. □

ระบบทุนนิยม ๑ ใน ๘ ของอาชญากรรมบุคคล
เป็นบุคคลที่โลกควรทราบให้ไว้

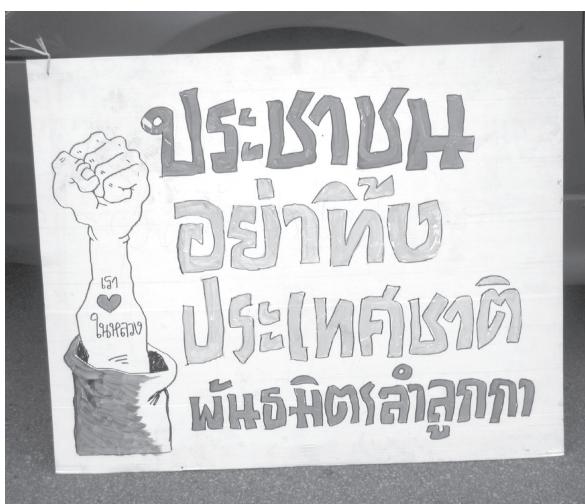
เพราะมีพฤติกรรม การดำรงชีวิต ตลอดวิธี
คิดที่แตกต่างไปจากมนุษย์โลก

เห็นคุณค่าของการให้ การเลี้ยงลูก
เห็นคุณค่าของการไม่เบียดเบี้ยน
และมีเป้าหมายชีวิตที่เป็นไปเพื่อความ
มั่นคงยั่งยืนโดยใช้

ประชาชนพระโลดาบัน จึงพยายามเกิดไม่
ขาดสาย แม้ในยุคสองพันห้าร้อยห้าสิบเอ็ดก็ตาม
ประโยชน์ที่เห็นๆ ก็เป็นภาพประกายสวยงาม
ของลังคม คนดีคนอธิยะเป็นเช่นนี้

ความดีมิใช่แค่สอน สอนอย่างเดียวไม่มี
ทางออก

การเมืองใหม่ : การเมืองอาริยะ : การเมืองพระโลดาบัน

จึงต้องมี “การลักซ์” (Illustrate) ประกาย
ให้จะเรียกเป็น “นิมิต” ก็ไม่ห้าม ให้จะเรียก
ธรรมกาย ก็ไม่ผิด

ด้วยเหตุนี้ บิดามารดา จึงเป็นเสาหลักของ
ความดี เป็นตัวอย่างแห่งการให้ ที่มิต้องเอ่ย
พรำสูน

อยากรทำความดี ให้ดูพ่อแม่ ก็แจ่มแจ้ง!
แต่องคุณแห่งอธิยะ เป็นพลังเยี่ยด
เป็นการเพิ่มพลังคุณภาพ ประลิทธิภาพให้ยิ่งๆ
เป็นการพัฒนามนุษยชาติ ขึ้น “วิสามัญ” !

องค์คุณแห่งพระโลสิตา มี สามคุณลับบดิ
แห่งการ “ละ” “หลุดพ้น”

ลักษณะที่สืบ รู้ข้อบนเขตของกาหย เริ่มรับรู้
ลึกลึกเป็น-ไม่จำเป็น สำหรับชีวิต

จึงเริ่มลดความฟุ่มเฟือ ความหลงติดในวัตถุ
ประดามี

เริ่มตระหนักชัด ในตัวภู-ของภู ชั้นต้นๆ

วิจิกิจชา รู้เป้าหมายชีวิต ไม่ลงลึกว่า
เกิดมาทำไม่

เริ่มลังสมบารมี

เริ่มสำรอกกรรม

เริ่มเชื่อในกฎแห่งกรรม

ศิลปะปรามาส มีกุญแจ มีวินัย มีกติกา
ชีวิต อย่างรู้เป้าหมาย

ไม่ทำลักษณะต่างๆ กัน

ไม่่งมงาย

ไม่กระส่องباطור

ปฏิบัติแต่ละข้อ อย่างรู้เป้าหมาย และ
พยายามยกระดับการปฏิบัติให้สูงขึ้น (อธิคีล)
เลื่อน

นักการเมืองที่แท้จริงนี้.....

รู้หน้าที่ รู้เป้าหมาย

และมีความสามารถ เนื่องปฏิบัติการเมืองทำ
อย่างนี้ทำไม? ทำไมต้องทำ? ทำไปทำไม?

เมื่อมี วิตกวิจาร มีธรรมวิจัย มีโยนโนสมน-
ลิกา

นักการเมือง ก็จะปฏิบัติภารกิจ ต่อ
ประชาชนอย่างจริงใจ อย่างมีความสุข

เป็นโพธิสัตว์น้อยได้อย่างไม่ตระหง่าน

ระบบการเมืองอริยะ ก็ทำงานองเดียวกัน
หนึ่งไม่พ้นองค์คุณสาม

ลักษณะที่สืบ วิจิกิจชา และศิลปะปรามาส

หากหมอยุตยาเพราะ มนุษย์เราก็อาจจะ
ตายฉิบหายเพราะประชาชีบโดย!

สร้าง “เครื่องมือ” สุดท้ายก็พัฒนาเป็น
“กับดัก” !

สร้าง “ยาไวเเคช” สุดท้ายก็เป็น “ยาพิษ” !

การได้นักการเมือง ที่ “เห็นแก่ตัว” แล้วดง
ว่ากลไกการคัดเลือก “ล้มเหลว”

ทำไมเราจะต้อง จบลงตรงที่ “เข้าคุหา
กากเบอร์เลือก” ?

บริษัทเอกชน เวลาคัดพนักงาน ยังต้อง¹
สอบข้อเขียน และสอบสัมภาษณ์อย่างเข้มข้น

หากเรายอมรับ ระบบการคัดเลือกบุคลากร
เอกชน “มีคุณภาพ” ทำไมเราจึงดูดาย ปล่อย
บุคลากรทางการเมืองมาดูแลประเทศที่รับ
ผิดชอบชีวิตหลายล้าน?

แค่เอากันใช้มาดูแลลูกก็ทุกชั้นอนรับไม่ไหว

แต่ไหน จึงปล่อยปละละเลย ไม่สร้าง
เครื่องมือให้มีคุณภาพยิ่งกว่านี้

เคยมีการเสนอการคัดบุคลากรทางการ
ศึกษาให้เข้มข้น

แต่กลับมีเลี้ยงคัดค้าน งานจะมากไป...ไม่มี
เวลา...เดียวจะมีการร้องเรียน...ฯลฯ

ในที่สุด กองการเจ้าหน้าที่ ก็สบายนไป ทำ
ตามระบบสายพานคัดเลือก

ผ่านข้อเขียน ก็ใช้ได้

สอบสัมภาษณ์ พอบีนพิธี ตั้งคำถาม ๔-๕
ข้อ คะแนนลัก ๑๐-๒๐ คะแนน อย่าให้มากไป

และแล้วเคราะห์กรรมก็มาตกกับลูกหลาน
รุ่นนี้ๆ และรุ่นต่อไป

ครูมีปัญหา ผู้บริหารไม่มีน้ำยา

ครูช้ำ ผู้บริหารถ่าย!

เด็กในวันนี้ เขาจะเหลืออะไรในวันหน้า?

บัดนี้ ถึงเวลาแล้ว ต้องยกเครื่องระบบ
การสรุหาร คัดเลือก “นักการเมือง”

พันธมิตร เข้ากำลังผ่าทางตัน

อย่ามัวแต่วิจารณ์เชิงลบ

ประวัติศาสตร์มีมาแล้ว การแก้ปัญหาระบบ
“เมกะ” แบบค่อยเป็นค่อยไปไม่เคยสำเร็จ แม้
แต่ครึ่งเดียว!

“ทำสิ่งที่ผิด แต่เพื่อให้ถูก”

คุณเปลวสีเงิน เชียนไว้ ก็นาคิดเป็น
อย่างยิ่ง **¶**

ได้ใหม่ลีมเก่า
น่าเคร้าใจจริง
สูญสินทุกสิ่ง
ถูกทิงเดี่ยวตาย

ได้ใหม่ลีมเก่า

(ธุமการิชาดก)

มีอยู่รัชสมัยหนึ่ง พระเจ้าปเป่นทิแห่งแคว้นโกศล ทรงขาดการเอาใจใส่ดูแลพวกราชการเก่า ที่ประจำการอยู่ แต่ทรงบำรุงช่วยเหลือแก่ทุกหารผู้เข้ามาใหม่ๆ เท่านั้น

ครั้นเมื่อพระองค์ทรงยกทัพไปปราบพวกรู้ ก่อการร้ายที่ปลายเขตแดน ปรากฏว่าพวกราชการเก่าไม่ยอมลุบ โดยคิดว่า

“ทหารใหม่ที่ได้รับการบำรุงมากดี จะต้องเป็นผู้ลุบ”

ส่วนพวกราชการใหม่ก็ไม่ยอมอกรอบ โดยคิดว่า “ทหารเก่าผู้ชำนาญศึกกว่าจะต้องเป็นผู้ลุบ”

เหตุการณ์เป็นอย่างนี้ พวกรู้ก่อการร้ายจึงชนะพระราชา พระองค์ทรงพ่ายแพ้ยับเยิน ต้องเสด็จกลับคืนพระนครสาวัตถี ทรงครุ่นคิดอยู่แต่ว่า

“เราคนเดียวหรือไม่ ที่ดูแลแต่ทหารใหม่ แล้วลีมทหารเก่า จนต้องพ่ายแพ้เช่นนี้”

อดพระทัยไว้ไม่ได้รับเสวยพระกระยาหารเช้า แล้วเสด็จไปประชตวนมหาวิหาร ถวายนมัสการพระศาสดา ทูลถามข้อสงสัยนั้น พระศาสดาจึงตรัสตอบว่า

“ขอถวายพระพรมหาบพิตร ใช่จะมีแต่พระองค์เท่านั้น แม้พระราชในโบราณกาล ก็ทรงบำรุงแต่ทหารใหม่ จนต้องพ่ายแพ้มาแล้ว”

พระเจ้าปเป่นทิโกศลทรงสดับอย่างนั้น รับทูลอ้อนวอนขอให้ทรงเล่า พระศาสดาจึงตรัสเรื่องนั้น

ในอดีตกาล พระเจ้ายุธธิภูมิเสวยราชสมบัติอยู่ที่กรุงอินทปัตถ์ นครหลวงของแคว้นกุaru โดยมีวิธีรับน้ำทิพย์ลีศตัวยับปูญาเป็นบุโรมิต (พระมหาชน์ที่ปรึกษาของพระราชา)

คราวนั้น พระราชา ก็ทรงไม่ได้คำนึงถึงทหาร เก่า ทรงเอาใจใส่แต่ทหารใหม่เท่านั้น พอเกิดเหตุการณ์ไม่สงบขึ้นที่ชนบทชายแดน ทรงยกกองทัพไปปราบพวกผู้ก่อการร้าย แต่ก็ต้องพ่ายแพ้หนีกลับพระนคร เพราะเหล่าทหารเกิดการกีดขวางนกนกัน พวกทหารเก่าไม่อยากครบ อ้างว่า

“เป็นภาระหน้าที่ของทหารใหม่ ที่ได้รับการดูแลมาดีกว่า”

พวกทหารใหม่ก็ไม่อยากครบ อ้างว่า

“การรับใช่นักผู้ก่อการร้าย ทหารเก่าควรรู้หน้าที่ดีกว่า”

พวกทหารทั้งเก่าและใหม่พากันคิดอย่างนี้ จึงทำให้กองทัพของพระราชาถูกตีแตกย่อยยับ พระราชาทรงเลียพระทัยยิ่งนัก ทรง darüberว่า

“เราพ่ายแพ้การรับในครั้งนี้ ก็เพราะความเลินเล่อไม่รอบคอบของเราเอง ที่เอาใจใส่สุดแล้วแต่พวกทหารใหม่ แล้วละเลยพวกทหารเก่า ทำให้เหล่าทหารแตกแยกกัน เกี่ยงชังกัน ไม่สามัคคิกัน”

อยู่ต่อมา พระองค์ทรงอุดพระทัยมิได้ ที่จะได้ถามกับวิธีรับัณฑิตผู้เป็นพระมณฑปูโรทิດว่า

“ดูก่อนพระมณฑป ท่านรู้ว่าบ้างใหม่ว่า ใครคนหนึ่งกำลังเคร้าโศกอยู่เป็นอย่างมากขนาดนั้น”

วิธีรับัณฑิตเป็นผู้มีปัญญาอยอดเยี่ยม ได้ยินอย่างนั้นก็รู้ส่าเหตุทันที คิดนำอุทาหรณ์ (ตัวอย่างที่ยกขึ้นมาอ้างให้เห็น) แนะนำแก่พระราชาว่า

“ข้าแต่พระจอมคน ความเคร้าโศกของพระองค์นั้น ยังไม่อาจเรียกได้ว่า เป็นความเคร้าโศกมาก เพราะในการก่อเรื่องมีผู้เคร้าโศกมากถึงความพินาศมากกว่าพระองค์หลายเท่าหากัน

คือ มีพระมณฑปว่าเสภูโโคตรผู้หนึ่งซึ่ว่า คุณการี เลี้ยงแพะไว้ผูกให้ใหญ่ โดยสร้างคอกไว้ที่ในป่า ค้อยดูแลเอาใจใส่ทั้งกลางวันกลางคืน หมั่นก่อไฟให้เกิดควัน ไล่แมลงที่จะมาบกวนพวกแพะอย่างสม่ำเสมอ

ย่างเข้าดูผ่าน มีพวกชุมمد (สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมคล้ายอี๊เห็นและพังพอน หน้าแหลม ตัวเรียวีมีสีเทาหรือน้ำตาล ภาคอีสานเรียกเห็นอ้ม) ผุงหนึ่ง

ถูกยุงเหลือบบกรวนมาก พากันหลบหนีจากที่อยู่ของตน เข้ามาพักพิงที่คอกแพะของพระมหาณฐม การี เพราะอาศัยคุณไฟของพระมหาณฐมอยู่อย่างผาสุก

พระมหาณฐมเห็นพวกชุมمدเหล่านั้นเมื่อขึ้นสีตั้งท่อง สวายงามยิ่งนัก นึกชอบใจมาก จึงเอาใจใส่ค่อยดูแลแต่พวกชุมمدสีทอง ละเลยกันไม่สนใจพวกแพะ แพะจะเข้าคอกหรือไม่ แพะจะหายไปไหน ก็ไม่ได้ใส่ใจ

กระทั้งเข้าสู่ดูใบไม้ร่วง ในป่ามียุงลดน้อยลงแล้ว พวกชุมمدสีทองก็พากันกลับคืนสู่ภูเขา อันเป็นที่อยู่ของตนตามเดิม

พระมหาณฐมการีเห็นผู้งดงามสีทองจากไป หมดกีเคร้าใจ ยิ่งกว่านั้นไม่เห็นแพะลักษณะเดิมอีก ยิ่งเคร้าโศกเสียใจใหญ่ ถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับ ผิวพรรณชูบซีด ร่างกายผ่ายผอม กล้ายเป็นโรคคอมเหลือง ตรอมใจเป็นอย่างยิ่ง

ก็เป็นอย่างนี้แหละ สำหรับผู้ลະเลຍคนเก่า แล้วมารักแต่คนใหม่ ผู้นั้นต้องเคร้าโศกมาก อยู่คุณเดียว เหมือนพระมหาณฐมการี ฉะนั้น”

วิธีรับัณฑิตทูลพระราชาให้ทรงรู้สึกพระองค์ทรงได้สติคลายทุกข์ เกิดอาการสตดซึ่นแล่นเลี้ยง มีพลังที่จะทรงแก้ไขข้อบกพร่องของพระองค์ต่อไป จึงทรงพระราชนทรพย์จำนวนมากแก่พระมหาณฐปูโรทิດด้วยความเลื่อมใสยิ่ง

นับแต่นั้นมา พระเจ้ายุธธิภูมิสิริวงศ์ทรงเอาใจใส่ดูแลข้าราชบริพารทั้งเก่าและใหม่ โดยทั้งหน้ากันอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง และทรงทำทานบำเพ็ญบุญทั้งหลาย ทรงมีสวรรค์ (สภาวะสุขของผู้มีจิตใจสูง) เป็นที่ไปในภายหน้า

.....

พระศาสตราทรงแสดงเรื่องราวนี้จบ ตรัสว่า “พระเจ้ายุธธิภูมิสิริวงศ์ในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระอานันท์ในบัตตนี้ พระมหาณฐมการีได้มาเป็นมหาบพิตร (พระเจ้าปเป่นทิโภคล) ส่วนวิธีรับัณฑิตได้มาเป็นเรاتถาคตเอง”

四

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๒๐<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

“ส่งบ”ของพระพุทธเจ้าเน้น
หมายถึง อิตไม่มีกิเลส
กิเลสไม่รบกวนแล้ว
พระกิเลสดับไปแล้ว
อิตจึง“ส่งบ”
“อิตไม่มีตัวร้ายกวนแล้ว”
จึงเป็น“ความสงบ”

南北นี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้namว่า “ลูกพระรัตนตรัย” ๑๖ ม.๑๐ ต.เข้าขั้ยสัน อ.เข้าขั้ยสัน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ให้ข้อ ๑ เท่านั้น และยานานมานะปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อัตมาตอบชนิดตั้งใจสาขายาเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญที่ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวดีเกี่ยวพันพร้อมทั้ง เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น “ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” นานนานแสนนานแล้ว อาทماพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาขายา

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบ จึงยึดধำนไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพัทธ์ ด้วยแก่นสารทากทลายมานถึงบัดนี้ และยัง จะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรที่เดียว

เพื่อจะได้ไม่ยึดเบื้องต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ “ลูกพระรัตนตรัย” ก็ได้ ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

●●●

[สำหรับปัญหาของ “ลูกพระรัตนตรัย” นอกรากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อๆไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั้งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๙ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙ มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยกชั้นนักการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภานานั้นหรือเกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีกในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๗๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อ่าตมาได้อย่างมากหรือตอบปัญหาของคุณมาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักการเมือง ก็คือ “ผู้ที่เข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภภัยสุข เป็นอันขาด

นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร” อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑ คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ เทียบเท่า “อาริยชนขั้นอนาคต” จึงต้องมีคุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักการเมือง” ผู้ได้ยังมีพฤติกรรม ที่ “แสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภภัยสุข” จากงานการเมืองอยู่/ จึงไม่ใช่นักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมืองแล้วว่าด้วยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภภัยสุข” ด้วยโลภด้วยโภสัตว์โดยไม่ทางมากขั้นทาง เท่าใด ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และย้อมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้นฯ

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วว่าด้วยงาน การเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภภัยสุข” ด้วยโลภด้วยโภสัตว์โดยไม่ทางน้อยลงฯ เท่าใดฯ กระที่ไม่มี เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักการเมือง และย้อมทำลายการเมืองน้อยลงฯ ด้วย เท่านั้นฯ หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่ แท้จริงยังขึ้นเท่านั้นฯ

“ประชาธิบัติอย่างบูรณะแบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดีก็ เพราะประชากร มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน -ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาก กัน-ความพร้อมเพียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสารนัยธรรมกี้แล จึงเป็น สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุจนาฯ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา และปัญญาที่เข้าใจในสังจะะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอ กัน หั้งในด้าน “สมมุติสังจะะ” และหั้งในด้าน “ปรัมตัตสังจะะ”

ซึ่งเป็นเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช ๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต ๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่ สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้ บูชา กันที่เดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี ความปริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคม เป็นที่พึ่งของสังคม แท้ เพราะเป็น “สรณะ” หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น “ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงสูงสุด บรรลุธรรมขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหันต์” จริง ก็ยิ่ง เป็นเรื่องพิเศษร่วมกับของมวลมนุษยชาติ ด้วยอย่างวิเศษแท้จริง ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใน ประดา “ฐานะแห่งบุคคล” หั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมี “สิ่งที่เป็นจริง อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด” ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “ปรัมตัตสังจะะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยาย ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย “วรรณ ๓” เพื่ออธิบายไม่ได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปกล่าวขนาดที่ ๘ “การไม่สั่งสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวนี้อย่างมีปัจจัย “มิจฉาทิกขิ-สัมมาทิกขิ” อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอาริยบุคคล” ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตั้งสอนหลักการของ “ความเป็นมิจฉา ทิกขิ ๑๐ และความเป็นล้มมาทิกขิ ๑๐” ไว้เพื่อเตือนภัย เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕๔ และ ๒๕๕๖ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิกขิ” ที่ จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อาริยชน” หรือไม่มีประдан ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกุตรภูมิ” ได้แน่นฯ

“มิจฉาทิกขิ ๑๐ และล้มมาทิกขิ ๑๐” นั้นมีดังนี้ ๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อัตถิ ทินนัง) หมายความ

ว่า ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทฤษฎี)ว่า “ท่าน”ที่ทำไปนั้น “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผล”ที่เป็น “โลกุตรธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทฤษฎี)ว่า ท่านที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นั่นคือ ทินเนง) เช่น “ท่าน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบ้าปองไว้รอ ก็คือ “มิจฉาทิฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นที่เดียว

และแม่จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ท่านที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาน หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้ เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ทำให้ยัง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน”อย่างไรจึงจะเป็น “ผล” ที่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือ หรือความเห็น(ทฤษฎี) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอตามากาดีอธิบาย “ทาน”ที่เป็นบาน และ “ทาน”ที่เป็นบุญ ไปพอกสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาน” ตลอดกาลนาน]

เรื่อง “ทาน”นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเลี้ยงสัตว์แก่กันและกัน” นี่แหละคือ พฤติกรรมอันนิเวศที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นหัวใจ “ประโยชน์” แห่งตน แก่ลังคุ และเป็นหัวใจ “มารคพล” ถูนิพพานจริงๆ

ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงใจใจจงตั้งกัน ประกอบด้วยทางด้วย และเราง่ำลังอธิบายเจ้าถึง “ประโยชน์” ขั้นสูงขึ้น คือ “สัมประယิกตัณ” ที่พุทธศาสนามักจะหลงเข้าใจเพียง ไปเป็นแบบ “ทุนนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่ลั่นมาทิฐิ ซึ่งอตามากาดีอธิบายให้ทราบว่า “ทุนนิยม” ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนาเช่นยังคงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่ลั่นมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สัมมา” แยก “บุญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมารคพลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ประมัตตธรรม”

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิฐิสูตร - ลักษณะทิฐิสูตร - อัตตานุทิฐิสูตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตันนอกและใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เทวนานาในเทวนานา” ละเอียด

ละเอียด จนลึกซึ้ง “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (汗那ติ) “เห็น” (ปัสติ) อย่างล้มผัสดอย่หัดๆ เป็นปัจจุบัน นั้นเที่ย

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำพาให้เกิด “สัมมาสามาธิ” และเกิด “บุญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน หัวใจ “ศีล-สามาธิ-บุญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของ การปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญ ตามองค์ธรรมสูตรฯ บริรูปద์ว่า “องค์ธรรม” นั้นเป็นลำดับฯ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาทมาได้อธิบายถึงผู้มี “วิชาชາ” ที่สามารถ “ปรโลกา” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์”(อัตตะ) ที่มีมารคุมีผลถึงขั้นลดละกิเลส “ได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุข พิเศษ” (วุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้น สูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขาริยลัจ” เป็น “บรรปประโยชน์” ขั้นอุตตามัตตะ” หรือ “ประโยชน์” ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหันต์” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรรมสุข” (ประมังสุข) [เราได้อธิบายมาเรื่อยๆ ถึง “อวิชชา” และกำลังจะได้สรุป ถึง “ปวิจิสมุปบาท ๑๖” อันมีสาเหตุด้านต่อมาจาก “อวิชชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันลุกฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุร่อง แลกยืนยันจากผู้บรรลุร่อง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เราลังบุพดีถึงความเป็น “บรโลกา” ยันที่ถือ “สัมประယภาพ” ซึ่งตามทิฐิ “เทวนิยม” นั้นเข้าถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไป สู่โลก แม้ชาวพุทธเองก็ถือ ยังเข้าใจ “ปรโลกา” เมื่อหันที่เทวนิยม เขายังถือถือหันที่นั้น ส่วนทิฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มี “ปรโลกา” ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่ลั่นมาทิฐิ” (มิจฉาทิฐิ) แค่เรื่อง “ปรโลกา” เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมประယิกตัณประโยชน์” ยอม ผิดไป ไม่มีมารคพลเด็ดขาด]

ขออีนัยน่าว่า พุทธนั้นเป็นศาสนที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม ความเป็น “อาริยะ” จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้นโลกุตรสักจะ จึงจะเป็นมารคพลของศาสนาพุทธ ไม่ใช่เอแคร์โลเกียะเป็น มารคพล และมารคพลนี้ ก็เกิดจากการปฏิบัติที่ถ่องแท้ด้วย วิบัติและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จะแนะ”ที่เกิด “วิชชา” หันเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อัตมาว่า “ครากรู้น่าจะลงอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆ ครบๆ บ้าง เมื่จะ Yah เนื่อง ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็น กันกระจ่างแล้วแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

[ผู้สนใจเบิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลคีล-มัชณิมคีล-มหาคีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น “มุตธรรมณูณ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ ศาสนาพุทธใช้เพื่อการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ใน ความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลคีล-มัชณิมคีล-มหาคีล” แล้ว ก็จะเห็น โถงๆ ตัดๆ ว่า ศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด” อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่งใดไม่ร่องอะไรบ้าง แล้วคุณจะ “ง!” แทนจะไม่อยากจะเชื่อกันเลยที่เดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งที่เรื่องที่พระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด” นั้น ใน ยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็ “เว้นขาด” ได้จริง ไม่มี ในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ “อเทวนิยม” คงตามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้ “เว้นขาด” ทั้งหลายกลับ มีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ ความเป็นพุทธจริงไว้คุณค่าต่อ สังคม “ศรัทธา” ก็ยิ่งไม่รับรู้ผลด้วยองค์ธรรมบ่อต่างๆ ตาม พระอนุสานนี ประโยชน์อันเป็นอารยักษ์ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง “ศรัทธา ๑๐” ข้อ ที่ ๘ คือ “อยู่ปะเป็นผู้ตัว” ใช้ให้เห็นเกี่ยวกับตัว “ปะ เปา กับศาสนาพุทธ ละเอียดยิ่งขึ้น”]

จากคำตรัสลับนี้เอง ย่อมเป็นการไข้แจ้งให้รู้นัยสำคัญ อย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพ นิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด (เรื่องราวดีที่ในชาติก่อนๆ ของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุพเพกรรมของพระองค์ได้เป็น อันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจ กรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจนัยแฝง และ นัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมาก

พระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ให้ต้นโพธิ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์ก็จะแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๙” ปฏิบัติอย่างไร

และเมื่อไรต่ออะไรอีกมากmany ที่เป็น..คุณธรรม-คุณวิเศษ -คุณลักษณะแห่ง “ความเป็นศาสนาพุทธ”

ขยายความให้ง่ายเข้าใจกันชัดๆ อีกที ก็คือ

พระโพธิสัตว์ที่บำเพ็ญกรรมถึงสุดยอดแห่งสุดยอด แล้ว คือ เมื่อเมื่อสัมมาสัมโพธิญาณครบสัพณ์สุตญาณ ในความเป็น “มหาโพธิสัตว์” ลำดับที่ ๔ นั่นแล้วก็ขึ้นสู่ ลำดับที่ ๘ เป็นผู้มี “สัมมาสัมพุทธะ” ปฏิบูรณ์ขึ้นแท่นรอ ภารกิจแห่ง “พุทธปูนาบทกาล” จนกว่าจะถึง “กาล” นั้น จึงได้ดำเนินการต่อไป “สัมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า” โดยไม่ต้องบำเพ็ญกรรมมีอันได้อีกแล้ว นอกจากจะต้อง เกิดและดำเนินพระชีพไปตาม “วิบาก” หรือใช้หนี้ “วิบาก” ของพระองค์เองที่ยังเหลืออยู่เท่านั้น แม้ในพระชาติที่จะ ประกาศความเป็นพระพุทธเจ้าก็ตาม

ผู้ทรงภูมิปัญญาถึงสัมมาสัมพุทธะจึงเป็นหนึ่งเดียว เท่านั้นในโลก ผู้เดียวเท่านั้นที่จะเป็น “พระอนุตตร สัมมาสัมพุทธเจ้า” เพราะประเสริฐสูงสุด-ยอดเลิศสูงสุด -วิเศษสูงสุด เท่าที่ความเป็น “คน” จะไปถูกที่สูงที่สุดแห่ง ความสูงที่สุดในโลกมนุษย์ ในโลกเทวดา ในมหา พระ麾โลกา ในมหาเอกสารพจกรวัล จะพึงเป็นกันได้

นี้คือ ลำดับที่ ๘ แห่งผู้มีพุทธบารมีที่ไม่มีใคร เทียบเทียบได้ ชนิดห่างกันตามที่พระพุทธเจ้าตรัสเป็น คัพท์บาลีไว้ว่า “อฐานะ” ที่มุนุชย์คนใดคนหนึ่งในโลก ในมหาเอกสารพจกรวัล จะเทียบเทียบพระองค์ได้

“อฐานะ” หมายความว่า ไม่ใช้อฐานะที่จะเป็นไปได้ ไม่ใช้อโอกาสที่จะเป็นไปได้ ไม่ใช่ตำแหน่งที่จะเป็นไปได้ ไม่ใช่ความเป็นไปได้ที่คุณในโลกลูกหนึ่ง จะเป็นอย่าง “คน” ผู้นี้ได้ถึง ๒ คนพร้อมกัน แม้ในเวลาอันใกล้กัน

โลกลูกหนึ่งจะมีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาในยุคใด ยุคหนึ่ง องค์เดียวเท่านั้น ในโลกลูกหนึ่งจะมีคนสูงส่ง ปานะจะนี้เกิดในยุคเดียวกัน หรือแม้แต่ในเวลาใกล้เคียง กันก็เป็นไปได้ นัยยะดังนี้แลเรียกว่า “อฐานะ”

คนผู้ที่ได้ “ฐานะ” ปานะนี้ มีความสูงส่งวิเศษยอด ถึงขนาดนี้ นั้น เป็น “ตำแหน่ง” พิเศษสุดแห่งที่สูงจริงๆ จึง “ไม่ใช้อฐานะ” (อฐานะ) ไม่ใช่ “ตำแหน่ง” (อฐานะ) ไม่ใช่ “สภาพแห่งความเป็นอยู่” (อฐานะ) ไม่ใช่ “อุณิภava” (อฐานะ)

ที่มนุษย์ในโลกคนใดจะสามารถพึงมีพึงเป็นได้เที่ยมเท่า “พระอนุตรสัมมาสัมพุทธเจ้า” หรือ “ตถาคต” คือ ผู้ยิ่งใหญ่เกินกว่าใครๆ ในโลกในจักรวาลในอวกาศจะเทียบเทียมได้ สุดยอดแห่ง “ความเป็นคนเลิศ-คนวิเศษ-คนถูงสุด-คนผู้ไม่มีใครได้จะบำเพ็ญบำรุงไว้” ตามได้ทัน ในยุคใดยุคหนึ่ง ในโลกลูกได้ลูกหนึ่ง

เมื่อได้ทรงประภาครและทรงสถาปนาศาสนพุทธไว้ให้แก่มนุษยชาติในโลกอย่างลัมบูรณ์แล้ว พระพุทธเจ้า ทุกพระองค์ก็จะเข้าสู่ปรินิพพาน

ปรินิพพาน คือ การตายทั้งของ “ร่างกายแตกดตาย” ไปพร้อมกับทั้ง “การตายสันทิและสิ้น命ความเป็นจิต วิญญาณ” จิตวิญญาณจะทิ้งหมด ไม่ใช่แค่กิเลส ที่ลิ้นหมด เพราะ “กิเลส” นั้นผู้เข้าสู่ปรินิพพานได้ “หมด สิ้น” หรือ “ดับสินห” ไปก่อนแล้วตั้งแต่เป็น “อรหันต์”

ส่วน “ปรินิพพาน” นั้น “หมดสิ้น” ชนิดไม่เหลือ ภาระแห่งอัตตาหรืออาทิตย์อีกเลย ไม่ว่าจะเป็นอัตตา หรืออาทิตย์ภาระใดก็หมดลิ้นแกเลี้ยงเกล้า ไม่มีความเป็น อัตตา(อาทิตย์)เหลืออยู่ ณ ที่ไหนๆ ก็ออกแล้ว

คำว่า “ปรินิพพาน” จึงมีนัยสำคัญที่ต่างกันกับคำว่า “นิพพาน” อยู่ดังนี้

“นิพพาน” นั้น คือ การตายของกิเลส เท่านั้น

“สุปัทโธสินิพพาน” กับ “อนุปัทโธสินิพพาน” เป็นภาษาวิชาการทางธรรม ๒ คำ ที่ชี้ลักษณะนิพพานอีก ๒ นัย ซึ่งก็ยังมีความหมายซ้ำซ้อนอยู่อย่างมีนัยสำคัญ ที่จะต้องจับเอาความเป็นเนื้อแท้ของสภาวะเป็นสำคัญ กว่าภาษา เพราะมีความหมายที่เป็นได้ทั้ง ๒ อย่าง

อย่างที่ ๑ “สุปัทโธสินิพพาน” คือ การตายของ กิเลสส่วนหนึ่ง ยังมีส่วนเหลือ กิเลสยังเหลือเชือ ยังไม่ เป็นอวหันต์ลัมบูรณ์ นั่นเอง ดังนั้น “สุปัทโธสินบุคคล” จึงหมายถึง เสขบุคคล ได้แก่ โสดาบัน, ลูกทากามี, อนาคตมี

“อนุปัทโธสินิพพาน” คือ การตายของกิเลส สิ้นสันกิ ไม่มีส่วนเหลือ กิเลสสิ้นเชือไม่เหลือแม้แต่ อาสวะ เป็นอรหันต์ลัมบูรณ์ ดังนั้น “อนุปัทโธสินบุคคล” จึงหมายถึง อเลขบุคคล ได้แก่ อรหันต์ (ตปญ. ๒๓/๒๑)

อย่างที่ ๒ “สุปัทโธสินิพพาน” ซึ่งความหมายต่าง

กันอย่างที่ ๑ คือหมายความว่า นิพพานที่ยังมีอุปัทิเหลือ หรือดับกิเลสได้หมดแล้ว แต่ยังมีเบญจจัห์นี้เหลือ นั่นก็คือ เป็นอรหันต์แล้ว แต่ยังมีชีวิตเหลืออยู่ มีแต่กิเลส เท่านั้นที่นิพพานคือดับสันธิ หรือนิพพานในแห่งที่เป็นภาวะ ดับกิเลส คือ ดับโลกะ โถสະ โมหะ หมดสิ้นแล้ว

ส่วน “อนุปัทโธสินิพพาน” ของอย่างที่ ๒ นี้คือ นิพพานไม่มีอุปัทิเหลือหรือดับกิเลสไม่มีเบญจจัห์นี้เหลือ คือ สิ้นหักกิเลสและชีวิตของคนที่เป็นอรหันต์ หรือนิพพาน ในแห่งที่เป็นภาวะดับชีวิต ร่างกายแตกดตาย (ตปญ. ๒๓/๒๑๖๗)

ซึ่งอรหันต์บางองค์ เมื่อจะอนุปัทโธสินิพพานไป แต่ อาจจะยังไม่ปรินิพพาน ยัง “ตั้งจิต” ต่อภาพต่อภูมิสู่ “พุทธภูมิ” อีก็ได้ บางองค์ก็ปรินิพพานไปเลยก็ได้ เพราะผู้ “ดับอาสวะ” สิ้นเกลี้ยงได้แล้วทุกองค์ย่อมรู้แจ้ง เห็นจริงในความเป็น “ชาติ” เป็น “ภพ” ลัมบูรณ์

เนื่องจากทุกองค์มี “วิชชา” รู้จักรู้แจ้งในการภาพ- รูปภาพ-อรูปภาพ ในปฏิจจสมปำท ๑๒ ลัมบูรณ์ แม้แต่ ในสภาวะที่เป็น “วิภวภพ” ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จิงลัมบูรณ์ และ “ดับภพ-จุชาติ” เป็นแล้วจริง เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จิงใน ความเป็น “ตัณหา” และการ “ดับตัณหา” เป็นแล้วลัมบูรณ์ แม้แต่ “การดับวิภวตัณหา”

ดังนั้น เมื่ออรหันต์องค์ใดจะ “ปรินิพพาน” ท่านก็ ปล่อยวางลิ้นแม่ที่สุด “วิภวตัณหา” ที่ท่าน “อาศัยภพ” อัน เป็น “วิภวภพ” แล้ว จิตวิญญาณจึงเป็นแค่ “อาลัยวิญญาณ” หมายความว่า วิญญาณที่เด้ออาศัยภพนี้อยู่ หรือเพียง แค่สภาพอยู่ไปเพื่อทำประโยชน์อันควรเท่านั้น ไม่ได้ “ยึดมั่นถือมั่น” คือ ไม่ได้ยึดเป็น “อภินิเวศ”

ผู้จะรู้แจ้งเห็นจริงในการ “ดับภพ” ก็ต้องมี “ญาณ” รู้จักรู้แจ้งรู้จิงทั้งสภาวะที่เป็น “ภพ” และทั้งสภาวะที่ เป็น “ความดับ” (โนเรช)อย่างรู้แจ้งเห็นจริง และสามารถทำ “ความดับ” เป็น หรือทำได้อย่างแท้จริง นั่นก็คือ ผู้นั้นจะ ต้องมี “สัจญาณ-กิจญาณ” และ “กตญาณ” อย่างแท้จริง “สัจญาณ” ท่านพระพรหมคุณภรณ์ให้ความหมาย ไว้ว่า หยั่งรู้ลึกจะ คือ ความหยั่งรู้อวิริยลักษ์ ๔ แต่ละ อย่างตามที่เป็นๆ ว่า นี้ทุกชัย นี้ทุกชัลย์ นี้ทุกชั่นเร็ว นี้ทุกชนิรธคามินีปฏิบัติ

“กิจจญาณ” ท่านพระพรมคุณาภรณ์(ป.อ.ปยุตโต) ให้ความหมายไว้ว่า หยั่งรู้ก็คือ ความหยั่งรู้ก็จ้อนจะต้องทำให้อริยสัจจ์ แต่ละอย่างว่า ทุกข์ควรกำหนดด้วยทุกข์สมทัยควรละเอีย เป็นต้น

“กตญาณ” ท่านพระพรมคุณาภรณ์ให้ความหมายไว้ว่า หยั่งรู้การอันทำแล้ว คือ ความหยั่งรู้ว่ากิจอันจะต้องทำให้อริยสัจจ์ แต่ละอย่างนั้นได้ทำเสร็จแล้ว และท่านลำพับไว้อีกว่า ญาณ๓ ในหมวดนี้ เนื่องด้วยอริยสัจจ์ โดยเฉพาะ เรียกชื่อเต็มตามที่มาว่า ญาณหัสสนะ อันมีปริวัฐี ๓ (ญาณหัสสนะมีรอบ๓ หรือ ความหยั่งรู้หยั่งเห็นครบ๓ รอบ หรือ ปริวัฐี๓ แห่งญาณหัสสนะ)

ปริวัฐี๓ นี้ เป็นไปในอริยสัจจ์ทั้ง ๔ รวมเป็น๑๒ ญาณหัสสนะนั้น จึงได้ชื่อว่า “มีอาการ ๑๒

พระผู้มีพระภาคทรงมีญาณหัสสนะตามเป็นจริงในอริยสัจจ์ ครอบนรอบ๓ มีอาการ ๑๒ (ติปริวัฐี ทุ瓦ลาการ ยถาภูต ภานต์สุสาน) อย่างนี้แล้ว จึงปฏิญญาณพระองค์ได้ว่า “ทรงบรรลุอันตรัตน์มาสัมโพธิญาณแล้ว (พระวินัย เล่ม ๔ ข้อ ๑๖ และเล่ม ๑๗ ข้อ ๑๖๗๐)

ขออธิบายให้ลับเรียบๆไปอีกดหน่อยเลย

“สัจญาณ” ที่มีความหมายว่า ความหยั่งรู้สัจจะ (ความจริง) นั่น นั่นก็คือ ผู้ปฏิบัติธรรมต้องเกิด “ญาณ” หรือ เรียก กันเต็มคัพพ์ ก็คือ “ญาณหัสสนะ” หรือ “วิปัสสนา ญาณ” ซึ่งเป็นความรู้ชนิดที่จะสามารถหยั่งรู้ขั้นประมัตถธรรม ได้แก่ ความรู้ที่จะหยั่งรู้... “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” อันเป็นสภาวะของนามธรรมภายใน ที่ลึกซึ้งยิ่ง(คัมภีร) เห็นได้ยาก(ทุกษา) รู้ได้ยาก(ทุรูปพรา) สงบ พิเศษ(สันตา) ละเอียดดียิ่ง(ปณิต) ไม่ใช่วิสัยที่จะรู้ได้ด้วยการตรวจเชิงคิด(อตตกกรรม) ตีเลิศก็เรียกชื่อนิพพาน (นิปุณ) รู้แจ้งได้เฉพาะบัณฑิตแท้(ปัญติเวทนีย)

และญาณหัสสนะ(ความรู้ชนิดพิเศษ) ที่ว่านี้ จะสามารถรู้แจ้งรู้จริงทุกกระบวนการของ “อริยสัจจ์”

นั่นคือ จะต้องรู้แจ้งรู้จริงใน “ทุกข์-ทุกข์สมทัย -ทุกข์ในโรค-ทุกข์นิโรค” ความนี้ปฏิปทา” อย่างบริบูรณ์ โดยจะรู้รอบไปทั้งหมดร่วมด้วยกับขณะที่เกิด “กิจจญาณ

และกตญาณ” เป็นปริวัฐี-พลวัต-ปริวัตร-ปฏิสัมพัทธ์ นั่นก็คือ หั้ง ๓ ญาณหัสสนะนี้ จะรู้แจ้งเห็นจริง อริยสัจจ์ หมุนรอบไปอย่างเป็นลำดับ(ปริวัฐี) และจะรู้แจ้งเห็นจริงการไฟหัวเคลื่อนตามกฎเกณฑ์แห่งคำสอนของพระพุทธเจ้า(พลวัต)

อีกหั้งจะรู้แจ้งเห็นจริงการเปลี่ยนแปลงของมรรคของผลที่ได้ปฏิบัติรอบแล้วรอบเล่า(ปริวัตร)

ซึ่งจะรู้แจ้งเห็นจริงการดำเนินอยู่โดยอาศัยเงื่อนไขอย่างหนึ่ง และจะเปลี่ยนแปลงไปตามเงื่อนไขอย่างหนึ่ง ที่สอดคล้องเชิงช้อนทวนกันขึ้นลงที่สูงจนถึงที่สุด(ปฏิสัมพัทธ์)

“สัจญาณ” จึงเป็นความรู้นิเศษยิ่งที่ร่วมหยั่งรู้ “สัจจะ” หรือ “ความจริง” ทั้งหมดทั้งมวลที่เป็นภาวะของ “อริยสัจจ์” ทั้งขณะที่ปฏิบัติทำหน้าที่ (กิจ) ใน “อริยสัจจ์” ทั้งกิจมรรคกิจผลที่ได้ที่เป็น กระทั้งที่จบสุด(กต)

ดังนั้น “กิจจญาณ” ซึ่งเป็น “ความหยั่งรู้ กิจ หรือ หยั่งรู้หน้าที่อันจะต้องทำ ในอริยสัจจ์ แต่ละอย่าง” จึงเป็น “ความจริงหรือสัจจะ” ที่ผู้ปฏิบัติได้ร่วมรู้ไปพร้อมกัน

แม้ที่สุด “กตญาณ” ซึ่งเป็น “ความหยั่งรู้ กิจ หรือ หยั่งรู้หน้าที่อันจะต้องทำ ในอริยสัจจ์ แต่ละอย่างนั้น ได้ทำเสร็จแล้ว” เป็นต้นว่า ปฏิบัติจนกระทั่งบรรลุเป็น “สาม” หรือ “นิพพาน” สัมบูรณ์แล้ว ก็เป็น “ความจริง หรือสัจจะ” ที่ผู้ปฏิบัติได้ร่วมรู้ไปพร้อมกัน

กล่าวคือ ต่างก็มี “ญาณหัสสนะ” ไปพร้อมกันทั้งขณะที่กระทำการกำหนดรู้(ปริญาณ) ซึ่งเป็น “กิจ” ที่กำลังทำเพื่อรู้ทุกๆและรู้เหตุแห่งทุกๆ

ทั้งขณะที่กระทำการละ(ปหานะ) ซึ่งเป็น “กิจ” ที่กำลังกำจัดเหตุนั้นๆให้หมดสิ้นไป

ทั้งขณะที่กระทำการทำให้แจ้ง(สัจฉกิริยา) ซึ่งเป็น “กิจ” ที่กำลังทำให้รู้แจ้งรู้แจ้งรู้จริงในผลที่ตนบรรลุถึงขั้นนิโรธ หรือถึงที่หมายปลายทาง ว่าเป็นจริง บริบูรณ์แล้ว หรือโลิน สัมบูรณ์จริงແລ้ก้อย่างมั่นใจยิ่ง

ทั้งขณะที่กระทำการเจริญ(ภาวะ) ซึ่งเป็น “กิจ” ที่กำลังทำให้เกิด ให้เป็น ให้มี เป็นภาวะการทำหน้าที่เพื่อให้เกิดผลไปตามลำดับแห่งทางปฏิบัตินั้นเอง

ญาณเข้าแล้ว ต้องหยั่งรู้ถึง “ความจริง” (สัจจะ) ที่เป็น

“อาการทุกข์ในจิตของตน” นั้นคือ การมี “ภูมิคุณกำหนดครั้งที่สามารถตัดแยกนาม-แยกรูปได้” (นามรูปปัจจุบันและภูมิคุณ)

“ทุกข์”นั้น คืออาการที่เกิดในจิตในใจ ที่อ่น “ทุกข์” เกิดไม่ได้ ดังนั้น การจะกำหนดครั้งทุกข์ จึงต้องอบรมฝึก “ภูมิคุณ”ให้เรียนรู้อ่อน “อาการทุกข์ในจิตของตน”นั่นแหลก

“อารมณ์หรือความรู้สึกทุกข์” คือ “ทุกข์เวทนา” และ “อารมณ์หรือความรู้สึก” ที่ว่านี้ ก็คือ “นามธรรม” คืออาการของ “จิต-เจตสิก” โดยแท้ แต่มีอยู่ในสถานะ “ถูกรู้” (object) ด้วย “ภูมิคุณ” (subject) จึงเรียกว่า “รูป”

ขณะที่เกิดอารมณ์ทุกข์นี้ ถ้าไม่ตั้งใจฝึกสังเกต ฝึกอ่าน เรายังจะไม่รู้จัก แต่เราจะ “ลืมตัว” จะรู้สึก เป็นเจิงไปกับอารมณ์นี้ และจะเป็นไปกับอารมณ์นี้ อย่างไม่คึกคัก ไม่เรียนรู้จับอาการนี้กันให้รู้จักรู้แจ้ง “ความรู้สึก” (เวทนา) นี้ของตน อย่างอาจจริง จะมีแต่ “สภาพ” แต่ถ้าเราตั้งใจเรียนรู้ให้ “สัมมาทิภูมิ” และพากเพียร ฝึกฝนอบรมก็จะเกิด “ภูมิคุณ” จนสามารถรู้แจ้งเห็นจริง “สิ่งที่มีอยู่โดยความหมายอันสูงสุด” (ปรมตตธรรม) นี้ได้

ผู้เกิด “ภูมิคุณ” ก็คือ ผู้มีภูมิรู้ที่เรียกว่า “วิชชา” ผู้ไม่มี “ภูมิคุณ” ก็คือ ผู้ไม่มีภูมิรู้ที่เรียกว่า “อวิชชา”

ดังนั้น ตามกฎ “ปฏิจจสมปนบาท” ผู้มี “อวิชชา” อยู่ จึงยังไม่สามารถรู้แจ้งเห็นจริงใน “สังขาร” จนกว่าจะมี “วิชชา” หรือ “วิปัสสนาภูมิ” (ภูมิทัศสนะ) จึงจะรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงความเป็น “สังขารจิต” ซึ่งมี “กิเลส” และ “จิต” นั่นเอง “สังขาร” (ปรุ่งแต่ง) กันอยู่

และจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “วิญญาณ” ว่า เป็น “ชาติรู้” ถ้าชาติรู้อย่าง “อวิชชา” นั้นก็อย่างหนึ่ง คือ รู้อย่าง หลงแบบโกลกีร์ย รู้อย่างหลงยึดหลงติด หลงสุขหลงทุกข์ไป ตามโกลกีร์ย ส่วนชาติรู้อย่าง “วิชชา” ก็มีภูมิรู้อีกอย่างหนึ่ง

เพราะฉะนั้น จึงต้องเรียนรู้ข้าใจความเป็น “นาม-รูป” อย่างสัมมาทิภูมิและเมื่อปฏิบัติแล้วก็สามารถแยก “รูป” แยก “นาม” ได้ นั่นก็คือ จะมี “วิชชา” ซึ่งเป็น “ความรู้พิเศษ” (ภูมิทัศสนะหรือวิปัสสนาภูมิ) ที่ชื่อว่า “นามรูปปัจจุบันและปัจจุบัน”

ในที่นี้คือ จะต้อง รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะที่ เป็นทุกข์ อริยสังจ โดย “อาการทุกข์ในจิตตน” จะเป็น “สิ่งที่ถูกรู้”

เรียกว่า “รูป” และเกิดภูมิที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “สิ่งที่ถูกรู้” นั้น เรียกว่า “นาม” ซึ่งเป็นการกำหนดครั้งที่สามารถตัดแยกรูป-นามได้ นั่นคือ “นามรูปปัจจุบันและภูมิคุณ”

การเกิด “ภูมิคุณ” รู้แจ้งความเป็น “นาม” เป็น “รูป” ขั้นประมัตตน์นี่แหลกที่จะต้องคึกคักกันให้ดีๆ เพราะ “รูป” ที่ว่านี้ไม่ใช่ “มหาภูตรูป” ดิน น้ำ ลม ไฟ กันแล้ว เราหมายเอา “จิต” นั้นที่เดียว ที่เรียกว่า “รูป”

“ภูมิคุณ” ที่ว่านี้ คือ การรู้แจ้งรู้จริงที่มีหัว “สิ่งที่ถูกรู้” (object) แม้ว่า “สิ่ง” นั้นจะเป็นภาระขั้นนามธรรมในตัวเรา นั่นก็คือ จิต-เจตสิก เป็นอารมณ์ของจิตนั้นแหลกที่ “ถูกรู้” และมีหัว “ตัวผู้รู้” (subject) อันเป็น “ภูมิคุณ ปัญญา” ของเราเอง จึงเป็นการพิสูจน์ที่เป็นวิทยาศาสตร์ เช่นถึง “ของจริง” (สัจจะ) ล้มผัส “ความจริง” (สัจจะ) อย่างรู้จักรู้แจ้งเห็นจริง “อาการที่ถูกรู้” (object) นั้น “สภาพที่ถูกรู้” (object) นั้น “สิ่งที่ถูกรู้” (object) นั้น ซึ่งล้วนแต่เป็น “จิต-เจตสิก” เป็นเวทนา (อารมณ์) แต่ก็เรียกได้ว่า “รูป”

เพราะในขณะที่มัน “ถูกรู้” (กรรมการ) มันไม่ใช่ “ชาติรู้” หรือ “ตัวรู้” (ประราษ) แต่มันเป็น “ตัวผู้ถูกกระทำ” (object) คือ “เป็นตัวทุกข์ที่ถูกรู้” (object) เป็นต้น มันไม่ใช่ “ตัวที่ทำหน้าที่รู้” (subject) เพราะ “ชาติ” ตัวที่ทำหน้าที่รู้ นั้นก็คือ “ตัวหนึ่ง” ต่างหาก ที่ “ทำหน้าที่กำหนดรู้” อย่างเก่งยิ่ง ในการตัดแบ่งแยกจิต-แยกเจตสิกออกได้ ว่า เจตสิกหรือจิตที่อยู่ในสถานะใด จึงจะเรียกว่า **รูป** อยู่ในสถานะใดจึงจะเรียกว่า **นาม** (นามรูปปัจจุบัน)

นี่แหลก คือ “รูป” ในปรมตตธรรม (จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน) ซึ่งไม่ใช่ “มหาภูตรูป” แต่เป็น “อุปทายรูป” ที่เกิด อยู่ในจิต เช่น “ปัลทารูป” (สิ่งที่ถูกรู้ด้วยตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย, ใจ) “โคงรูป” (สิ่งที่ถูกรู้ที่เป็นอารมณ์หรือความรู้สึก) “อาหารรูป” (สิ่งที่ถูกรู้ที่เป็นรสชาติจากอาหารที่กิน) เป็นต้น หรือแท้ๆ ก็คือ “จิต-เจตสิก” นั่นเองที่เมื่อตกอยู่ ในสถานะเป็น “สิ่งที่ถูกรู้” (object) จึงต้องเรียกว่า “รูป” ส่วน..ปัญญาหรือภูมิคุณของเราเองนั่นเอง ที่เป็น “ตัวผู้รู้” หรือ “ตัวชาติรู้” (ประราษ) สามารถหายঁรู้ “ตัวของการทุกข์ในจิต” (กรรม) เราเอง “ตัวผู้รู้” จึงเรียกว่า “นาม” ซึ่งเป็น “ภูมิคุณ” ที่หง่ายเข้าไปล้มผัส “อารมณ์ทุกข์” หรือ

ความรู้สึกทุกข์”(ทุกแนวทาง) แม้จะเป็น“นามธรรม”แท้ๆ แต่เป็น“สิ่งที่ถูกสร้าง”(object) จึงต้องกล้ายเป็น“รูป”

การรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอย่างนี้เอง คือ “สังคัญญา” ซึ่งได้หยั่งรู้ “สิ่งที่ปราภูมิจริง”(ลักษณะ) อันคือ “จิต-เจตสิก-รูป” บันทึก สามารถรู้แจ้งเห็นจริง“สิ่งที่มีอยู่โดยความหมายอันสูงสุด”(ประนัคธรรม) เราเริ่มรู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะที่เป็นทุกขอริยสัง โดยเรามี“วิชชา”รู้แจ้งเห็นจริง(นาม) “อาการทุกข์ในจิตตน(รูป)”อย่างเป็นสังฆะ ดังนั้น ตามกฎ“ปฏิจิสมปนาวา” เมื่อผู้มี“วิชชา”ได้เจริญมาเป็น“วิชชา”หรือ“วิปัสสนาญาณ”(ญาณทัศนะ) ขึ้นแรกนี้ จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สังขาร”และความเป็น“วิญญาณ” จาก“วิปัสสนาญาณ”ที่สามารถรู้ความเป็น“รูป”เป็น“นาม” อย่างรู้แจ้งเห็นจริง“สิ่งที่มีอยู่โดยความหมายอันสูงสุด”(ประนัคธรรม) ด้วยประการจะนี้

ต่อมาจะต้องได้อบรมฝึกฝนเรียนรู้จนหยั่งรู้ “สิ่งที่ปราภูมิจริง”(ลักษณะ) อันคือ “จิต-เจตสิก-รูป” บันทึก จนสามารถรู้แจ้งเห็นจริง“สิ่งที่มีอยู่โดยความหมายอันสูงสุด”(ประนัคธรรม) คือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะที่เป็น“สมุทัยอริยสัง” awan เป็น“เหตุ” เป็น“ปัจจัย” ที่ก่อให้เกิด“อาการณ์ทุกข์ในจิตตน”

นั่นคือ “วิชชา” จะต้องเจริญมาเป็น“วิชชา”ยิ่งขึ้น หรือ“วิปัสสนาญาณ”(ญาณทัศนะ) จะต้องสูงขึ้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง(นาม) “อาการของตัวหน้าในจิตตน”(รูป) ซึ่งเป็น“การกำหนดรู้ที่สามารถหยั่งรู้รูปและนาม” คือ ตัณหาและจิต ว่า เกิดจากเหตุ ปัจจัย และเป็นปัจจัยแก้กัน และกัน”(ปัจจอยปริคหฤญา)

จากคำสอนของพระพุทธเจ้า “วิชชาสูตร” เป็นตน ซึ่งเริ่มด้วย“วิชชา” นั้นมีนิริวน์ ๔ เป็นอาหาร (ตปว. ๒๕/๑๐)

นิรวน์ ๔ (กาม, พยาบาท, ถินมิทธ, อุทัย) จะถูกกุจจะ, วิจิกิจชา) มีทุจริต ๓ (กายทุจริต, วจีทุจริต, มโนทุจริต) เป็นอาหาร

ทุจริต ๓ มีความไม่สำรวมอินทรีย์ ๖ เป็นอาหาร

ความไม่สำรวมอินทรีย์ ๖ (ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย, ใจ) มีความไม่มีสติสัมปชัญญะ เป็นอาหาร

ความไม่มีสติสัมปชัญญะ มีการทำในใจโดยไม่แยกคายเป็นอาหาร

การทำในใจโดยไม่แยกคาย(อยอนิโสมนลิกา) มีความไม่มีเคราะห์ชา เป็นอาหาร

ความไม่มีเคราะห์ชา มีการไม่ฟังลักษณะ เป็นอาหาร การไม่ฟังลักษณะ มีการไม่ควบคับบุรุษ เป็นอาหาร ซึ่ง“อาหาร”ที่ว่านี้ เป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับชีวิตคนแต่เพาะ“วิชชา”(ไมรู้) แท้ๆ จึงไม่เห็น“ความสำคัญ”นี้กัน

ที่นี่ก็เป็นปัญหาของ คุณ “ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เหล็กได้ตอบไปแล้วว่า

๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม**
๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ**
๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ**
๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต**

วิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ขันธ์ ๔ กับ วิชชา**
หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายย่างๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ขันธ์ ๔ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ขันธ์ ๔, วิชชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็ตต่อมาก...ก็ยังหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ตามเติมออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในแบบที่แล้วพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูป กับ นาม เหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดคลป ประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร กันอยู่ ทั้งที่หน้าที่ทางเคมี-พิลิกล์ส์-กลศาสตร์-ชีวิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางการม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อ尼ยามอกมาเป็น“อุตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า “ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อุตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ“ธรรมะ” อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชีด“ความเป็น”(ภา) ของแต่ละนิยามกันแล้วกัน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยยะอีกด้วยซึ่ง

อย่างลำคัญที่เดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้
[แล้วได้อธิบายมาถึง กระทั้งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า “การกระทำของคน อันมีได้เสีย ตาย่างได้แก่ กายกรรม-วจกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต” ไดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะสั่งสมลงเป็น“ทรัพย์ของคน”(ก้มมัสรักษา)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบังคับดลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป ตาม“ปรินิพพาน”ที่เดียว

เพราะ“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือชาตาน”แท้จริง ที่ล้มผลาได้และพิสูจน์ได้ ดูจเดิยวกันกับ วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกชาติ”(วิบาก)นี่แหลกที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป โครงประสบ กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก “กรรม” หรือ“การกระทำ”ของตนเองหั้งลิ้น

หากใครได้สั่งสม“กรรม”ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนามก็จริง วี“วิบาก”(ผลแห่งกรรม)มาก จะกระทำทั้งเป็น“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ” ก็เป็น“บารมี”จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งเมื่อมีได้อย่างมากมาย เมื่อจะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานไดๆ ก็เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี” ถึงขั้นน้ำใจจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาร์ก็เป็น พลังเสริมไปตามเชิงบาก]

“อำนาจดังกล่าวเนี่ยเงื่อนที่มีมนุษย์นับถือ ว่า เป็น“ลิ่งคัคดีลิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือ แม้แต่“อำนาจของชาตาน” ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มี บารมีแห่ง“กรรมวิบาก”อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี“ผลบุญ”ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี“อำนาจ พิเศษ”หรือลิ่งคัคดีลิทธิ์ หรือไม่มี“พระเจ้า”ที่จะบังคับดลบันดาล อะไรมาก็ได้ เมื่อจะอ่อน懦จาก“พระเจ้า”อย่างสุดร้องสุดขอ ปานไดๆ ก็ไม่มี“พระเจ้า”บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับ ผู้มี“ผลบุญ”ของตนจริง ก็จะมีชาตาน-ผู้ร้าย หรือลิ่งคัคดีลิทธิ์ที่เลวทร้ายกันจริงๆเดียว เป็นผู้บังคับดลบันดาลให้ แม้ เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามทุกที่เร่งแห่ง“ผล

บุญ”ของผู้นั้นๆนั่นแหลก [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็ จะยอมรับความเชื่อความรู้ที่มาถึงนั้น ด้วยส่วนหนึ่งว “เป็นพระประลักษณ์ ของพระเจ้า” ท่านจะให้เลวทร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่างั้นแหละ หรือไม่ก็“พระเจ้าลงโทษ” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง“อำนาจชาตาน”ต่างหาก ชนะ“พระเจ้า”]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจนนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า“กรรม”เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งวัด ถึงปานจนนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำเตือนไว้ว่า “**กัมมัสร์โภ-กัมมายาโต-กัมมโยนิ-กัมมพันธุ-กัมมปฏิสโตรโณ**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๔๘] ซึ่งคำตรัสก็ เพียงเป็นคำสั่นๆ ทว่าแต่ละคำนั้น มีเนื้อหาและนัยยะอีกด้วย ลึกซึ้งมากหมายหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี่ก็จะขอให้คำ อธิบายในส่วนที่เห็นว่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสร์โภ หรือคำตรงๆว่า กัมมัสรัก นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า กรรมได้ครองทำก็เป็นทรัพย์ของตนหักหงุด ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม” ไม่ว่าจะน้อยจะ多จะเล็กจะของธุลีชนิดไหน แม้แค่เกิดเป็น “ราตรีริมดำริ”ขึ้นในใจ(อรัมภาราต) หาก ความดำรินั้นพร้อม ไปด้วยเจตนา ก็ันปิดหันที่ว่า คือ “กรรม” สั่งสมเป็น“วิบาก” (ผลของกรรม) นับเป็น“มโนกรรม”แล้วที่เดียว อันคือทรัพย์คือ สมบัติเท็จของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า“กัมม”ที่นำหน้าคำตรัสรทั้ง ๔ นั้น ก็คือ “กรรม”ที่คันนี้ที่ยกยั่งกันน่อง]

[รายละเอียดของ“กัมมัสรัก”หรือ“กัมมัสร์โภ”และ“กัมมายาโต” ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๐ ไปแล้ว และเรื่องของ“กัมมโยนิ” ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๘๐ ฉบับปีแล้ว ในฉบับต่อมา ก็ได้อธิบายถึง “กัมมพันธุ”จบไปอีก ตอนนี้เราทำลังอธิบายถึง“กัมมปฏิสโตรโณ” ซึ่ง เป็นข้อสุดท้ายของ“กรรม”ทั้ง ๔ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย“กัมมปฏิสโตรโโน” ในฉบับที่ ๑๒๐ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพุทธิสู่ความเป็นอิสระหรือสุนิพพาน” ก็คือ “**จัตตา ๑๕**” ดังนั้น ความประพฤติ๑๕ (จัตตา๑๕) นี้ จึงเป็น เครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ชี้บ่ง“ความเป็นพุทธ”

[แล้วได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราว ที่แล้วเราทำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัสรัก” อันเป็นของตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมา ถึง“กัมมปฏิสโตรโณ” ที่พึงแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาคึกคักจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔ ถึง ข้อ ๓๕ กันดูซึ่งๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสาน尼” (คำสอน) ของพระองค์ที่เดิมๆ ว่า “อนุสานนีปावิหาริย์” นั้นคือ ออย่างไร?

[ได้นำ “จุลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม้ “มัชณิศีล” อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้ออื่นอีกด้วย ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุธรรมครผล ก็เป็น “อนุสานนีปावิหาริย์” ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำรับถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔ “เกวภูภูสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จะนะ ๑๕” นั่นเอง ก็เริ่มด้วย ศีลสัมปทา แล้วก็อินทรีย์ สังวาร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ลักษณะของอนุสานนีปावิหาริย์ และทั้งจำนวนที่ สารยายถึงลักษณะของ อิทธิปावิหาริย์ ของอาเหสนานา ปावิหาริย์ เป็นคำความเดียวกันเป็นเลย เชิญอ่านดูสิ

“คนเดียวยเป็นห่วยคนก็ได้ ห่วยคนเป็นคนเดียวก็ได้ ทำให้ปรากญา ก็ได้ ทำให้หายก็ได้ หลอกฝากราเเพงญาเข้าไปได้ไม่ติดขัดเหมือนไปในที่ว่าง ก็ได้ ผุดขึ้นดำเนลงเมื่อใน แผ่นดินเหมือนในน้ำ ก็ได้ เดินบนน้ำไม่แตกเหมือนดิน บนแผ่นดิน ก็ได้ เหาะไปในอากาศเหมือนนก ก็ได้ ลูบ คลำพระจันทร์พระอาทิตย์ซึ่งมีทิฐี มีอานุภาพมากด้วย ฝามือ ก็ได้ ใช้อ่านจากทางกายไปปลดพรอมโลก ก็ได้”

หากเข้าใจคำสอน (ของพระพุทธเจ้า) ถูกด้วนแล้วปฏิบัติ ก็เป็น “อนุสานนีปावิหาริย์” (คำสอนเป็นอัจฉริย์)

เช่น เรายังปฏิบัติ “จะนะ ๑๕” เราก็ต้องเข้าใจ ความหมายของคำสอนของพระพุทธเจ้าให้ถูกต้องเป็น สัมมาทิฏฐิ ถึงก่อน ที่เริกกันว่า ปริยติ(พุทธพจน์อันเพียง เล่าเรียน) ไม่เข็นนั้นเราปฏิบัติไป ก็ไม่เกิดมรรคผลแน่นอน อย่างที่เห็นตามอยู่ส่วนมากในบริหารนักปฏิบัติทั้งหลาย เพราะธรรมะของพระพุทธเจ้านั้น ลึกซึ้ง (dam kiri) ยิ่งนัก

เห็นแล้วในอารยธรรมจริงได้ยาก (ทุกภาษา)

รู้แจ้งอย่างที่เรียกว่า “ตรัสรู้” ได้ยาก (ทุกภาษา)

เพราะธรรมะของพระองค์แม่ที่มีภาวะ “สงบ” (ลัณตา) นั้นนักไม่ใช่ความสงบที่ตื้นๆ ง่ายๆ แต่ จริงๆ ไม่ใช่เลียง ไม่มีอะไรรบกวน หยุดอยู่เฉยๆ ไม่กระดูกกระดิก

นิสสนิท อะไรอย่างนี้เป็นต้น แม้จะหมายถึงความ “สงบ” ของจิตก็ไม่ใช่แค่ จิตไม่คิดอะไรแล้ว จิตอยู่เฉยๆ ได้แล้ว จิตไม่มีอะไรรบกวนแล้ว จิตจะล่ออยู่กับสิ่งหนึ่งลิ่งได้ ได้ถึงแห่งแห่งแล้ว หรือจิตดับไปไม่รับรู้อะไรแล้ว เป็นต้น

“สงบ” ของพระพุทธเจ้านั้น หมายถึง **อิตามีกิเลส** ต่างหาก แม้จะเรียกง่ายๆ ว่า “จิตสงบ” ก็ไม่ได้หมายความว่า จิตอยู่/นิ่งๆ หรือจิตอยู่ในลักษณะดังที่กล่าวผ่านมานั้น

แต่หมายถึงจิต “สงบ” เพรา **ไม่มีกิเลสในจิต กิเลสไม่รบกวนแล้วเพรา กิเลสดับไปแล้วจิตจึง “สงบ”** “จิตไม่มีตัวร้ายกวนแล้ว” จึงเป็น “ความสงบ”

ซึ่งคนที่ “จิตสงบ” แบบของพุทธนี้ “จิต” นั้น **สังขบ** อยู่แท้ๆ “จิต” นั้นเกลับ **นิ่งทบทาททำงาน** ว่องไนคล่องแคล่ว สังขายาวาจิให้ทำงานหั้งภายนอกภายนอกภายนอกภัยในอยู่ปกติคงเลิ่ม ตาที่รู้เห็นสัมผัสสัมผัสนี้ภายนอกเป็นคนไม่หลับ ไม่อุ้ย ในกวังค์ ไม่ใช่นั่งอยู่นิ่งๆ เฉยๆ ตาหูจมูกลิ้นกายใจอยู่ในสภาพคนปกติมีชีวิตคนธรรมชาติที่เป็นคนเลิ่มตามตัวนั่นรับรู้ครบถ้วน ๖ ทวาร ไม่ใช่คนนิ่งๆ ไม่ใช่คนอยู่ในกวังค์ แต่เม้มีประสาทชีวภาพทำงานได้ดีกว่าจิตที่ไม่มีความสงบอีกด้วย

อันตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า จิตที่เป็น “**สัมมาสมาร्थ**” (คือจิตที่ไม่มีกิเลสนั้นๆ ตั้งมั่นแล้ว) จิตที่มีความสงบ นั้นแหลกเป็นจิตที่มีประสาทชีวภาพ “**กัมมานิยະ**” ผู้รู้แปล้วว่า ควรแก่การงาน, หมายที่จะทำงาน, ว่องไว, คล่องแคล่ว หรือแม้แต่UMAN ที่เป็น “**อุเบกษา**” (จิตที่เป็นกลาง กลางเพรา “สงบ” อยู่ต่างกลาง ไม่ไปทางไหนแล้ว หั้งทางลุขและทางทุกข์คือ อุทกุณมสุข หั้งกามและอัตตาคือมัชฌิมา) จะเป็นจิตที่มีประสาทชีวภาพ “**กัมมัญญา**” ผู้รู้แปล้วว่า ควรแก่การงาน, หมายที่จะทำงาน, ว่องไว, คล่องแคล่ว หรืออันกับ “**กัมมานิยະ**”

นั่นก็คือ คนผู้ปฏิบัติธรรมอย่างสัมมาทิฏฐิ ตาม **แบบของพระพุทธเจ้า** บรรลุผลลัพธ์ “**อิตสงบแล้วเป็นสัมมาสมาร्थสัมบูรณ์**” ก็ได้ หรือบรรลุผลลัพธ์ “**ภานเป็นอุเบกษาแล้วสัมบูรณ์**” ก็ได้ จะไม่ใช่คนที่หลับตาใน “**มีจิตสงบตามแบบผู้อยู่ใน ‘สมาร์ต’ โลเกียทัวไป** หรือมีจิตอุเบกษาหลับตาใน “**ตามแบบผู้อยู่ใน ‘ภาน’ โลเกียทัวไป**

¤ [มีต่อฉบับหน้า]

● ดังนั้น วิมุตตินันทะ

ស៊ីនលើវណា ស៊ីនតាមិវ័ណ្ឌណ៍

ความผันผวนสูงสุด

ขอผ่านไฟในผ่านอันเหลือเชื่อ
ขอทันทุกชีวุกรายโรมโภมภัยใจ
จะแนวแน่แก้ไขในลิ่งผิด
จะยอมตามายหมายให้เกียรติดำรง
ไม่ท้อถอยค้อยสร้างสิ่งที่ควร
ไม่เคืองแค้นน้อยใจในโชคชะตา
นีคือปณิธานที่หาญมุ่ง
ถึงทันทุกชีวรมานนานเท่าได
โลกมนุษย์มจะดีกว่านี้แน่
คงยืนหยัดสู้ไปไฟประจัญ

ขอสู้ศึกทุกเมื่อไม่หวั่นไหว
ขอฝ่าฟันผองภัยด้วยใจหนัง
จะรักชาติจนชีวิตเป็นผุยง
จะปิดทองหลังองค์พระปฏิมา
ไม่เกรวันพระว้าพะวังคิดกังขา
ไม่เลี้ยดายซื้อวาถานลินไป
หมายผลงยุทธิธรรมมั่นสุดใจ
ยังมั่นใจรักชาติองอาจครับ
เพราะมีผู้ไม่ยอมแพ้แม่ถูกหยัน
ยอมอาลัมก็เพราะปองเทิดผองไทย

ป ทเพลงพระราชนิพนธ์ข้างต้น สะท้อนให้เห็น
พระปรีชาญาณอันล้ำเหลือปานได้แล้ว
ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะมาจวบเนาะกับสถานการณ์
บ้านเมืองวิกฤติที่สุดในโลกตามพระราชดำรัสที่ได้
ตรัสไว้ดังแต่ ๒ ปีก่อน

เหตุการณ์ต่อๆ มา ล้วนพิสูจน์ให้เห็นจริงๆ แล้ว
ว่า การเมืองไทยมันสุดวิกฤติไม่เหมือนใคร ไม่มี
ที่ไหนเทียบได้ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ประชาชนท่าน
ช่างแหลมคมยารากลเลี้ยงยั่งยืนไว้

គិតថ្មីលោក អុត្តាហ៍លេងខិនមប្បវត្ថិ ១៩ កាន់យា
នឹវវាំរែលឈើលើនិងលេងខិនមប្បវត្ថិ ដើម្បីខ្លួនឯងបាន
ដៃវារ៉ាវិទ្យាអនុវត្តន៍យូរ និងបានបានឈើលើនិងលេងខិនមប្បវត្ថិ ពេល

สุรยุทธ์ ไม่ยอมล่าน เสนวนาเหตุ ได้ถึงต้องตะเพิด
รัฐบาลทักษิณ

เมื่อประชาชนยังไม่ทันรู้ความจริงเพียงพอ ก็ผ่านทุกรับจัดเลือกตั้งให้มันแล้วฯ ไป แทนที่จะได้รู้สูบานหน้าใหม่กล้ายเป็นผู้ไทยรักไทยแปลงร่างเป็นพลังประชาชน เพราะปล่อยให้ ส.ส. นำเเปลอยนวัลเข้ามาเป็นกิวนรู้สูบานโลเรต่อ

หลังนายกฯล้มครISIS เขือดจนหมดท่า ช้ำกรรม
ชัดด้วยมาร์เร็งตับกิน ต้องดิ่นไปป่ออชีวิตถึงอุสตัน เลร์จ
แล้วแก๊งโจรก็ยังไม่หมดฤทธิ์ รองนายกฯ ล่มชาย
นองแขย์ทักษิณ มีวานานกรวยาจอมกษัยกันดันนี้ให้
ขึ้นແเป็นนายกขี้ข้าสืบยอดโคตรโกง

ลงชายไม่ว่ายลมชั่วม้าเมภูน จนคลิปชาวโถ่ประจันท์ว่าเมือง นายลงชายยังด้านหนาอยหน้าซูดานายกฯ ประเทศไทย มันขายขี้หน้านานาชาติขนาดไหน ในเมื่อยังบินไปประชุมระหว่างประเทศ ไปพบผู้นำต่างชาติที่นั่นที่นี่ ไม่มียางอยเห็นปานนึงคงสมชายหน้าเนื้อใจเสือ คือเป็นคนแต่ตัว หัวใจไม่ผิดสิงสาราสัตว์แแห่นอน ยิ่งโกรกพกกลมลงโลกได้รายวัน จึงไม่ประหลาดเลยกับข้อหาฉกฉាតกรเจ็ตตุลาทมิพ

เกรറรرمอันไดไม่ทราบ เรายังไดรัฐบาลอัปรีย์สุดๆ เช่นนี้ แล้วจะไม่นับว่ามันวิกฤติที่สุดในโลกได้อย่างไร

ชั้ร้ายเชือชั่วไม่มีวันตายง่ายๆ ในขณะที่เรากำลังรอตุลาการภิวัติน์ ตัดสินยุบพรรค พปช. เร็ววันนี้ รวมทั้งชาติไทยและมัชณิมา รัฐบาลชาติกรยังคิดจะลีบหอดไปที่พารคเพื่อไทย โดยพวกนิชน์วัตรกุมบังเหียนต่อ ตามข่าวมี พจมานชัยลิธี พายัพ และยิ่งลักษณ์ ชินวัตร คงมีลิธีเพ้อฝัน ปราสาคน้ำบ้านจประชาธิปไตยสามารถย์ พรรคนี้ก็มีด้วย เกิดมาชาติใหญ่ ไม่เคยพบก็ได้เห็นชาติไทยแลนด์นี้เอง

วันนี้ถึงต้องเปลี่ยนแปลง เอาประเทศไทยของเรามาเลี้ยที

ฉบับพัลน์ท่องค์ในหลวงทรงเมตตาชั่วภารกิจ ครองราชย์ ทรงประภาศพระปัญมราชโองการ “..เรاجักปักครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม..” นีคือการเมืองขنانแท้ขององค์ปรมุขแห่งชาติ

แล้วจะแล้วการบุกรุกทั้งกองทัพทุกวันนี้มัน เป็นเข้ารากเข้าพงดงเลื่อนสุดกู่ด้วยน้ำเงินระบบหักมิณบ้าช้ออำนาจโลโครกทุกอย่างที่ขวางหน้า เพียงไม่ถึงหากปีกระนั้นหรือ?

กว่าหากเดือนที่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ชุมนุมยิ่สิบลีชั่วโมงแม้จะเช่นสังเวยสองศพวีชนบาดเจ็บสาหัสจนถึงเบ็ดเตล็ดกว่าสิร้อย เจ็ตตุลานองเลือด ยังไม่สะใจรัฐตั่มราวด ไม่ทันข้ามคืนส่งเสด็จสมเด็จพระพี่นางสุ่สวරคາลัย ในที่ชุมนุมเกิดกล่ม

ด้วยระเบิด ยิงด้วยอาวุธสงคราม ทำให้ล้มตายนานาดเจ็บสาหัสแบบไม่เว้นวัน ล่าสุดเพิ่มอีกสองศพวีชน

วาระม้วนเดียวจบ จึงต้องเกิดขึ้นเพื่อหยุดอำนาจเลื่อนของรัฐบาลถอยทันทีทันใดตั้งแต่เช้า ๒๕ พ.ย. เป็นวันนับถอยหลังรัฐบาลลงนาม

เรื่องที่พันธมิตรฯ จะต้องมีชัยชนะในการคุ่นระบบหักมิณ แน่ใจว่าปิดประตูแพ้นอกจากรัฐบาลจะต้องแพ้โดยลัจธรรมโดยฐานใช้กำลังปะເຄື່ອນໄຫວ້ອນອນນຸ່ຍໍລວມວິຫຼຸງຄູານແລ້ວ งานໄລ້ປັດຈາກທັກສິນහັນນີ້ ມີ ທະາ ສາລະນາ ພຣະມາກຊັດວິຍ ແລະປະປາຊັນເປັນດີມພັນ

ดังนั้น ດຽວມະຍ່ອມະນະອອຽມ ພັນມິຕຣາ ຈຳຕົ້ງພິຈີຕອຽມຮັມຮະສົງຄຣາມດ້ວຍຊີວິຕເລືອດເນື້ອ ຈະຍົດເຂົ້ອອຶກກີ່ຄືນວັນ ມັນຈະລັ້ນຍາວຍັງໄກກໍ ຕັ້ງກຳຍ້າ ໄນມີເລີຍເປົ່າແນ່ງໆ ເພີຍແຕ່ຈຳເປັນຕົ້ງເລີຍລະລະລົງຕົ້ນຖຸນຖຸກພັງເທົ່າໄຫວ່ແຄ້ນແລ້ວ...

ณ นาທີນີ້ ພສກນິກ ໃຕລະອອງຮຸລີຝ່າພະບາຫ ຜົ່ງເຄຍອູ່ເຍື່ນເປັນສຸຂດ້ວຍຮົມພະບາຫມີໂພຣີ-ສົມກາຣແທ່ງອົງຄ່ສມມຕີເທັພພ່ອທລວງແທ່ງແຜ່ນດິນເຫລຸມຫາຊານຮັກຈາຕີມີ້ຈາວພັນມິຕຣາ ເປັນຕົ້ນຈາກທີ່ວິປະເທດຕ່າງມາທໍາທັນທີ່ພລເມືອງ ໃຊ້ທີ່ແຜ່ນດິນ ແລະມທຳບຸລຸງປະເທດຄຮັງຍິ່ງໃຫຍ່ສຸດໃນປະວັດສາສຕຣໃຫ້ເກີດກາຣເມືອງໃໝ່ ສມຕາມພະວະປະປະລົງຄໍ

ໄນ່ນ່າເຊື່ອກຕົ້ງເຫື່ອ ໃນເມື່ອຄວາມຝັນອັນສູງສຸດ ດັ່ງເປັນພະຮານີພັນນີ້ ຄວາມຝັນນັ້ນກຳລັງກາລຍເປັນຈິງຕົດກັດເດືອນທີ່ຜ່ານມາ ຈົນກະທັ້ງກຳລັງຄື້ນໂຄສຸດທ້າຍ ໄກລ້າຂ້າເປົ້າມາຍແຮກໄປຖຸກຄະ

ແລະແປລກແຕ່ຈິງ ທີ່ພັນມິຕຣາ ລຸກໜີ້ນີ້ ອີ້ວິກຸດຕິເປັນໂອກາສພລິກຟ້າຄວ່າແຜ່ນດິນດ້ວຍສອງມື້ອເປົ່າໆ ໂດຍຊູ່ຮົງອທິກສາລັ້ນຕິສົງບລຍບມາຮຸນແຮງ

ຍ່າງໄຮກຕາມ ແນ້ພັນມິຕຣາ ຈະສາມາດລົມສກາ ຍັບຍັງກາຣແກ້ໄຂຮຸບຮວມນູ່ງໃຫຍ່ດຍວາອອກໄປໄດ້ບ້າງ ອີກທີ່ຍົດທໍາເນີຍບຮຸບາລັ້ວງຄວາມທີ່ດອນເມືອງໄດ້ ແຕ່ຮຸບາລັ້ວງຄວາມທີ່ປະຊຸມ ຄຣມ.ໄປແທ່ງອື່ນເຊັ່ນກອງທັກໄທຈຸນໄດ້

ກາຣໜູ່ດຳນາຈັກຮຸບທັນທີ່ເປັດເສົ່ງເຕີດຂາດ

จึงติดขัดที่รัฐบาลขาดมโนธรรมสำนึกรอย่างแรง
เพื่อรวมใจชาติ คือถืออำนาจเป็นธรรม แทน
ถือธรรมเป็นอำนาจ

ทั้งสมควร สมชาย พลังประชาชนแม่คนอีก
มากหลาย มัวรือแต่อำนาจฉ้อฉลม้วนนิมว่าเป็น
อำนาจถูกต้องตามกฎหมาย โดยไม่ยอมคำนึงถึง
ความชอบธรรมใดๆ อีกเลย

การยอมจำนนจนมุกับอำนาจรัฐให้มัดมือ^ช
ชกดังกล่าว เท่ากับปล่อยให้คนชั่วโลยนาลอยู่
บนฐานอำนาจต่อไป รัฐชาติจึงเลื่อมพังเรื่อยมา^ช
ตลอดด้วยนักการเมืองชั่วชาติสารเลวทั้งหลาย

ประชาธิรัตน์ กำลังแสดงบทบาทการเมือง
ภาคประชาชนนอกสภา ซึ่งนักการเมืองเก่าๆ
ชอบปฏิเสธโดยหารู้ทันไม่ว่า นีคือการเมืองใหม่
อันเป็นการเดินหน้าตามรอยพระราชนิเวศน์ เพื่อ^ช
สร้างสรรสังคมรัชสมัยมัคคี พอกินใช้มิใช่พอเพียง
ซึ่งเป็นไปได้เนื่องจากองโดยธรรม เพื่อประโยชน์
สุขแห่งมหาชนชาวสยาม!

سانเสวนาน่าทางต้น มันต้องถูกกลาเทศ

ยุติความรุนแรง แล้วสานเสวนาน เป็นข้อเสนอ^ช
ที่เกิดขึ้นหมายให้เป็นทางออก ท่ามกลางความขัด^ช
แย้งของคู่กรณีรัฐบาลกับพันธมิตรฯ คนจำนวน
ไม่น้อย มักมองว่าทั้งสองฝ่ายต่างสุดโต่ง สู้พากอยู่
เป็นกลางไม่ฝักฝ่ายใดไม่ได้ ฝ่ายเป็นกลางนี้ขอบ^ช
หลงตัวอดฉลาด เลยผันว่ามันจะพยายามละก้าว
ยังไงถ้าหันหน้าคุยกัน มันจะไม่เกิดรุนแรง และ^ช
ตกลงรอบซ้อมกันได้ ถ้าต่างลดมานะทิฐิลงบ้าง

พังดูเหมือนดี แต่ส่วนนำไปจะช่วยอะไรได้ ใน^ช
เมื่อมันพุดกันไม่รู้เรื่อง

ปัญหาของสังคมรามกวน เมื่อคือรัฐบาลถือตัว^ช
ว่ามาจากเลือกตั้ง ทั้งที่ชื้อเลี้ยงเข้ามา จนศาล^ช
กำลังจะยุบถึงสามพรรค โดยเฉพาะ พปช.เป็น^ช
นomicine ทุนเชิดของพระค ทรท.ต้องห้าม ไหนจะ^ช
ทำผิดกฎหมายไม่รู้ก็เรื่อง คิดแต่เมกะโปรเจกต์^ช
จะงบพลอยจันในหลวงทรงเตือนแบบงํชาติ^ช
ระวังใกล้ล้มจม ไร้ความสามารถและขาด^ช
คุณธรรมไม่น่าไว้วางใจสารพัด รัฐบาลจัญไรมัน

น่าจะใส่หัวลบๆ ไปตั้งนานแล้ว ช้ำร้ายยิ่งเป็น^ช
หากกรุณาพิมพ์ จะเอาไว้ได้หรือ...

ประเด็นต่อสู้กัน เป็นเรื่องถูกผิดดีชัว ควร^ช
ไม่ควรที่คือขาดบาดตายทั้งนั้น ช่างตายทั้งตัว^ช
ใบบัวปิดไม่อู่ จะกลบเกลื่อนเหมือนหยวนๆ เรื่อง^ช
ขึ้งอย่าลืมลา เพื่อส่วนคนที่แบบติดภารกษา^ช
วินัยของลงชื่อ มันทำไม่ได้

รัฐบาลหรือพันธมิตรฯ ทำผิดดีเห็น ก็ว่ากัน^ช
ไปที่ศาลตัดสินโดยตุลาการกว้างๆ หรือตัดสิน^ช
ปฎิริติ ให้ลงโทษไปตามผิด ไม่ใช่ใช้สัมปทาน^ช
ผ่านเลือกตั้งเป็นอภิสิทธิ์ พอทำอะไรผิดขึ้นมา จะ^ช
ใช้เลือกตั้งฟอกตัวถือเสียงข้างมากรับรองทุกที^ช
อันนี้ไม่ถูกต้องเลย

ประชาธิปไตยใหญ่ มันต้องมีศาล ค้าจุน^ช
กฎหมายข้อแพหักของบ้านเมือง ระบบทักษิณ^ช
ชอบใช้เสียงข้างมากเยغوญลิกาตัดสินปัญหา^ช
ครอบจักรวาล จะถูกต้องที่ไหน เมื่อทักษิณใช้ขั้นมา^ช
๒ ล้านลงมัดจำซื้อค่าไม่สำเร็จ เข้าจังหนีคดีไม่^ช
มีวันลุ้นหน้าและดันทางขอพระราชทานอภัยโทษ^ช
เป็นจากบังหน้า โดยปลุกระดมราชทูห้าล้าน^ช
เสียงเขียนไปรษณียบัตรยืนถือแต่ในหลวง^ช
เท่ากับใช้เสียงข้างมากอย่างเหลือเทือ

แท้จริงเยغوญลิกา เป็นเพียงทางเลือก^ช
สุดท้ายในการยุติข้อขัดแย้ง เพื่อผ่าทางตันขึ้น^ช
แตกหัก เป็นยาแรงได้เสียรู้ชนะให้จบๆ กันไป^ช
เท่านั้นเอง ฉะนั้น ก่อนหน้าฉันตามติดๆ โดย^ช
เยغوญลิกา จำเป็นต้องสานเสวนาก้าวตามจริง^ช
ถึงที่สุดอยู่แล้ว

สานเสวนานเพื่อยุ่งลิกา

ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไขความจริงออก^ช
มาให้มากๆ หมวดฯ นีเป็นกุศลอบายของลันติวิธี^ช
อหิงสา ตั้งแต่เริ่มต้นจนลึกลึวนี้

พันธมิตรฯ สานเสวนาอย่างขานให้ญี่ นับ^ช
จากลัมนาเวทีธรรมศาสตร์เรื่อยๆ มาต้นๆ มีคน^ช
ไม่กี่พัน โครงการ ขอบว่าเป็นพวกหยิบมือเดียว

เดี่ยวเนื้ชุมนุมเลือกเหลือบต่อเนื่องนับแสนคน^ช
จนมีครบเลือดแดงเทียบไม่ติด พันธมิตรฯ จึงเดิน

หน้าได้เลี้ยงข้างมาก เติมเต็มขึ้นทุกวันด้วยสันและนา กับมหามวลชนผ่านแอพอาร์ทีวี เกิดผลสำเร็จวิเศษสุดยอด

หากมีอบมือตอบ เพียงได้สื่อสารส่วนภัยลังค์ผ่านฟรีทีวีอีกช่องเดียว จะแน่นเลี้ยงข้างพันธมิตรฯ จะพุ่งพรวดทันที ไม่มีพวกรุ่งฯ กลางฯ มากล้นดังที่เห็น

เลียดายทึกถ่อมรับบืนสีขาวและเป็นกลางต่างๆ ไม่รู้จักผลักดันให้เกิดสันเสนาอย่างข้างขวาง ทั่วถึง มัวแต่รอค่อยคู่กรณีสองฝ่ายจะหันหน้าคุยกันเมื่อไหร่มันจะได้เรื่อง มีแต่ได้เลือดเพราบันธพาลตำราจและทำหานอกแควร

เหตุนี้ ความรุนแรง เป็นปัญหาที่รัฐบาลโจรมาตกร่ายเดียว ข้างพันธมิตรฯ แม้จะใช้หอกปากมือตอบ หรือยืดถนนปิดทำเนียบล้อมสถาบัน สองเท้าสองมือเปล่าๆ รุนแรงอย่างเกร็งก์แค่นี้ จะผิดกฎหมายเล็กๆ ก็เพียงอารยะขัดขืน ใครขัดข้องอันโดยมีไปฟ้องศาลได้ ไม่ใช่รุนแรงถึงมีแกงเสียเงง พวกรุ่งกรองให้หยุดรุนแรงจึงน่าจะเข้าใจว่าหยุดได้ทันทีอยู่ที่รัฐบาลตัวเอง

อนึ่งปัญหานسانเสนา จะเกิดกระแสยกยุยลิกาเร็วๆ ขึ้นหากโกรห์คุณกองทัพ จะเป็นสือให้เห็นความจริงของพันธมิตรฯ บ้าง การเมืองที่ต้องแก้ด้วยการเมืองดัง ผบ.ทบ. ต้องการ มันติดขัดที่พันธมิตรฯ ไม่มีโอกาสเสนาผ่านฟรีทีวี เลย ในขณะที่รัฐบาลสามารถใช้สื่อรัฐฯ ทำสิ่งที่ข่าวสารบิดเบือนอย่างเต็มที่

ขณะนี้ การเมืองไทย แตกเป็น ๓ กึก มีรัฐบาลพันธมิตรฯ และพลังเสียง ปัญหาชุมชนบูรณาการหัวยังยังค่าคราคาซัง เพราะฝ่ายเป็นกลางพลังเสียง ไม่ยอมออกมาใช้สิทธิ์ออกเสียงทั้งๆ ที่มันมีให้เลือกแค่สองข้างเท่านั้น มัวอยู่กลางกลาง เลยไม่จบลักษณะพันธมิตรฯ ประกากม้วนเดียวจบ โดยยังคงดับอารยะขัดขืนยึดทำเนียบชั่วคราวของรัฐบาลที่ดอนเมืองและยึดสนามบินสุวรรณภูมิโดยลันติวิธีแล้วก็ตาม

ในทางศาสนา เมื่อภิกขุแตกคือเป็นนานาลั้งวัส หมอดทางสมานฉันท์ หรือสันเสนาใดๆ ทางออกอยู่ที่แต่ละฝ่ายพิสูจน์ตัวเองไปเรื่อยๆ

พระพุทธเจ้าทรงให้ชาวพุทธไปฟังธรรมทั้งสองฝ่ายแล้วเกิดปัญญาเห็นฝ่ายไหนปฏิบัติถูกตรงเชิงเลือกครัวท่าคนนะนั้นๆ

เห็นไหมว่า จำเป็นต้องเลือกข้าง อาย่าอยู่ครึ่งๆ กลางๆ เมื่อ Nikolai ขึ้นลาดดาดหน้าด้วยไม่เข้าท่า แค่ใช้สติรู้กันบ้างว่ารัฐบาลบ้าน้ำด้านทำเพื่อใคร อาย่างไร ในขณะที่พันธมิตรฯ เลี้ยงลະกຸ້າติดหมายให้แจ้งเกิดการเมืองใหม่ โดยไม่ได้ทำเพื่อตัวเองแต่เพื่อสาธารณะต่างหาก

ดังนั้น จุดจบสังคมรั่งสุดท้าย อายุที่กระ眚เสียงประชาชนผู้เลือกข้างโดยใจเป็นกลาง ว่างเปล่าอดีต

สภาพประชาภิวัฒน์

พันธมิตรฯ ถูกหาว่าเป็นชนส่วนน้อยใช้กฎหมายสัมคติและสมชาย เลยไม่ยอมฟังเสียง อ้างว่าต้องรักษาระบบประชาธิปไตยเสียงข้างมากจากผลเลือกตั้งเท่านั้น อันอีกภาพทึ้ง

แท้จริง พันธมิตรฯ สวนใหญ่เป็นชนชั้นกลางและสาวสูงวัย มาจากประชาคอมเมืองทั่วประเทศเข้ามาชุมนุมล้มรัฐบาล เมื่อปีล้มเมือง เป็นชนทุกอาชีพฐานะการศึกษา เป็นเจ้าของธุรกิจโดยตัวเร่งเสียงจริง ทั้งเป็นตัวแทนโดยธรรม ไม่ต้องเสียเงินจ้าง ต่างจัดสรตรตัวเอง ผู้มาชุมนุมหนึ่งคนจึงเป็นตัวแทนของประชาชนนับร้อยพันหมื่นแล้วคระมาดูถูกมือตอบ เช่นนี้ได้อย่างไร

การเมืองไม่ใช่เรื่องม้วนสุมในสภากองพรมการเมืองเท่านั้น พลังออกสภารือการเมืองภาคประชาชน ได้แสดงให้เห็นโฉมหน้าการเมืองใหม่ ตัวอย่างเล็กๆ มา แล้วที่ทำเนียบมัชวนนานตั้งหากเดือน เมื่อยังไม่อยู่ในสายตาของพลังเสียงชาวกรุงเหมือนชาวරากหญ้า งานดาวกระจายจำเป็นต้องขยายไปถึงดอนเมืองยีดฐานรังใจ ทำเนียบชั่วคราว แม้กระทั่งลงนามบินสุวรรณภูมิ เพื่อเป็นยุทธศาสตร์การยะขัดขืน อันแปลกใหม่เกินคาด

ปรากฏการณ์ชนส่วนน้อยโฉนดดูเบ้าหากเสียงลั่นเข้าตากะและมหาชนด้วยความจริง สะอาด สว่าง สงบ แห่งลั่นตาภิวัฒน์

บรรยายธรรมะพิเศษ

● สมณะโพธิรักษ์

ณ พุทธสถานลันติโคก เสาร์ ๑๖ ส.ค. ๒๕๕๙
จันทนา แก้วชนะ ถอดไฟล์เสียง

คะแนนของประชาชน
ของมวลพลังพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาชนชีปไตย
เป็นพลังที่เกิดตามสัจจะของคณะประชาชนคนไทยที่แท้จริง

สังคมสังคม ธรรมะ-การเมือง

ลักษณะพากนี้เป็นลักษณะการเมืองใหม่ การต่อสู้ทางประชาชนชีปไตย การแสดงออกความเป็นประชาชนชีปไตย นี้แหลกคือประชาชนชีปไตย คือ พลังของมวลประชาชน ใช้คำว่ามวลเข้าไปจะได้ไม่ซ้ำกับพรรคพลังประชาชน พลังมวลประชาชน เกิดพลังมวลประชาชนขึ้นมา ตอนนี้เป็นดาวกระจายไปทั่วทุกจังหวัด เป็นระบบแบบที่

พระพุทธเจ้าทำท่านพำนัช เป็นระบบมวลประชาชนที่สนับสนุนกันเป็นประชาชนชีปไตยที่แท้ คือ มีส่วนกลาง มีสาธารณะโภคี พากชาวอโศกไปกินไป่นอนอยู่ที่นั่นไม่ได้ทำมาหากิน ไม่ได้มีอะไรต้องอะไรเลย กินอยู่ที่นั่นทำไว้ คนบริจาคมา แล้วเราเก็บกินน้อยใช้เน้นอย้อยู่แล้ว ไม่ได้เก็บมากใช้มาก นำมาเท่าไรก็เลี้ยงดูคนอื่นๆ ช่วยคนอื่นๆ อยู่ในนั้น

ซึ่งเป็นระบบทางเศรษฐกิจ นี่คือเศรษฐกิจใหม่ เศรษฐกิจที่สาธารณูปโภค หมุนจากประชาชน ด้วยกันเอง โดยไม่ต้องไปเรียกว่ามีเสียภาษีนั่น ก็กำหนดคุณได้เท่านั้นคุณต้องเสียเท่านั้นนะ...ไม่... เอาที่จิตวิญญาณ คุณเห็นดีเห็นด้วย คุณอยากรับสนับสนุน อันนี้ต้องช่วย นี่ขาดแคลน ขาดแคลน ข้าว ไม่ต้องเป็นเงินทอง ไม่ต้องไปเอาเงินมาให้ เอาข้าวมาให้ ขาดผ้าเอามาให้ เมื่อคืนฝนตก ก็จะเก็บเสื้อกันฝนกัน เอาไว้มาให้ คนที่มีเสื้อกันฝน ก็เอาเสื้อกันฝนบริจาคมา ที่จะพันทีละหมื่นตัว น้ำดีมีส่งเกือบทุกวัน เจ้านั้นเจ้านี้อาบนำมานส์ น้ำที่นั่นมีที่ไหน อยู่บนถนน มีน้ำที่ไหนกินใช้ บริจาค กันมา แล้วก็มาอยู่อย่างนี้

ถ้าถึงหกเดือนก็อยู่กันอย่างนี้ไม่ขาดไม่แคลน เขาก็ถูกว่าโอ๊ย! อยู่ไม่นานหรอกมันจะอยู่ยังไง!!! ต้องมีค่าใช้จ่าย ต้องอดทน มันก็ลำบากลำบันนนน และวนนี่หน้าฝนด้วยเจ้าประคุณอ้าย ฝนตกฝนแฉะ ถึงแม้ว่าหน้าฝนนี้อย่างนี้ก็ว่าไม่ว้อนนะ แต่เมืองไทยนี้ไม่ว่าหน้าฝนหน้าหนาว แต่เมืองไทย ไม่ต้องห่วงรอลมหนาว แต่หน้าหนาวก็ถือว่า เมืองไทยนี้มันหนาวถูกเลย ทนได้

เพราะฉะนั้นคนรักสุบาลเข้าถึงถูก จะอยู่ไปได้กันน้ำ มันฟอล์ ที่นี่อยู่มาได้ลักษณะเดือน สามเดือนซักบวกกอ...อื๊ะ! พวกล้านนี้มันซักจะไม่เป็นไปตามคาดแล้วนะ จะสองสามเดือนแล้วยังไม่เห็นท่าทีว่ามันจะแย่ ตรงกันข้ามผู้ที่เห็น ผู้ที่มีปัญญาที่เข้าใจลับมาเพิ่มขึ้น เราจะต้องสะสม พลังมวลประชาชนให้ชนะพลังประชาชน ขอใช้คำว่าพลังมวลประชาชนก็แล้วกัน

คณภาพลังมวลประชาชนจะต้องชนะพลัง- ประชาชน เป็นการยืนหยัดยืนยันถึงความแน่เสียง ส่วนมากตามหลักพราพุทธเจ้าที่อุดมได้พูดไปแล้วว่าขณะนี้นี่วิธีการที่จะยุติสังคม... ขณะนี้ เป็นสังคมอันหนึ่งของประเทศไทย นี่เป็นสังคม การเมืองนะ แต่เป็นสังคมการเมืองสมัยโบราณ ตั้งทัพขึ้นมาสร้างบังเกอร์ยิงกัน เอาปืนยิงกัน ว่างๆ ก็

ค่อยไปทิ่มไปแหงกัน เอาเม็ดไปมา กันจริงๆ แบบโบราณ ไม่ใช่แล้ว ไม่ใช่!!! เป็นสังคมที่ชนะกันด้วยสัจจะ ด้วยความจริง ด้วยความถูกต้อง ด้วยความดีงาม ใครผิดใครถูกมา แก้กันออกไปหมดเลย

เมื่อวินิจฉัยตัดสินกันแล้ว ใครผิดใครถูกนี่คือประเภทตั้งสลับป้ายสีก้าที่อุดมความยำแย่ แล้วในวิธียุติสังคม หรือยุติข้อที่เกิดการวิวัฒน์จะเป็นวิวัฒนาธิกรณ์ วิวัฒนาธิกรณ์จะเป็นอนุวัฒนาธิกรณ์ หรือเมื่อเกิดความผิดขึ้นมา อาปัตตาธิกรณ์จะต้องตัดสิน หรือว่ามาทำให้สงบ หยุด ยุติอันนี้ให้ได้ เกิดคดี เกิดกรณี เกิดคดีด้วย วิวัฒนาธิกรณ์ หรืออาปัตตาธิกรณ์ตาม นี่ของพระพุทธเจ้าท่านตั้งไว้หมดแล้ว

วิธีการของลังคอมมนูชยชาติพวgn มนจะเลียงกันด้วยกฎหมาย จะถี่งกันด้วยอัจฉริยะ อนุวัฒนาธิกรณ์ วิวัฒนาธิกรณ์มีกฎหมายข้อนั้นๆ ผิดกฎหมายข้อนี้ๆ อันนี้ๆ ไม่ถูกๆ เถียงกันด้วยหลักด้วยเกณฑ์อะไรก็แล้วแต่ เถียงกันด้วยตัวตนนีแหละ อัจฉริยะข้าถูก อัจฉริยะข้าผิด อนุวัฒนาธิกรณ์ หรือมันมีความผิดเกิดขึ้นแล้วก็จะต้องมาพิสูจน์ กันว่าความผิดจริงคืออะไร อาปัตตาธิกรณ์ ใครผิดกันแน่ และมันผิดจริงหรือเปล่า ทั่งกันทางโน้นก็ทั่งทางนี้ ทางนีก็ทั่งทางโน้น แต่ตอนนี้ไม่ใช่...รักษาลัญญาทางพันธมิตรทั่วว่า รักษาผิด จะผิดจริงหรือไม่จริงก็ต้องให้ตุลาการตัดสิน ตุลาการก็ต้องทำตั้งสลับป้ายสี ก้า ต้องทำการตัดสินนั่นอันหนึ่ง ตั้งสลับป้ายสี

วิธีการพระพุทธเจ้ามี ๓ หลัก คือ ลัมมุข- วินัย สดิวินัย อມุพหwinัย ปฏิญญาตกรรมะ แล้วก็ตั้งสลับป้ายสี แยกยี่ลิกา ติดแผ่นตั้งสุกรวินัย

ข้อลัมมุขวินัยก็ทำอยู่แล้ว พร้อมทั้งโจทก์ พร้อมทั้งจำเลย พร้อมทั้งหลักฐาน พร้อมทั้งวัตถุ พร้อมทั้งหลักเกณฑ์ข้อกฎหมาย ข้อรัฐธรรมนูญ ข้อนั้นข้อนี้มีกันครบพร้อมอยู่แล้วใช้อยู่แล้ว ส่วนสดิวินัยกับอມุพหwinัยก็ข้างเดียงประกอบที่ยกไว้ สดิวินัยก็ยกผู้ที่ควรยกไว้ อມุพหwinัยก็ยกไว้

สำหรับผู้ที่ควรยกไว้เหมือนกัน ลักษณะคนบ้า คนนั่งก้ออย่าเอามาวุ่นวาย อย่าเอามาซี๊ดสิน หรือว่าคนที่ยกไว้แล้วอย่าเอาเข้ามาร่วม สรติวนัย ข้อนี้เห็นอเรื่องที่จะเอามาวุ่นก้อยกไว้

ส่วนปฏิญญาตกรรมจะจำเลยจะรับสารภาพ ขณะนี้ทางพันธมิตรบอกว่าทางรัฐบาลผิด รัฐบาล เป็นจำเลย พันธมิตรเป็นโจทก์จะให้จำเลยรับ สารภาพ จ้างให้จะรับสารภาพหรือ กันป่านนี้ ปากแข็งยังกะอะไรดี เพราะฉะนั้นปฏิญญา ตกรรมก็ใช้ไม่ได้ เพราะจำเลยไม่ยอมรับสารภาพ ก็ร่างอังกันจะต้องประนีประนอมๆ สมานฉันท์ ประนีประนอมน่า...พ่อใหญ่จ้วกอกมาลงมาฉันท์ฯ ...ขอกลางติดตนวัตถุรากวินัย ประนีประนอม กับเรื่องไปบๆ ไปเลอะน่า พ่อใหญ่จีวะมา...หรือ ใครต่อใครก็พยาภัย จะทำตัวเป็นกล้า จะทำ ตัวเป็น...เอาน่า...แล้วมันก็ไม่จบ ก็ไม่รู้ว่าใครผิด ใครถูก

ก็เหลือตัวสปายลิกากับเยกุยลิกาสองข้อ ข้อหนึ่งให้ตุลาการจัดการ -ตัวสปายลิกา ต้องตัดสินด้วยข้อผิด ใจจะปากแข็งอย่างไรก็ แล้วแต่ เมื่อนักบอย่างทักษิณนี้แหลกให้ ตุลาการตัดสิน หนึ่งการตัดสินแล้วก็มาใส่ความ ตุลาการอีกว่าไม่มีมาตรฐาน สองมาตรฐานอะไร ก็แล้วแต่ว่าไป ก็เมื่อเขาไม่เคารพสถาบันหลัก ของประเทศนี้คุณก็ต้องไปอยู่ประเทศไทยอีก อยู่ ประเทศไทยไม่ได้ เพราะคุณไม่เชื่อถือในสถาบัน หลักของประเทศแล้ว คุณไม่เชื่อแล้วคุณก็ต้องไป แต่คุณเชื่อคุณก็ต้องมาให้สถาบันหลักจัดการ

จึงเหลืออยู่สองข้อให้ตุลาการจัดการอันหนึ่ง กับพิสูจน์เยกุยลิกา เสียงข้างมาก เพราะฉะนั้น ประชาชนต้องมาร่วมกันเป็นพลังมวลประชาชน กันให้มากๆ หนักๆ ถ้าจะต้องอยู่อย่างนี้ไปอีก ต้องมากขึ้นๆ สามเดือนก็ต้องมากขึ้นอีก สี่เดือนก็ต้องมากขึ้นอีก หากเดือนเอ้าให้เป็นล้านๆ เขาจะได้เห็นว่าระยะทางเป็นการพิสูจน์ม้า เวลา เป็นการพิสูจน์คน

นี่คือการเมืองใหม่ การเมืองที่เป็นประชา-

ธิปไตย การเมืองที่เอาอำนาจของพลังประชาชน เป็นหลัก โดยมีธรรมาภิรัมย์เป็น圭臬 ความถูกต้องเป็นตัวตัดสิน เพาะฉะนั้นดุลการ กิตติมศักดิ์ในความถูกต้องเป็นธรรมะ มวล ประชาชนก็จะยุติลิกา เสียงข้างมากที่แท้จริง

คนที่มาชุมนุมกันนี้ไม่ใช่พวกที่เป็นคณะแน่น เสียงตามที่คณะรัฐบาลได้คัดแหนนเสียงมา ลีบล้าน ลีบล่องล้าน ลีบสีล้าน ลีบเก้าล้านอะไรมันนี่ นั่นนะมันไม่ใช่พลังประชาชนจริง ใบ้นับคณะแน่นมา แต่คณะแน่นของประชาชนของมวลพลังพันธมิตร ประชาชนเพื่อประชาธิปไตยนี้เป็นพลังที่เกิด ตามสัจจะของคณะประชาชนคนไทยที่แท้จริง

ถึงเวลานี้วันศุกร์เลาร์อาทิตย์ เอาจะเราก็ เห็นใจในการทำมาหากินอยู่เสียงชีพ ถึงเวลา ก็มา กันมาแสดงตัวมาเป็นมวลแสดงไป เพราะฉะนั้น วันศุกร์วันเลาร์วันอาทิตย์ เป็นวันท้ายลับด้าห์ พอที่จะพัก ทึ้งข้าราชการ ทึ้งผู้ทำมาหากินอะไร พากวรรณหน่อยมาร่วมตัวกัน ศุกร์ก็มาແน่นๆ เลาร์ແน่นๆ อาทิตย์ແน่นๆ อยู่อย่างนี้ตลอดไปอีก หากเดือน หนึ่งปี รับรองชนะแน่ๆ เขาจะต้องเข้าใจ และเข้าใจต้องจำแนน และผู้รู้ทั้งหลายแหล่ นัก รัฐศาสตร์ก็ตาม หรือว่าคนไม่ต้องรัฐศาสตร์หรอก อาตามาไม่ใช่นักรัฐศาสตร์เลย ก็ว่าไปตามประสา ที่อาตามาเข้าใจวิธีของลังคอมมูนิชย์ชาติ มันจะ บริสุทธิ์สะอาดที่สุดเลย

คณะชุมนุมอยู่นี้จึงจะต้องทำงานเพื่อ ประเทศไทย ตอนนี้เป็นการเมืองภาค ประชาชนช่วยกัน ประชาธิปไตยต้องอาศัย ประชาชนที่แท้จริง เพราะฉะนั้นประชาธิปไตย ด้วยรูปแบบด้วยวิธีเลือกตั้งผู้แทนตัวแทนอะไร ต่ออะไร เรายังเข้าใจ เอาจะเราก็ได้ไปค่อยๆ ทำ แต่ตอนนี้แหลกคือของแท้ แล้วบอกว่าประชาธิปไตย นั้นจะต้องเราแต่ในส่วน ลูกหาดท่านนั้น ประชาชนมาย่างนี้ไม่ได้หรอก นองกรีดลูกหาดไม่ใช่ ประชาธิปไตย ไม่ถูกต้อง

วันนี้ก็คิดว่าเรื่องการเมืองเอาไว้แค่นี้ก่อน

ประชญ์ย่อ้มเห็นความผิดของคนผิดว่าถูกแล้ว
ส่วนคนโง่ย่อ้มเห็นความถูกของคนถูกว่าผิดอยู่

ทำไมจึงเข้าใจชาวอโศก ได้ยากส์ส์?

บนธรรมาธิรณะสงเคราะห์ซึ่งการเป็นต่อสู้ระหว่างความดีกับความชั่ว ความจริงกับความเท็จ ต่างฝ่ายต่างพูด “รักชาติ-ศาสนา-กษัตริย์” เมื่อก่อนกัน หรือ “ต่อต้านเผด็จการ ยึดมั่นประชาธิปไตย” ต่างก็ใช้ภาษาเดียวกัน จนยากที่จะบอกได้ว่า ใครเป็นประชาธิปไตยตัวจริง? ใครเป็นตัวปลอม? แต่ลัจธารมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งเป็นเรื่องทวนกระแสใจ

(ปฏิสังขรณ์) ยอมยกยิ่งกว่าการตัดสินว่าอะไรเป็นประชาธิปไตยหรือเผด็จการหลายเหล่าตัวนัก

จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ยังมีผู้เข้าใจชาวอโศกไม่ได้ในหลายๆ เรื่องด้วยกัน เช่น คุณสอดารัตน์รัตน์ ซึ่งท่านผู้นี้เขียนโน้มตีชาวอโศกมากกว่า ๒๐ ปี ปัจจุบันคงจะได้ทุนสนับสนุนอย่างเต็มที่ จึงมีหนังสือออกมหาลัยเล่ม โน้มตีลัณติโศกและพลดรี จำลอง ศรีเมือง ด้วยข้อมูลเก่าๆ ที่นักเอากัน

ເອງຄືດເອາເອັງ ໂດຍໄມ່ນ່າເຊື້ອວ່າຈະມີນັກເຂົ້າຢັບແນບ
ນີ້ໄດ້ ໃນໂລກໃບນີ້

ບໍທຄວາມຊື້ນີ້ໄມ້ໄດ້ມຸ່ງທີ່ຈະຕອບໂຕ້ຄຸນສອາດ
ຈັນທຽດ ແຕ່ອຍ່າງໄດ້ ທ່າກແຕ່ຕ້ອງການໃຫ້ຫາວຼິໂຄກ
ໄດ້ສຶກຂ້າພື້ນສູານທາງຄວາມຄືດ ຂອງຜູ້ທີ່ເຂົ້າໃຈ
ຫາວຼິໂຄກໄມ້ໄດ້ວ່າ ເຂົມື່ຈຸດຢືນແລະຄວາມຄືດຄວາມ
ອ່ານອຍ່າງໃດ ?

ໃນສູານທີ່ເຂົ້າຢັບແນບ ໄດ້ຍືນຍັນ
ຍາວນານອຍ່າງຍິ່ງ ຄຸນສອາດ ຈັນທຽດ ໄດ້ຍືນຍັນ
ອຍ່າງມັນໃຈວ່າ “ກະຮົມຂອກລ່ວດ່ອທ່ານທັງໝາຍ
ໃຫ້ໄດ້ຮັບທຣາບເອາໄວ້ວ່າ ກະຮົມເຂົ້າລົງແກ່ນຂອງ
ສັນຕິໂຄກ ຕັ້ງແຕ່ດີຕຈນລົງປ່າຈຸບັນ ເຂົ້າລົງອຍ່າງ
ລຸ່ມລຶກ..... ຊລາ” (ຈາກໜັງສື່ອ ສຽງຄວາມເລວ
ພັນອົມຕົວ ນ.ວ.ດ)

ແລະໃນເລ່ມເດືອກກັນ ນ.ດ... “ຫາວັນສັນຕິໂຄກ
ລຸ່ມທລງໃນຕັ້ງໂພທີຣັກໝ່າ” ລຸ່ມທລງຈົນເຮືອກວ່າ
ທ່ານພ່ອ”

ຈົງໆ ແລ້ວຫາວຼິໂຄກໄມ້ເຄຍມືທ່ານພ່ອ ເຮມືແຕ່
“ພ່ອທ່ານ” ທີ່ເປັນຄໍາເຮົາຂອງຄົນໃດໆ ທີ່ມີຄວາມ
ໝາຍເດີຍກັບທາງກາຄກລາງເຮືອກ “ຫລວງພ່ອ”
ຫົວໝາກເໜືອເຮືອກ “ຄຽບາ” ນ່າເລີຍດາຍທີ່ຄົນ
ຮູ້ຈັກກັນອຍ່າງດີ ແກ່ເຮືອກຊື່ອ່າຍ່າ ກົງເຮືອກໄມ່ຮູກ
ແລ້ວ

ແລະໃນ ນ. ຄວ ເລ່ມເດືອກກັນ... “ທ່ານຈັນທຽດ
ເປັນມາຮາຄາສະນາພູທອທີ່ໄມ້ອາຈທລງລົມໄດ້ ເພຣະ
ໝາຍຄົນນີ້ເປັນສາວັກເອກທີ່ຈະເປັນເຈົ້າລັກທີ່ຄົນຮອງ
ຈາກໂພທີຣັກໝ່າ ທ່າກໂພທີຣັກໝ່າເປັນອະໄຮລງໄປ ຄົນ
ຊື່ຈັນທຽດນີ້ແລ້ວ ອົບທາຍາທຄນສຳຄັງທີ່ຈະລືບໜ່ອ
ແນວຂອງສັນຕິໂຄກໃຫ້ພວຍພຸ່ງກໍວ່າໜ້າຕ່ອໄປ”

ຄົງຕ້ອງຂອບຄຸນທີ່ເຫັນທ່ານຈັນທຽດໄມ້ຮຽມດາຈນ
ໜ່ວຍແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນເຈົ້າລັກທີ່ຄົນຮອງຈາກໂພທີຣັກໝ່າ
ແຕ່ເຮາຄນີ້ມີບັງຈາລໄປທ່ານກວ່າທີ່ພຣະພູທຣເຈົ້າ
ພາທາ ເພຣະເມື່ອບຣິນພພານກີ່ໄມ້ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃກ່ໃຫ້
ຂັ້ນມາແທນພຣະອົງຄ ແຕ່ທຽມມອບໝາຍໃຫ້ສົງໝ່າ
ເປັນໄຫຍ່ໃຫ້ຄະະສົງໝ່າໜ່ວຍກັນບຣິຫາຣແບບ “ສຸດຍອດ
ປະຊາບີປີໄຕຍ” ແກນພຣະພູທຣອົງຄ

ດັ່ງນັ້ນຜູ້ທີ່ຈະລືບຫອດຈາກທ່ານໂພທີຣັກໝ່າ ກົດ້ອ

ຄະະສົງໝ່າຫາວຼິໂຄກ ທີ່ຄຸນສອາດ ຮູ້ດີວ່າທ່ານຈັນທຽດ
ຈະຂັ້ນມາແທນນັ້ນ ທັ້ງທ່ານຈັນທຽດແລະຫາວັນສັນຕິໂຄກ
ກົດ້ຈະໄດ້ຂັ້ນພອງ ກັບປົດ “ຂໍາກລິ້ງ ລົງກັບໜາ”
ນັ້ນແທລະ

ແລະໃນໜ້າ ໔ ຮະບູໄວ້ວ່າ “ໄມ້ໄດ້ໃຫ້ຄວາມ
ສຳຄັງປູ້ຕ່ອລສາບັນພຣະມາກຫຼັກຫຼີຍ່າ” ດັ່ງຈະເຫັນໄດ້
ຈາກການກະທຳໃນວັນແລິມພຣະໝານພຣະໝາຂອງທຸກ
ໆ ປີ ສັນຕິໂຄກ “ທຳເປັນໄມ້ຮູ້ໄມ້ຊື່” ດ້ວຍການ
ໄມ້ແສດງອອກວ່າມີຄວາມສຳຄັງອຍ່າງໄວ”

ຄົງຕ້ອງຂອອກວ່າທ່ານເຮົາໄດ້ໄປຮຽນຈານໃຫ້
ຄຸນສອາດໄດ້ຮັບທຣາວ່າ ໃນວັນທີ ៥ ພັນວັນ ຂອງ
ທຸກປີ ຫາວຼິໂຄກທີ່ປະເທດ ໄດ້ພ້ອມໃຈກັນຈັດງານ
ໂຮງບຸນຍຸນ ມັສວິຣັຕິ ៥ ພັນວັນ ມහາຮາຊ ເປັນເວລາ
ຕິດຕ່ອກັນມາວ່າມາ ໒໖ ປີແລ້ວ ໃນປີທີ່ພີເຄະໜາ ເຊັ່ນ
໨໐ ປີ ຫົວໝາກ ໂດຍໄດ້ຮັບທຣາວ່າ ໃນປີທີ່ພີເຄະໜາ ເຊັ່ນ
ຈັດທີ່ປະເທດໄດ້ຮັບທຣາວ່າ ໨໐໐ ແລະ ໨໐໐ ກວ່າໂຮງບຸນຍຸນ
ທີ່ເດືອກ ໂດຍເອກລັກໝ່າຂອງໂຮງບຸນຍຸນຈະແນ່ນທີ່ການ

ผลปล่อยชีวิตสัตว์ออกจากปากจากท้องของเราโดยตรง และไม่มีการรับเงินทองใดๆ จากพื้นที่ประชาชน เพื่อป้องกันการแอบแฝงใดๆ จะพึงเกิดขึ้น จะได้เป็นการให้หรือการเลี้ยงลูกที่แท้จริงโดยเน้นกันถึงขั้นที่ผู้ให้ต้องให้ว่าผู้รับ

ในหน้า ๓๔ ของหนังสือเล่มเดียวกันระบุไว้ว่า “ลั้นติอโโค ก เป็นภัยต่อสถาบันการปกครอง เริ่มแรกเป็นภัยต่อสถาบันชาติ เนื่องจากถ้าประเทศไทยยอมรับนิกายลั้นติอโโค ก มันจะถ่ายเทเวทิชีวิตแบบลั้นติอโโค ก ให้มีลักษณะเหมือนคนพิการไม่สามารถสร้างสรรค์ให้แก่โลกจะเปลี่ยนแปลงอย่างไร ลักษณะเช่นนี้ คือ ภัยอันน่ากลัวของคนในชาติ”

ในหนังสือหลายๆ เล่ม ของคุณสอง จันทร์ดี จะย้ำแล้วย้ำอีก เต็มไปหมด ถึงความเป็นภัยอันตรายของลั้นติอโโค ก แต่ก็ลืมบอกไปว่า เป็นภัย เพราะไปทำอย่างนั้นอย่างนี้มา ดูเหมือนหนังสือเล่มล่าสุดนี้ คงจะพึงนึกได้ว่าภัยต่อสถาบันชาติที่สำคัญคือการที่ชาวอโโค ก ไม่สามารถสร้างสรรค์ให้แก่ชาติ แต่ถ้าการปฏิบัติตามพุทธบัญญัติ เล็กๆ น้อยๆ แค่นี้ เป็นภัยอันน่ากลัวแล้ว ยังมีธุรกิจคุ้มครองที่ยากลำบากกว่านี้อีกหลายเท่าตัว เช่น การขันอาหารวันละ ๑ มื้อ หรือเอาอาหารหวานคาวคลุกเคล้ากันโดยมีบาร์บีคิวเป็นภัยและหรือถือการนั่งอย่างเดียวโดยไม่นอน ซึ่งข้อปฏิบัติปกติ ธรรมชาติ ของพระอาริยเจ้า และพระอรหันต์เจ้าทั้งหลายเหล่านี้ น่าจะเป็นอันตรายที่น่ากลัวยิ่งกว่าการไม่สร้างสรรค์

ข้อเท็จจริงนั้น การไม่สร้างสรรค์ให้เป็นปกติของพระภิกษุในธรรมวินัยนี้อยู่แล้ว ต่อมามีพระโสมะซึ่งเป็นสุขุมานชาติ (ลูกผู้ดีเท้าบาง) เข้ามานาบทเวลาเดินเท้าเปล่าจะมีเลือดหลอกมาเบื้องต้นพระพุทธเจ้าจึงได้อันุญาตให้นำใบไม้ชันเดียวมาทำรองเท้า ต่อมาก็จึงอนุโลมให้ใช้ใบไม้๒-๓ ชั้นได้ตามความจำเป็น การใช้รองเท้าจึงเป็นเรื่องอนุโลมให้ใช้เฉพาะผู้ที่มีปัญหาเท้านั้น ในบริหาร ๘ ที่ประกอบด้วย ลง จีวร สังฆภูมิ

ประดิษฐ์ บานตร มีดโกน เข็ม กระบวนการนี้จึงไม่ได้ระบุให้มีรองเท้าอยู่ในบริหาร ๘ ที่เป็นเครื่องใช้สอยอันจำเป็นของภิกษุ

และจากการที่ลั้นติอโโค ก ต่อต้าน “พุทธ-พานิชย์” ที่มีการนำเอาพระพุทธรูปมาเป็นสินค้าทั้งค้ากำไรเกินควรทั้งหลอกลวงมองมาประชาชน จึงทำให้ลั้นติอโโค ก ถูกตอบโต้มาตลอดว่า “ชาวลั้นติอโโค กจะต้องไม่กราบไหว้ขอรับ คำสอนครั้งหลังนี้ ได้ทำให้พระพุทธรูปที่มีอยู่ถูกชนออกจากสำนัก ชาวลั้นติอโโค ก (ที่แท้จริง) ไม่กราบไหว้พระพุทธรูป ญาติธรรมของลั้นติอโโค ก คนใดที่ยังมีพระพุทธรูปอยู่ในบ้าน ให้รีบชนออก” (จากคำแหล่งลึก ตัณฑabaป พลตรี จำลอง ศรีเมืองโดย สลด จันทร์ดี น. ๓)

นับเป็นข้อกล่าวหาที่น่าขับขันมากที่สุดในบรรดาข้อกล่าวหาทั้งหมด เพราะเป็นข้อกล่าวหาที่เราไม่เคยทำแต่ไหนแต่ไรมา เรายังภาพกราบไหว้พระพุทธรูปดีพิมพ์ลงในสือต่างๆ ของชาวอโโค กครั้งแล้วครั้งเล่า เพื่อให้เห็นว่าเราไม่ได้ทำอย่างนั้น จนปัจจุบันเรามีพระพุทธรูปที่แกะสลักด้วยหินทั้งองค์ ซึ่งยังไม่ปราบภูวานีที่ไหนในประเทศไทยให้กลุ่มนี้อีกแล้ว แต่ข้อกล่าวหาที่เราไม่เคยกระทำมาแต่ต้น ก็ยังพากันโใจตีให้พิสดารยิ่งๆ ขึ้น มาจนกระทั่งทุกวันนี้ อย่างไม่มีการเปลี่ยนแปลง

และก็จะไม่น่าแปลกใจในความบังเอิญของเขากล้าเราได้รู้ถึงจุดเดียนทางการเมืองของกลุ่มที่กำลังกล่าวลั้นติอโโค ก อย่างเราเป็นอาสาอยู่ในขณะนี้ ดังที่คุณสอง จันทร์ดี เขียนยกย่อง นายสมัคร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรี คนที่ ๒๕ พร้อมลงภาพแต่งตัวเต็มยศด้วยเครื่องราชอิสระภารណ์ที่ยิ่งใหญ่มีข้อความที่ยกย่องเราไว้ดังนี้

“เหตุที่ยกย่อง ก็ เพราะท่านเป็นนายกรัฐมนตรีที่อ่านขาดทุกกระแสเบียดนี้ว่า พวกรัฐบาลมีตั้งประสงค์ด้วยเครื่องราชอิสระภารណ์ที่ยิ่งใหญ่มีความประพฤติที่ดี แต่ต้องการอะไร ท่านนายกฯ ล้มคุร ลุนทรเวช สามารถนำพาความปลอดภัยก้าวพ้นความหมายนะมาได้

หอดหวิด”

แม้วปลูกแดงรบ-ค่าศาลไทยเลว

ไทยโพสต์ • “เนย” นักไทยหนุ่ม
ดูด เรียกว่าเด็กพัฒนาฯ เครวะ^๑
ภูมิภาค แต่เป็นคนดี อดทนอีกต่อไป
จะเดินทางกลับมา “เดลินิวส์” ซึ่ง
คงเป็นที่ภูมิใจ “งานเกิด” ตน
เครื่องไม้ไม่ชี้ ปลุกเสียงเดือนด้าน^๒
สีแล้วขับกลืนกันที่ “นิตยสารแพท ๓๐
ปี” ยัง “น้ำมันดี” ลืมหายใจเป็นประ^๓
ชาติไปแล้วให้ก้าวได้ต่อจากน้ำมัน
หัวใจมีความ “ดี” แม้กระทั่งเจ็บไข้
ฟัน แต่คงไม่ใช่เรื่อง
เด่นของนักเขียนชั้นนำ “ดี” สำนึก

ให้สัมภาษณ์กับอัตเติร์ดี้ซึ่งขอชื่อว่า
หนังเลือกพิมพ์ก่อนอื่นเรื่องเนื้อหาแนว
เอร์ลิช ทรัมป์ และเมืองทรายในเมือง
นาโนทิกส์ แกรนด์ฟาร์ม ซึ่งเป็นเรื่อง
ในภูมิภาคที่ไม่เคยมีเว็บไซต์ www.thomascrampton.com เมื่อวันที่ 28
พฤษภาคมก็ได้รับการติดต่อ
ว่าจะร่วมเขียนเรื่องไว้ในญี่ปุ่น ได้รีบขอ
ร้องขอให้พิมพ์ลงในประเทศไทยเพื่อ
ประชาสัมพันธ์ให้เกิดเชิงมหานคร สนับสนุน
ศูนย์รวมภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จึงได้รับ
การอนุมัติและสนับสนุนโดยศูนย์ฯ จึงได้รับ
การอนุมัติและสนับสนุนโดยศูนย์ฯ จึงได้รับ

ເຕັມກົງໝາຍເກີດວຽກນິການບັນດັບ
ໃຊ້ກົງໝາຍ

การเมืองเลือด “ล่ากีดการรัฐประหารที่จะระบุตนเป็นศัตรูให้ไม่เหลือ” หมายความว่า “เราเป็นชาติ ก็ต้องยกถิ่นบ้านมาเพื่อตัดขาดเส้นเดินทางเข้าไปในประเทศไทย”

ส่วนคนสำคัญอีกท่านหนึ่ง คุณ สอاد จันทร์ดี
ได้ยกย่องเอาไว้ว่า “โดยส่วนตัวของกระผมนั้น
กระผมไม่เชื่อว่า พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร เป็นคน
ชี้โกง กระผมเชื่อว่าคนซึ่งอนี้เป็นคนดีของแผ่นดิน
กระผมเชื่อต่อไปว่าถ้า พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร^{ยังไม่ตาย} คนผู้นี้จะได้เป็นรัฐบูรุษของประเทศไทย
คนแรกที่ได้ชี้ว่า ‘เป็นรัฐบูรุษตัวจริง’ ”

หากชาวอโศกอ่านมาถึงบรรทัดนี้ ก็คงไม่ต้องสงสัยว่าทำไม่ชาวอโศก จึงเป็นกลุ่มศาสนาที่ใครๆ เข้าใจได้โดยยาก เพราะขนาดคนหลายแสนอุกมาร่วมกันต่อลูก gob กุ้งผันดิน เป็นเวลา ยาวนานที่สุดในโลก คนส่วนใหญ่ก็ยังเข้าใจไม่ได้ แต่สิ่งที่ชาวอโศกพากันทำล้วนทวนกระแลกโลก และทวนกระแลกใจ จึงเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ยากกว่า นั้นหลายเท่า และมีพุทธพลนรรยินดีย์เรื่อยมาอีกด้วย

“ทิศทางของการแสวงหาลภ และทิศทางของผู้แสวงหา尼พพาน นั้น ย่อมส่วนทางกัน”
ซึ่งย่อมเห็นย่อมทำตรงข้ามกันเป็นธรรมดា และเมื่อเข้าใจได้เช่นนี้แล้ว ก็จะไม่รังเกียจเดียดฉบับที่ critique ตามโคลกธรรม ที่ฟ่อท่านได้ให้ไว้ว่า

ຖុកແລ៉ວ

ຖູກແລວ

ส่วนคนใจเย็นมีเห็นความถูกของคนถูกว่า
ผิดอยู่” ๔

ເຮືອໂດຍລາສ

ຄຣອບຄຣັງຂະສົບ

วัดศรีบุญเรือง ๑๑ ผ่านพิมพ์

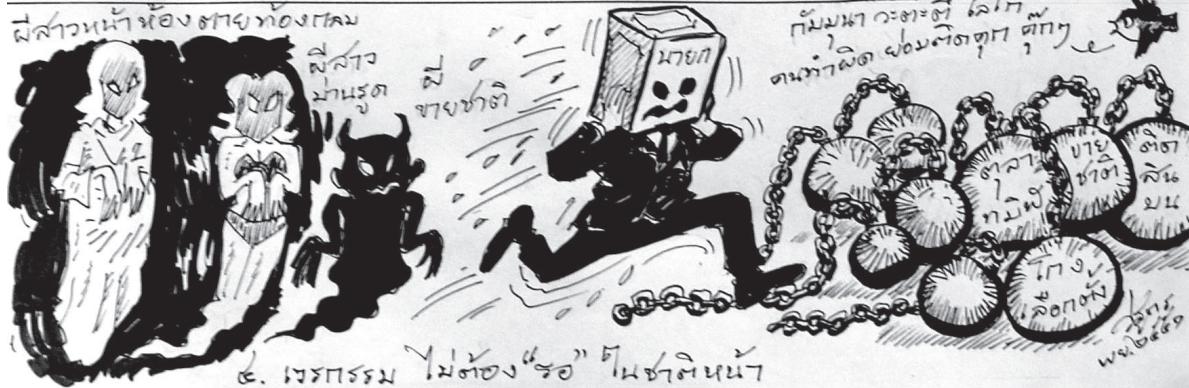
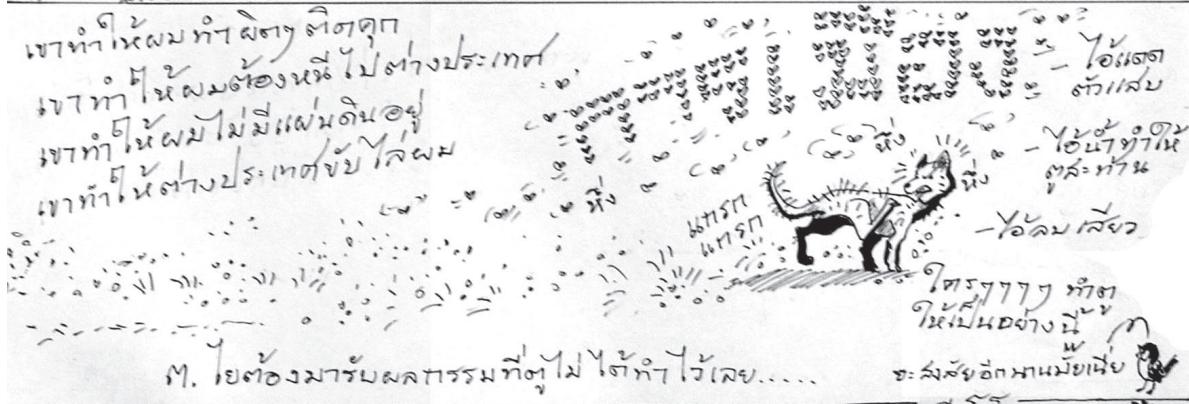
សេចក្តីថ្លែងក្នុងការរំពោះសម្រាប់ប្រជាពលរដ្ឋ

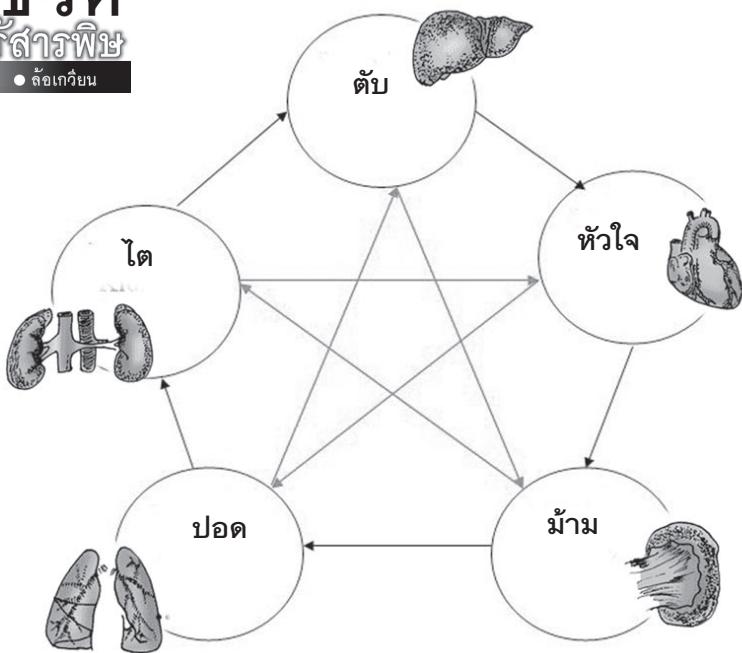
บริษัทครอบครัวขนส่ง ๒๐๐๒ จำกัด

ଟାର.୦-ଇଣଙ୍ଗି-ଇଣିଲ୍, ୦-ଇଣଙ୍ଗି-ଇଲ୍ୟୋ

၀-၁၈၈၅၇-၀၄၄၇-၉, ဖောက်၀-၁၈၈၅၇-၂၈၇၈

ศิรามลีกชูงปีนราษฎร์บูรณะของนักการเมือง

๕ ระบบ ควบคุมชีวิต

ตอนที่ ๒

๓. ระบบหมุนเวียนเลือด

นอนเกิน ๐๐.๐๐ น. (เที่ยงคืน) นานๆ กินอาหารเค็มจัด ตกใจ ยกของหนักๆ กินอาหารรสจัดทุกชนิด (โดยเฉพาะเผ็ดจัด) กินอาหารที่มีสารเคมี ധาเร่าแมลง ได้รับอุบัติเหตุ ออกกำลังกายหลัง ๕ โมงเย็น เหตุต่างๆ ที่กล่าวมานี้ ถ้าหากเราทำให้ร่างกายเสียสมดุล เช่นนี้บ่อยๆ ก็จะทำให้สภาพของเลือดมีค่า pH เป็นกรด เพราะว่าเม็ดเลือดจะถูกทำลาย และถูกใช้อxygen ต่อเนื่อง ทำให้ภาวะเลือดหนืด ขัน ได้และกระเพาะปัสสาวะต้องทำงานหนัก สำหรับการขับกรดส่วนเกิน

เหตุต่างๆ ที่กล่าวมานี้ ถ้าหากเราทำให้ร่างกายเสียสมดุล เช่นนี้บ่อยๆ ก็จะทำให้สภาพของเลือดมีค่า pH เป็นกรด เพราะว่าเม็ดเลือดจะถูกทำลาย และถูกใช้อxygen ต่อเนื่อง ทำให้ภาวะเลือดหนืด ขัน ได้และกระเพาะปัสสาวะต้องทำงานหนัก สำหรับการขับกรดส่วนเกิน

ออกจากร่างกาย เพื่อที่จะรักษาคุณภาพของเลือดให้เป็นด่าง

คนที่นอนดึกเกินเที่ยงคืนบ่อยๆ จะทำให้ ‘กรวยไต’ อักเสบ เพราะ ‘ไต’ ต้องกรองเอากรดออกจากร่างกาย และผลิตเม็ดเลือดจากไขกระดูก เพื่อส่งมาเลี้ยงเนื้อเยื่อต่างๆ ถ้าเมื่อไหร่ร่างกายเสียสมดุลมากก็จะเกิดอาการเป็นไข้ แสดงว่าจำนวนเม็ดเลือดต้องถูกสร้างจากไขกระดูกมากกว่าปกติ เพื่อให้ร่างกายเข้าสู่สภาวะสมดุลอย่างรวดเร็ว บางคนก็เป็นไข้ ๑-๒ วัน บางคนก็เป็น ๗ วัน บางคนก็เป็นไข้ช่วงเย็น สาเหตุมาจากมีเชื้อแบคทีเรีย หรือเชื้อไวรัส

เข้ามาทำให้เม็ดโลหิตแดงลดลง

ปกติร่างกายแข็งแรง ‘ได้’ จะทำหน้าที่ รับสารอาหารที่ร่างกายดูดซึมแล้วไปสะสมไว้ที่กระดูก เพื่อเตรียมไว้สร้างเม็ดเลือดเวลาที่ร่างกายเสียสมดุลแต่คนเราจะนอนดึกบ่อยๆ และทำให้ร่างกายเสียสมดุลหลายอย่างบ่อยๆ ทำให้กระดูกบาง และกระดูกพรุน เพราะว่าได้มีแต่ล้วงให้กระดูกผลิตเลือดเข้าสู่ระบบเลือดมากกว่ารับสารอาหารไปลำร่องไว้ แล้วอาหารที่เรากินเข้าไปมีแต่สังข์สารเคมีมาก ยิ่งกลับจะไปสร้างปัญหาให้กับได้ ตลอดเวลา

คุณภาพของเลือดจะ儇ลงเรื่อยๆ ทำให้ระบบเลือดมีแต่เซลล์เม็ดเลือดเลี้ยง ตกค้างจำนวนมาก ได้ ขับการติ้งไม่ทัน ทำให้เกิดปัญหาต่อเนื่อง เช่น ตามองเห็นไม่ชัด มองเริ่มฝืด สมรรถภาพทางเพศลดลงอย่างรวดเร็ว กระดูกเริ่มบาง ปวดข้อบ่อยๆ ปวดหลังบ่อยๆ โลหิตจาง ความดันโลหิตสูงและต่ำ

โลหิตประกอบด้วยของเหลวที่อยู่ในรูปของพลาสม่า (น้ำเลือด) กับธาตุที่ก่อตัวขึ้น ธาตุพวกนี้ประกอบด้วยเซลล์สีแดงกับสีขาว มีความเป็นหยินมาก และเกร็ดเลือดมีพลาสม่า ๕๕% อีก ๔๕% เป็นธาตุก่อตัว ร่างกายประกอบด้วยเซลล์โลหิตแดง ๓๕ ล้านๆ เซลล์

- เซลล์โลหิตแดงจะเพิ่มขึ้นได้จากอยู่ใกล้ช้ายะเยเล เพราะมีโอโซน

- อาศัยในที่สูง ๑๐,๐๐๐ ฟุต เหนือระดับน้ำทะเล

- อยู่ในที่อากาศบริสุทธิ์ ชายเข้า ป่าไปร่วง
- กินผักพื้นบ้านหลากหลายชนิด จำนวนมาก ๆ
- ดื่มน้ำหมักวัวแพเพื่อบริโภค

- กินอาหารที่มี B ๑๗ เช่น ผักดอง ถั่วน่า กะปิเจ มิโซ่ (ที่หมัก ๒ ปี จนออกรสเปรี้ยว) สาหร่าย

- กินสมุนไพรบำรุงเลือด

๔. ระบบทางเดินอาหาร (ดูดซึม)

อาหารเข้าสู่ร่างกายทางปาก โดยผ่านการเคี้ยว เราชารเคี้ยวอาหารให้นาน คำละ ๕๐-๑๐๐ ครั้ง เพื่อให้น้ำลายของม้าคลุกเคล้าอาหารมาก ๆ ปกติน้ำลายมีค่าเป็นด่างอ่อน ๆ pH ๗.๒ ส่งผ่านอาหารทางหลอดอาหาร จนถึงกระเพาะอาหาร จะมีต่อมอยู่ ๓๐-๔๐ ล้านต่อม ที่หลังน้ำย่อยออกมาน้ำย่อยในกระเพาะอาหาร มี ๒ ชนิด คือ

๑. เปปซิน ซึ่งที่ต่อมรูปร่างกลมๆ เป็นตัวการหลังด่างออกมาน้ำ

๒. กรดไฮโดรคลอริก ซึ่งเซลล์เป็นรูปสามเหลี่ยม เป็นตัวหลังกรดออกมาน้ำ

เซลล์นี้อยู่ต่รงส่วนบนของกระเพาะอาหารปกติแล้วน้ำย่อยมีค่า pH ระหว่าง ๐.๙-๑.๕ หมายความว่าเป็นกรดอย่างแรง ฤทธิ์ของน้ำย่อยที่หลังออกมาย่อยอาหาร เรียงลับกันระหว่างกรดกับด่าง ตามลำดับดังนี้คือ :-

- ปาก เป็นด่าง

- กระเพาะอาหาร เป็นกรด

- ตับอ่อน และดูโอดินัม (อยู่ระหว่างกระเพาะกับลำไส้เล็ก) เป็นด่าง

- ลำไส้เล็ก เป็นกรด

“ดูโอดินัม” คือ ลำไส้เล็กตอนต้น ต่อจากกระเพาะอาหาร มีหน้าที่หลังด่างออกมาน้ำ เพื่อคลุกเคล้ากับอาหารที่ผ่านความเป็นกรดมาจากการเพาะอาหารให้เป็นกลาง แล้วจึงส่งต่อไปยังลำไส้เล็ก

ปัจจัยสำคัญที่สุดของการย่อยอาหารที่เหมาะสมอยู่ต่รงที่ว่า อาหารเป็นด่างอย่างเหมาะสมหรือไม่ ก่อนที่มันจะไปถึงกระเพาะอาหาร การที่จะเป็นด่างได้ ต้องเตี้ยอย่างตี ซึ่งถ้าหากว่าไม่เคี้ยวให้ละเอียดดี กระเพาะอาหาร ดูโอดินัมลำไส้เล็ก ก็จะหลังน้ำย่อยออกมาน้อย

อาหารที่เป็นพอกแಪง เช่น ข้าวซ้อมมือ ขันมปังโอลวิท จะแตกตัวตอนที่อยู่ในปาก เพราะน้ำลายการย่อยแપง ยังดำเนินต่อไป เมื่อยู่ในกระเพาะอาหาร กรดต่าง ๆ ในกระเพาะอาหาร ถูกหลัง

ออกมาเพื่อย่อยโปรดีนเป็นหลัก ส่วนไขมันจะถูกย่อยที่ดูโอดินมเป็นหลัก และลำไส้เล็กจะเป็นที่ซึ่งอาหารทุกชนิดแตกตัวลงเป็นชั้นสุดท้ายกระบวนการนี้จะสมบูรณ์ได้ ด้วยการกระทำข่องลิ้นเมื่อชีวิตขนาดเล็กมากในลำไส้มี ๒ กลุ่ม คือ

๑. แบคทีเรีย (กรด) ทำหน้าที่สลายอาหารทุกอย่างให้เป็นสารประกอบ เช่น ให้โปรดีนแตกตัวลงเป็นกรดอะมิโน

๒. แบคทีเรีย (ด่าง) ทำหน้าที่ล้างเคราะห์สารประกอบทางเคมีอย่างเช่น เอนไซม์ วิตามินต่าง ๆ ดูโอดินม

ผิวของดูโอดินม หลังออร์โมนหล่ายชนิด มีอิทธิพลต่อการทำงานของตับอ่อน ตับ ถุงน้ำดี กระเพาะอาหาร เช่น

๑. ซีคริติน (Cecretine) ทำให้มีการคัดหลังของเหลวในตับอ่อน และเพิ่มการไหลเวียนของน้ำดีในตับ

๒. แพนครีโอไซมิน (Pancreozymin) กระตุ้นการหลังของเหลว ที่ตับอ่อนเช่นเดียวกัน

๓. คอลิสต็อกinin (Cholecystokinin) ซึ่งเป็นสาเหตุให้ถุงน้ำดีบีบตัวแล้วปล่อยเอาน้ำดีออกมานา

๔. เอ็นทิโรแก๊สโตรน (Enterogastrone) จำกัดกิจกรรมของกระเพาะอาหาร รวมทั้งการคัดหลังของกรดที่กระเพาะอาหาร

ถ้าหากเรามีอาการเครียดหรือนอนดึกเป็นประจำ จะทำให้ดูโอดินมอ่อนแอ ซึ่งจะส่งผลกระแทกต่อถุงน้ำดี ตับอ่อน กระเพาะอาหาร ด้วย

ฉันนั้นการบริโภคอาหารในแต่ละวัน ควรมีผักพื้นบ้านหลากหล่ายชนิด ทุกๆ วัน เพราะผักไม่เน่า爛 โปรดีนจากสัตว์จะเริ่มเน่าในทันทีที่ลัตว์ถูกฆ่า กระบวนการนี้จะชะงัก เพราะถูกแข็งหรือใช้สารกันบูดแต่มันจะเน่าอีกทีเมื่อเข้าปาก กว่าจะถึงลำไส้มันก็เน่าไปมากแล้ว และแบคทีเรียที่เกิดจากการเน่าบูดอยู่ในลำไส้ จะขัดขวางการทำงานของจุลินทรีย์ที่มีประโยชน์ ซึ่งอยู่ในลำไส้

因此อ่านต่อฉบับหน้า

ชีวิตสัตว์...

มีเรื่องแปลง

เป็นไปตามธรรมชาติจัดสรร

ชีวิตคน...

มีเรื่องแปลง

เป็นไปตามกรรมจัดสรร

**ผู้นพ้า
ฝากฝัน**

พอก เทพธุรินทร์

๓ หัวตุ่นปากเปิดมาไม่มีดวงตา แต่พากมันออกอาหารได้ มันสีบล็อกน้ำ มีความเป็นอยู่ท่ามกลางธรรมชาติอันมีดั่งในถ้ำลึก เป็นสัตว์ที่แปลงไปจากลักษณะอีกหลากหล่ายชนิด

สูงขึ้นมาบนเพดานถ้ำ ค้างคาวรวมกลุ่มเกาะโหนตัวหัวห้อยสolon พากมันเกาะกันแนอนในลักษณะนั้นตลอดกลางวัน ค้างคาวเป็นสัตว์อีกชนิดหนึ่งที่มีความเป็นอยู่หลับนอนแปลงไปจากสัตว์ทั่วไป

บันยอดแมกไม้ในป่าใหญ่ นกนานาชนิดสั่งเสียงจ้องแจ้งจ้องแจ้งท่ามกลางความเงียบของป่าทึบ นกน้อยชนิดสีสดใสยกพีชผักผลไม้ตามถ้ำดูがらอยู่ กันเป็นฝูง ไม่ค่อยร้องปัญหา ก่อภัยให้ลัตว์อื่นๆ เดือดร้อน แต่ต่อกันไว้ใหญ่ อีกหลากสายพันธุ์ที่มีจะอยู่ปากและกรงเล็บอันแหลมคม เป็นนกที่กินเนื้อ มันจะกินสัตว์ตัวเล็กแบบทุกชนิด ไม่ว่าจะแมลง นก ลูกสัตว์ ฯลฯ

แต่กลุ่มนักตัวเล็กที่กินพิชผลไม้ พวกรกที่กินเนื้อ จึงเป็นสัตว์มหาภัยต่อสัตว์เล็กสัตว์น้อยในป่าใหญ่

ผู้พันธุ์ของกมีโครงสร้างของปีกที่บินขึ้นสูง ฟ้าได้เหมือนกัน แต่ธรรมชาติกลับมาแยกในเรื่องอาหาร นักกลุ่มนี้กินพิชผักผลไม้ ส่วนกอึก กกลุ่มนี้กินเนื้อสัตว์เป็นอาหาร เป็นเรื่องแปลก ทั้งๆ ที่พวกรักก็เป็นนักเช่นกัน

ผึ้นป่ารากทิบ งูเห่าพิษร้ายซูหัวแผ่แม่เบี้ยง ชูฟ้อเมือกกลุ่มหมูป่าเดินมาใกล้ งูเห่าพันพิษซูหัวตักเตือนว่าข้าอยู่ตรงนี้ อย่าเข้ามาใกล้ล่ะ หมูป่ารู้พิษลงของงูเห่าดี มังกลับตัวหันหลังหน่อย่างรวดเร็ว

งูพิษและไม่มีพิษไม่มีกระดูกแต่เคลื่อนตัวอย่างรวดเร็วด้วยลำตัวเปล่าๆ ซึ่งก็แปลงไปจากพวกรสัตว์อื่นๆ

ที่ชายป่าโขลงช้างป่าใช้งวงหักกิ่งไม่ส่งเข้าปาก เคี้ยวอย่างมีความสุข ช้างตัวสูงใหญ่ แผ่นหนังหนา ทนต่อมวลบัวลักษ์กัดต่อย มีกำลังมหาศาล เลือดิ่งหัวสัตว์กินเนื้อที่มีเขี้ยวเล็บแหลมคมยังต้องถอยห่าง

แต่ก็แปลง ช้างป่าตัวใหญ่ทรงพลังยิ่งใหญ่ กว่าพวกรสัตว์ป่าทั้งหลาย แต่ก็พ่ายแพ้ต่อกันที่ตัวเล็กไม่มีเขี้ยวเล็บ ไปคล่องเอาร้าช้างป่ามาฝึกจนมันเชื่องเอาไว้ใช้งานการพัสด ช้างที่โชคไม่ดีเสียต้องตกเป็นทาสของคนตลอดชีวิต

ที่แองน้ำลึก ผุ้งม้าน้ำว่ายเป็นแนวตั้งตรง แต่ที่สำคัญก็ตระการผลพันธุ์ที่ม้าน้ำตัวเมียจะปล่อยไข่เข้าช่องท้องตัวผู้ และม้าน้ำตัวผู้ก็จะอุ้มท้องไปจนกว่าลูกๆ ในท้องจะเติบโตได้ที่ก่อนจะเบ่งปล่อยลูกๆ ออกมาน นับเป็นเรื่องแปลง เพราะสัตว์ทั่วไป ตัวเมียจะเป็นผู้ทำหน้าที่เก็บไข่หรืออุ้มลูก

มวลปอบินวนอยู่เหนือน้ำแล้วหย่อนไข่ลงน้ำ หลายวันต่อมาไข่เปลี่ยนมาเป็นลูกอ้อดอกอก หากินมีความเป็นอยู่แบบสัตว์น้ำ แต่พอเติบโตขึ้นเต็มวัย มันก็จะได้ชื่นมาจากรักษา บินว่อนหาอาหารใช้ชีวิตแบบสัตว์บก ซึ่งก็เป็นเรื่องแปลง ชีวิตภาคแรกเป็นสัตว์น้ำ ชีวิตภาคหลังเป็นสัตว์บก

มวลปอบังน่าจะเป็นพวกรสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ อย่างแท้จริง

ชีวิตลัวโลกมีหลากหลายหลากหลายชนิด ทั้งอยู่บนบกหรือใต้น้ำ ทุกสายพันธุ์ต่างมีความเป็นอยู่ใช้ชีวิตไปตามธรรมชาติได้ดี

สัตว์ที่กินพิชเป็นอาหาร เมื่อทิวทัศน์ออกเดินไปกัดกินยอดใบไม้และต้นหญ้าที่เขียวขี้ เป็นพวกรสัตว์ที่ชอบอยู่กันเป็นกลุ่มใหญ่ มีความลงบ่ไม่ค่อยแยกอาหารกันและไม่ค่อยจะโหดร้าย

แต่สัตว์กินเนื้อเป็นอาหาร เมื่อกระหายทิวต้องใช้ความสามารถใช้เลี้ร์สำรางตัวแล้วออกแรงวิงเต็มที่เพื่อจะตะครุบสัตว์อื่นได้ มักอยู่เป็นกลุ่มเล็กๆ แห่งความโหดร้ายอยู่ในตัวเลข และพร้อมที่จะทำหันคติรุ่งเข้ามากล้ากร้าย

ชีวิตสัตว์มีเรื่องแปลง เป็นไปตามธรรมชาติจัดสรรชีวิตคน มีเรื่องแปลง เป็นไปตามกรรมจัดสรร

หลายคนเกิดมาดูดวงตามมีดมิด แต่เขาไม่จำแนยังฝึกฝึกหางานทำมีอาชีพ มีเงินมาเลี้ยงตัวเอง ไม่เป็นภาระให้คนอื่นต้องยุ่งยากมากนัก ต้องยกย่องว่าเขายืนคนสูงชีวิต เป็นคนที่มีคุณค่ากว่าคนตาดีที่ขี้เกียจ

หลายคนเกิดมาไว้ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง มีฐานะร่ำรวย แต่ไม่คิดจะทำคุณงามความดีให้ตนเองและลังค์ วันๆ มีแต่จะแสวงหาลาภยศ วันเวลาผ่านไปวัยเพิ่มขึ้น ป่วยเป็นอัมพาตต้องนอนชุมอยู่กับที่ แม้จะสำนึกได้ อย่างสร้างคุณงามความดีให้ตนและลังค์หมัดแรง สายเกินที่จะลุกไปทำได้

หลายคนหลงระเริงจนลืมเรื่องศีลธรรมปล่อยให้จิตวิญญาณสัตว์เดรัจฉานเข้าครอบงำจนเป็นภัย ทำร้ายทำลายผู้อื่น ยิ่งถ้าเป็นผู้บริหารบ้านเมืองไว้ศีลธรรม ความแปลงประหลาดไม่น่าจะเกิดก็เกิดขึ้น ทุกอย่างกลับหัวกลับหาง คนดีถูกใส่ร้ายว่าเป็นคนไม่ดี คนร้ายกลับโฆษณาตนเองว่าเป็นคนดี

สัตว์เดรัจฉานมีเรื่องแปลงๆ ตามธรรมชาติที่ให้มา แต่เรื่องแปลงๆ ของคนนั้นจะมาจากกรรมหรือการกระทำของตนเอง

ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์ระพี สาริก
ที่กรุณาอนุญาตให้เผยแพร่ “คืนวิญญาณ
ความรักให้แผ่นดิน” เป็นวิทยาทาน

การก农งานนน...กำตถวน

ต่อจากฉบับที่ ๒๗๐

๖ ใจจะเล่าต่อไปอีกคงยืดยาวมาก เพราะฉะนั้น ผู้ที่สนใจเรื่องนี้ขอให้จับประเด็นหลักๆ เข้าไว้ ก็พอ

อย่างไรก็ตาม แม้ชีวิตจะต้องจากตรังนันมา แต่ภายในวิญญาณฉันเองยังทำให้รู้สึกว่า่านบวัน ยิ่งมั่นคงแข็งแกร่งยิ่งขึ้น แต่ตัวเองก็ไม่ระบายนิ่งน้อกมาให้ครรภ์ หากชีวิตจากตรังนันมา จำต้อง เข้าไปอยู่ในจุดอื่นได้ก็ตาม ฉันสามารถทำได้ ทุกอย่าง แต่ลิ่งชึงฝังลึกอยู่ในหัวใจตัวเองไม่เคย แปรผันไปไหนเลย หากกลับมีความเข้มข้นมากขึ้น

พระธรรมชาติที่อยู่ในใจฉันเป็นคนพูดน้อย และยิ่งได้กับทุกรื่องนี้เอง ตนจึงไม่ระบายนความ ในใจออกมากับใคร นอกจากการนำปฏิบัติซึ่ง ผู้รู้ใจฉันจริงๆ เท่านั้นที่สามารถรู้ได้ ซึ่งก็คงหาได้ ไม่ง่ายนัก หลายคนที่มองมาจากการจงรู้สึก ว่าฉันเป็นคนใจดีกับทุกคน มีแต่ยิ้มและแล่ำใส่

อยู่่เสมอ

แต่คนระดับบุณฯ บางคนในขณะนั้น อาจ มองว่าฉันเป็นคนหัวแข็งบ้าง อดดีบ้าง ซึ่งตน ไม่นำมาใส่ใจ เพราะรู้ว่าฉันเป็นเรื่องธรรมชาติ ของคนเหล่านั้นเอง

ชีวิตผ่านพ้นมาเป็นช่วงๆ แม้เปลี่ยนองค์กร การทำงาน ก็มีหลายครั้งหลายแห่ง แต่ละแห่งมี แต่คนอื่นเข้าฉันไปทั้งนั้น โดยที่ตัวเองไม่เคย วิงเต้นไปหาครรภ์ไหน เนื่องจากรู้อยู่ในใจว่า อยู่ ที่ไหนทำอะไรได้ทั้งนั้น แต่ความจริงซึ่งอยู่ใน หัวใจตนเอง ต้องรักษาไว้อย่างลุดชีวิต

วิธีชีวิตฉัน ก้าวขึ้นไปดำเนินตามทางของชีวิตดี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ นอกจากนั้นยังไป เป็นรัฐมนตรีบริหารงานกระทรวงเกษตรและกี นังใช้โอกาสลงม้าคลุกคลียูกับชีวิตเพื่อนมนุษย์ ในระดับพื้นดินอย่างมีความสุขเสมอๆ

ฉันขออนุญาตเปิดเผยความจริงจากใจตัวเองว่า ตนไม่เคยคิดอยากระซึ้งไปเป็นอะไรทั้งนั้นอย่างที่คุณแต่ก่อนพูดว่า ใจอยู่ตรงไหนขอให้ทำอยู่ตรงนั้นอย่างตีที่สุด เนื่องถึงเวลาคนอื่นเขามาเลือกเอาก็ไปเอง

กระนั้นฉันก็ยังไม่รู้ว่า เวลา มันคืออะไร และมีตัวตนอยู่ที่ไหน เพราะวิญญาณตัวเองมีแต่ มุ่งมั่นทำงานลงสู่พื้นดินทำให้มีผลขยายขوبข่ายกว้าง อกกไปเองอย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งฉันมั่นใจวิถีทางดังกล่าวอย่างที่สุด โดยที่รู้อยู่ในใจว่า มันเป็นวิถีทางซึ่งนำไปสู่ความสุขอันถือเป็นเป้าหมายสำคัญที่สุดในชีวิต

หากมองเห็นอีกด้านหนึ่งจะรู้ว่า ฉันเองมีแต่การตัดสินใจถอนตัวออกจากพื้นที่ของการต่างๆ อย่างเป็นขั้นเป็นตอน อันถือเป็นธรรมชาติของตนมาตลอดชีวิต คงมีแต่คนหลายต่อหลายคนพยายามรั้งเอาไว้ แต่ในที่สุดก็รั้งไม่อยู่

จากด้านที่กล่าวไปแล้ว หากหวนกลับมามองอีกด้านหนึ่งคงพบความจริงได้ว่า เพราะฉันมีความเป็นตัวของตัวเอง ซึ่งนับวันยิ่งมีรากฐาน หยั่งลงสู่พื้นดินลึกซึ้งยิ่งขึ้นเป็นลำดับ ทำให้จิตใจตนของแกร่งกล้ามากขึ้นดังเช่นที่คุณยุคก่อนเคย pragmatism ก็ไม่ยอมปล่อย

ส่วนการอุทิศตนให้กับทุกคนเพื่อการสร้างสรรค์ หากมีด้านหนึ่งอยู่แล้วอีกด้านหนึ่งยอมมีเป็นธรรมด้วยไม่จำเป็นต้องแสดงออกว่าตนจะช่วยใครต่อใคร เพียงขอให้มุ่งมั่นทำงานโดยซื่อสัตย์ต่อความจริงซึ่งอยู่ในใจตนของเข้าไว้แล้วความมีคุณค่าร่วมกับการมีผู้คนทั้งหลายให้การยอมรับมันจะตามมาเองอย่างเป็นธรรมชาติ

งานเกษตรให้คุณค่าอะไรแก่ชีวิต?

เท่าที่กล่าวมาแล้วแต่เริ่มแรกจนถึงจุดนี้ หากมองช่วงเวลาของชีวิตซึ่งผ่านพ้นมาแล้วทั้งหมด คงเป็นเวลาภาระนานพอสมควร

แต่เวลาเร็วหรือช้าก็คงไม่ใช่เงื่อนไขสำคัญ เพราะจุดนี้เกิดจากใจฉัน ทำให้มองเห็นได้ตั้งแต่

อายุยังน้อย ส่วนการนำมากล่าว ณ ที่นี่เนื่องจากต้องการเสนอแง่มุมต่างๆ ให้ชันรุ่นหลังได้นำไปพิจารณา

ถ้าจะหยิบยกคำามดังกล่าวมาตอบจากปากหรือแม่การเขียนลงบนแผ่นกระดาษ ก็คงลืมเรื่องความเข้าใจสิ่งกันไม่ได้เต็มที่ ในเมื่อสิ่งซึ่งอยู่ในใจฉันเอง แม้จะนำมายุดมาเขียน ก็เท่ากับนำมาแปลงให้เป็นสิ่งประดิษฐ์ที่ห่างจากของจริงซึ่งอยู่ในใจตัวเอง ไม่ว่ามากหรือน้อย นอกจากผู้อ่านหรือผู้รับฟังจะผ่านการปฏิบัติจากวิญญาณความรักซึ่งมีอยู่ในใจตนเองมาแล้ว ย่อมค้นหาคำตอบที่เป็นความจริงจากใจตนเองได้ไม่ยาก

สำหรับความรู้สึกจากฉัน คิดว่าการที่มีผู้เชื่อ กันว่า การเกษตรคืองานอาชีพ ก็เช่นเดียวกันกับที่ชอบกล่าวกันว่า ครุภารกิจอาชีพ ซึ่งฉันรับฟังแล้วรู้สึกว่า ยังไม่ถึงรากรฐานจริงใจของแต่ละคน

สิ่งใดก็ตาม หากลงไมลิกถึงความจริงซึ่งอยู่ในรากรฐานจิตใจ ช่วงที่เป็นช่องว่างอยู่นั้นคงไม่มีความว่างเปล่า หากมีสิ่งซึ่งเป็นของปลอมเข้าไป แฟรงอยู่ในนั้นอย่างแน่นอน

ครั้งหนึ่ง เมื่อประมาณ ๑๕ ปีมาแล้ว ซึ่งช่วงนั้นชีวิตฉันเองมีอายุ ๖๕ ปี อยู่มาระยะหนึ่งตนได้รับเชิญให้ไปปาฐกถาเกี่ยวกับชีวิตกับการเกษตร ผู้เข้าร่วมรับฟังส่วนใหญ่ เป็นคนทำงานบริหารภายในระดับมหาวิทยาลัยมาแล้วแทบทั้งสิ้น

ภายในเนื้อหาสาระมีความต้อนหนึ่งซึ่งฉันกล่าวขึ้นไว้ว่า เราย่าจะมองเห็นความหมายการเกษตรว่าเป็นวัฒนธรรมมากกว่ามองเพียงแค่เป็นงานอาชีพ

หลังจากนั้นมาไม่นาน คนส่วนหนึ่งจากผู้รับฟังในวันนั้นเข้ามาถามฉันว่า ผู้ใดเข้าใจว่าทำไม่คุณพ่อถึงได้พูดว่าการเกษตรเป็นวัฒนธรรม?

ประเด็นนี้ ทำให้ฉันต้องหวนกลับไปค้นหาความจริงเจาะลึกลงไปถึงสิ่งซึ่งเป็นเหตุเป็นผลภายในกระบวนการจัดการศึกษาอย่างท้าทายมาก

หากจะถามว่าการเกษตรให้อะไรแก่ชีวิตคนมั่นคงไม่ใช่เพียงแค่ให้อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยา

รักษาโรค และที่อยู่อาศัยเท่านั้น ยิ่งคิดข้ามไปถึงให้เงินการค้าขายด้วย

แต่ลึกลงที่สุดที่หันมาพิจารณาความจริงอยู่ในปัจจุบัน ก็ยังคงมุ่งเน้นความสำคัญไปยังการค้าทางเงิน และยิ่งกว่านั้น ยังมุ่งข้ามความสำคัญของลั่งชีวิตความอยู่ในจิตวิญญาณตนเองก็คือมุ่งไปขายให้ชนต่างชาติ

ทำให้มองเห็นความจริงว่า วิถีชีวิตคนไทยเปลี่ยนแปลงไปถึงขนาดน้ำเอหายาดเหี้อรวมทั้งแรงกายแรงใจไปมอบให้กับการดำเนินชีวิตคนถิ่นอื่นอย่างสุดๆ ฉันจึงรำพึงอยู่ในใจตัวเองว่า มันเป็นไปได้ถึงขนาดนี้แล้วหรือ

ซึ่งสิ่งดังกล่าว น่าจะหมายถึงการพัฒนาคุณค่าความเป็นคนให้กับชีวิตและวิญญาณของแต่ละคนอย่างเป็นธรรมชาติจำเป็นต้องประเสริฐความล้มเหลวมากกว่า

การมองแต่เพียงว่า เกษตรกรรมเป็นลิ่งทำเงินทำทองให้กับความต้องการที่มีผลสนองตอบชีวิต แม้การให้ปลจัยสีแก่คน โดยไม่อาจมองลึกลงไปถึงความต้องการคุณค่าซึ่งมีรากรฐานอยู่ในจิตวิญญาณเราแต่ละคนน่าจะมีผลทำให้ชีวิตคนท้องถิ่นจำต้องสูญเสียทุกอย่างอย่างลึกซึ้ง

ความหมายของวัฒนธรรมท้องถิ่น

ฉันไม่ได้สนใจมุ่งไปหาความรู้เรื่องวัฒนธรรมจากหนังสือตำราหรือการแสดง เช่น ละครไทย ดนตรีไทย การแต่งชุดไทย หรืออะไรที่เป็นไทยอีกมากมาย ซึ่งมีการแสดงออกในบรรยายกาศภายนอก มากไปกว่าการให้ความสำคัญแก่จิตวิญญาณตนเองที่ให้ความรักในลัจธรรม ซึ่งตนมีอยู่ในหัวใจอย่างเป็นธรรมชาติมาแต่กำเนิด ซึ่งการนำปฏิบัติจากใจยังมีผลลัพธ์ถึงเพื่อนมนุษย์ทุกคนอันจะนำมาคิดค้นหากความจริงจากใจตนเองได้ทำให้ฉันเริ่มรู้สึกมานานพอสมควรแล้วว่า เมื่อชีวิตเจริญเติบโตยิ่งขึ้น เรายังต้องเผชิญกับหลากหลาย ในขณะที่บุกป่าฝ่าดงของคนซึ่งมีมากหน้าหลายตา และมีความคิดอย่างหลอกหลอน ซึ่งคน

จำนวนไม่น้อยมีอาชญากรรมแพร่อมที่จะทำลายความเป็นคนของตัวเองให้สูญลืนไปได้

อันเป็นลิ่งครัวแก่ความภูมิใจเหนือกว่าการได้รับเครื่องประดับต่างๆ จากภายนอก ซึ่งไม่ใช่ของจริงจากใจตนเองอย่างสิ้นเชิงหากยังมีผลเป็นอาชญากรรมทำลายสภาพที่กล่าวข้างมาแล้ว ให้สูญเสียไปได้ไม่ยาก

รากฐานวัฒนธรรมน่าจะหมายถึง ความรักในลัจธรรมซึ่งแต่ละคนพึงมีอยู่ในจิตวิญญาณตนเอง ซึ่งหากรักษาไว้ได้อย่างมั่นคง ย่อมมีผลลัพธ์และจากใจออกนำไปให้ความรักแก่เพื่อนมนุษย์ได้ทุกรูปลักษณะอย่างปราศจากการอบรมกำหนดใดๆ ให้นำมาอ้างทั้งสิ้น

การเกษตรน่าจะมีหน้าที่ช่วยปลูกฝังคนผู้มีความรักลัจธรรมให้มีโอกาสล้มผัลพื้นดิน เพื่อทดสอบความจริงว่า แต่ละคนไม่เพียงมีความจริงใจต่อการเกษตรเท่านั้น หากมีความรู้สึกต่อเพื่อนมนุษย์ที่มีเหตุผลลัพธ์ความรู้สึกผ่านแผ่นดินอันเป็นถิ่นฐานชีวิตตนเองและเพื่อนมนุษย์ทุกคนอีกทั้งการสร้างเหตุผลถึงชนรุ่นลูกหลานสืบทอดต่อไปด้วย

บรรทัดฐานเท่าที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด ในสถานการณ์ปัจจุบัน น่าจะถือเป็นโอกาสตีลำหัวขึ้นมาใช้ตรวจสอบความจริงซึ่งอยู่ในรากฐานจิตใจตนเองร่วมกับทุกคนซึ่งชีวิตเกิดและดำรงอยู่บนผืนแผ่นดินเดียวกัน แม้กระนั้นทั้งสานไปถึงสถานการณ์ของโลกในขณะนี้

การเกษตรนั้นสำคัญไฉน? จึงน่าจะเป็นของฝากที่ขอมอบไว้ให้ชนรุ่นหลังนำไปคิดค้นคำตอบซึ่งเป็นความจริงได้เอง ก่อนที่การเกษตรซึ่งควรอยู่ในวิญญาณความเป็นไทยแก่ตนเองจะล่มสลายไปเสียก่อน

ฉันมองเห็นความจริงแล้วว่าถ้าเน้นความสำคัญที่คุณค่าชีวิตของแต่ละคน คงไม่มีอะไรสายเกินแก้ແน่นอนที่สุด ดังนั้นการนำปฏิบัติจากใจซึ่งแต่ละคนมีอยู่แล้ว ผลที่ได้รับย่อมเป็นความจริงทั้งหมด

ประสบการณ์ใต้ร่มส้มมาลิกษา
นักเรียนผ้าถุงไทย
• ฝ่าฟ้า

ทั่วโลกประชารัฐ (๗)

(ต่อจากฉบับที่ ๒๒๐)

“ เคยคาดคิดไหม? ว่าครั้งหนึ่งในชีวิตจะได้มากินอยู่ที่บนบนกลางถนนคอนกรีต ของกรุงเทพมหานครที่ร้อนระอุแบบนี้ ไปพร้อมๆ กับผู้คนเรื่องหมื่นเรือนแสนที่ไม่เคยรู้จัก แต่ยิ้มแย้มแจ่มใส ทักษายสันมรรคใหรดังญาติพี่น้อง ”

ฉันตั้งคำถามขึ้นมาปลอบใจตัวเองในวันหนึ่ง ที่รู้สึกท้อแท้กับการต่อสู้ที่ไม่รู้จะลิ้นสุดลงเมื่อไหร่!....

เป็นเวลานานแล้วเช่นนั้น! ที่ฉันไม่ได้ยินเสียง นกร้องขับขานเป็นลัญญาณดีนอนในตอนเช้า พร้อมๆ กับภารกิจของนักเรียนสัมมาลิกษาในแต่ละวัน ประสบการณ์สุดท้ายของนักเรียน ม.๒ อย่างฉันต้องมาใช้ชีวิตอยู่บนท้องถนนราชดำเนิน

กับทำเนียบรัฐบาลตั้งแต่วันที่ ๒๙ พฤษภาคม และยังไม่มีที่ทำที่จะได้กลับไปเลย

นึกย้อนไปถึงวันแรกที่มาร่วมการชุมนุม ฉันมาพร้อมกับเพื่อนและน้องอีก ๔ ชีวิตที่เรียนอยู่ด้วยกัน พากเราเป็นนักเรียนกลุ่มแรกๆ ที่เข้ามา กินอยู่ที่บนบนที่นี่ด้วยความเต็มใจและสนุกสนานกับการได้มาเจอผู้คน ลิ้งแวดล้อม

ฉันอาจจะไม่ได้เป็นสื่อมวลชน
ที่ร่าเรียนหลักสูตรนิเทศศาสตร์
แต่ก็ภูมิใจแม้เป็นเพียงแค่สื่อเล็กๆ
ที่ทำหน้าที่ของสื่อมวลชน
ช่วยเผยแพร่ความจริงและให้ความรู้
แก่ประชาชนและบุคคลโดยทั่วไป

ใหม่ๆ ตามประสาเด็ก ได้เดินโตและเรียนรู้ชีวิต ในอีกรูปแบบหนึ่งที่คงหาที่ไหนไม่ได้อีกแล้วในโลก ใบนี้ จวบจนถึงวินาทีนี้ที่วันเวลาของกาลชุมนุม ได้ยืดเยื้อยาวนานมาเป็นเวลา rwmcringปี มีหลาย ลิ่งใหม่ๆ ได้พัดผ่านเข้ามาพร้อมกับอิทธิพลลิ่งที่ พัดผ่านไปด้วยเช่นกัน

คริสตัลคนในชีวิตของฉันทยอยหายไป พร้อมๆ กับโลกใบใหม่ที่เข้ามาแทน Alexander Graham Bell เคยกล่าวไว้อย่างน่าคิดว่า “เมื่อ ประตูบานหนึ่งปิด ประตูอีกบานจะเปิดรออยู่” แต่เรามักจะใช้เวลาเสียใจนานเกินไปกับประตูบานที่ปิดลงจนลืมมองประตูบานที่เปิดอยู่” ฉัน คนหนึ่งล่ะที่มักจะเป็นเช่นนั้น

ฉันไม่รู้หรอกว่าลิ่งใดที่ดีใจให้มาที่นี่ ทั้งที่ ไม่เคยสนใจข่าวสารบ้านเมืองมาก่อน ฉันก็เป็น เชกเช่นเด็กวัยรุ่นที่ไปท่องเที่ยว การเมืองเป็น เรื่องไกลตัว น่าเบื่อ และเป็นเรื่องของผู้ใหญ่ จน มาถึงวันนี้ก็ยังหาเหตุผลที่ทำให้ตัวเองมายืนอยู่ ท่ามกลางพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

ไม่ได้เลย แต่ประสบการณ์ที่ผ่านมาสอนให้รู้ว่า บางสิ่งบางอย่างก็ไม่ต้องใช้เหตุผล ใช้หัวใจและ ความรู้สึกเป็นตัวบอกทางบ้างก็ได้ เมื่อน้อย่าง ที่เราเชื่อและครั้งหน้าจะไร้ลักษณะนั้น บางที่ เรา ก็ทำอะไรไปด้วยความรัก ความครั้งหน้าโดย ไม่มีเหตุผลใดๆ เพราะความครั้งหน้าคือการเชื่อ สิ่งที่เรามองไม่เห็น และผลจากการครั้งหน้าคือ การได้เห็นในสิ่งที่เราเชื่อ

ในช่วงแรกที่เราชุมนุมกันอยู่ที่สะพานมัชวน รังสรรค์ เรายกโรงเรียนของเรามาไว้ที่นี่โดย ปฏิบัติเหมือนอย่างที่เคยทำตอนอยู่ที่โรงเรียน แต่อาจจะไม่ได้สมบูรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์นักตาม สถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอยู่ทุกนาที เริ่มตั้งแต่ ตื่นเช้ามาเรียนหนังสือ ทำใบงาน โดยยกหน้าที่ คุรุให้แก่วิทยากรที่ปราศรัยบนเวทีแล้วเขียนสรุป สิ่งที่ได้ ช่วงสายก็มาตักบาตรสมณะฝึกจิตใจให้ ผ่องใสบริสุทธิ์กับการเป็นผู้ให้และมีความสุขกับ การทำบุญ เข้าสู่งาน กินข้าว เข้าคอร์ลพูด คุยพบลมณะ แล้วก็ไปเข้าสู่งานบ่ายต่อ วนไป

วนมาอยู่อย่างนี้จนเป็นชีวิตประจำวัน แต่ก็มักจะมีเรื่องดีนั้นเต็นให้พวกเรารู้ได้ดีนั้นตัวอยู่เสมอ เช่นข่าวจะมีคนมาวางแผนระเบิดบ้างละ! ข่าวตำรวจนะจะเข้ามาสลายการชุมนุมบ้างละ! ฯลฯ จนไม่เป็นอันกินอันนอนเลยที่เดียว เพราะฝ่ายตรงข้ามมักทำเรื่อง ก่อความกุญแจกลันแกล้งพันธมิตรฯ ต่างๆ นานา ข่าวกับกอกตำรวจนามสลายตอนเที่ยงคืนพวกเราก็ไม่ได้หลับไม่ได้นอน จะมาตอนตีสี่พวกเราก็ต้องรีบตื่นทันที ที่เพิ่งจะนอนไปได้ไม่กี่ชั่วโมง เป็นเหมือนชีวิตกลางสมรภูมิที่ต้องพร้อมรับอยู่เสมอ ทันทีที่ก็ไม่มีว่าถูกใจได้ จะไปต่อกรกับระเบิด กับปืนอิม ๑๖ ของโจร์ในเครื่องแบบที่เข้ามาประหัตประหารเข่นฆ่าชีวิตชาวยาผู้บุริสุทธิ์ แต่ทุกคนก็พร้อมรับเสมอ ด้วยหัวใจหึงสาและสองมือเปล่าที่รักชาติและเกิดทุนสถาบันกษัตริย์

ต่อมากลุ่มกิจกรรมดับขึ้นเป็นมหา-วิทยาลัยราชดำเนิน โดยมีนิสิต นักศึกษาจากทั่วทุกสารทิศ หลากหลายอายุ ฐานะ อาชีพ ที่นับวันจะทวีเพิ่มมากขึ้น จนเป็นแหล่งศูนย์กลางความรู้ของการศึกษาประชาธิปไตยภาคประชาชนอย่างแท้จริง รวมไปถึงเด็กมัธยม-อย่างพวงเราก็ได้ยกระดับการศึกษาอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยไปโดยไม่รู้ตัว และเป็นโซเชียลของฉันที่ได้รับความเมตตาจากท่านอาจารย์๑ (สมณะบินบน ศิริจิตติ) ในการมอบหมายให้นำเสนอข่าวสารความเป็นจริงในการชุมนุมเป็นสปอตข่าวล้วนๆ ในทีวีเพื่อมนุษยชาติ (FM.TV) เพื่อเป็นสื่อเล็กๆ ที่ช่วยเป็นแรงหนุนขับเคลื่อนการกู้ชาติครั้งนี้ไปในอีกทางหนึ่ง ที่ฉันบอกว่าโซเชียลก็เพราะในการรับหน้าที่กำลังสืบสานให้ได้ล้มผัสดูคนชาวพันธมิตรฯ ได้ล้มภาษณ์ความรู้สึกนึงก็คิดที่พวงเข้าอกมาล้วนๆ ท่ามกลางแรงกดดันมากมาย พร้อมๆ กับวิสิชิตที่ไม่สู้จะละดูจากสบายนัก หลายคนมีฐานะ หน้าที่การทำงานที่ดีแต่ยอมลาออกจากเพื่อมาอยู่กู้ชาติครั้งนี้ โดยให้เหตุผลไว้อย่างน่าประทับใจว่า “ประเทศไทยต้อง

มาก่อน เรื่องอื่นໄว้ทีหลัง” ได้ล้มภาษณ์และรู้จักคุณลงที่ร่างกายพิการท่านหนึ่งต้องนั่งบนรถสำหรับคนพิการตลอดเวลา แต่ก็มาร่วมกินอยู่หลังนั้นที่นี่ตลอด ๖ เดือนกว่าของ การชุมนุมโดยไม่เคยกลับบ้านแม้ลักษันถึงแม้จะลำบากกว่าคนอื่นๆ แต่แรงใจที่คุณลงบวกกว่าไม่เคยห้อยเลย “กีฬาระลุงรักในหลวงรักสถาบันพระมหากษัตริย์ ยิ่งชีวิต” และผู้คนอีกมากมายที่มาร่วมอุดมการณ์เดียวกันกับพันธมิตรประชาธิปไตย

ฉันไม่รู้หรือกว่าได้ซึมซับลึกลงเหล่านี้ไปตอนไหน? แต่ที่นี่ก็ทำให้ฉันได้ค้นหาคุณค่าที่แท้จริงของการมีชีวิตอยู่ และรักในงานลือที่ตัวเองได้ทำอยู่เพิ่มมากขึ้น ในวันนี้ฉันอาจจะไม่ได้เป็นลือมวลชนจริงๆ ที่ได้รับการเรียนตามหลักสูตรนิเทศศาสตร์ลือสารมวลชน และมีใบปรับรองวิชาชีพ แต่ก็ภูมิใจที่ถึงแม้จะเป็นเพียงแค่ลือเล็กๆ ไม่ได้มีองค์ประกอบอะไรที่ครบพร้อมสมบูรณ์เหมือนกับลืออื่นๆ ฉันก็ได้ทำหน้าที่ของลือมวลชนแล้ว ที่ช่วยเผยแพร่ความจริงและให้ความรู้แก่ประชาชนและบุคคลโดยทั่วไป

คุณค่าของใบปริญญาอยู่ที่ตรงไหน? หากยังไม่ได้ทำในสิ่งที่รับเรียนมาให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น แต่เรียนมาเพื่อความเก่งในการกอบโกยลาภ ยศ สรรเสริญให้แก่ตน สุดท้ายชีวิตที่มีแต่ความเก่งโดยปราศจากความดีคือคนที่ไม่มีใครต้องการและไร้ชีสั่งแผ่นดินอยู่เหมือนดังที่อดีตผู้นำของไทยกำลังเป็นอยู่ในขณะนี้

ชีวิตที่มีคุณค่าไม่ใช่ชีวิตที่ร่าเรวง มีเกียรติ มีตำแหน่งหน้าที่การงานที่ยิ่งใหญ่หรืออายุยืน หากทว่าเป็นชีวิตที่เลี่ยลลະ ทำคุณประโยชน์เพื่อผู้อื่น แบ่งปันรอยยิ้มและความสุขแด่มวลมนุษย์ แม้เมื่อชีวิตอยู่เพียงวันเดียว ก็เป็นชีวิตที่มีคุณค่ากว่าชีวิตที่อยู่นับร้อยปี แต่ไม่เคยหยิบยื่นความรักความจริงใจและแบ่งปันความสุขให้แก่ใครเลยแม้แต่นิดเดียว

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

กระบวนการทัศน์ใหม่ของการพัฒนา และแก้ปัญหาความยากจน ตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

(กรณีศึกษาอุ่มบริชาบทองชาวอโศกในประเทศไทย)

ความมีประโยชน์ คือการกระทำที่ก่อให้เกิด
ค “ประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน” เป็นการ
ลั่นลึกลึกลงที่เป็นประโยชน์ล้วนอย่างล้ำรับตน เพื่อ
ก่อให้เกิดประโยชน์ล้วนใหญ่ของบ้านเมืองโดยรวม
อันเป็นการไม่เบียดเบี้ยนสังคม หรือไม่
เบียดเบี้ยนเพื่อนมนุษย์ร่วมโลก

สิ่งที่ทำให้มีความสุข คือการกระทำที่ช่วย

ลดความต้องการ “ส่วนเกินความพอเพียง” ของ
ชีวิต ให้เข้าใกล้ระดับ “ความพอเพียงขั้นพื้นฐาน”
มากที่สุด จนลงผลให้ต้นทุนภาวะแฝงของปัญหา
หรือความบีบคั้นเป็นทุกข์ลดระดับลงมาอยู่ที่จุด
ต่ำสุด อันเป็นการไม่เบียดเบี้ยนตนเอง (ซึ่งก็จะ
นำไปสู่การไม่เบียดเบี้ยนผู้อื่น และไม่เบียดเบี้ยน
ธรรมชาติลิ่งแวดล้อมด้วย)*

* ดูคำอธิบายแนวคิดทางปรัชญาของการแสวงหาความสุขจากการเข้าถึงความพอเพียงในชีวิตอันสอดคล้องกับแนวคิดทางพุทธปรัชญาที่ได้ในภาคผนวก

ในองค์ประกอบทั้ง ๓ ส่วนนี้ องค์ประกอบที่เป็นกุญแจสำคัญ ซึ่งถ้าทำความเข้าใจได้อย่างถูกต้องแล้วก็จะนำไปสู่องค์ประกอบในมิติอื่นๆ ที่เหลือก็คือ “การทำให้มีความสุข” (หรือมีความทุกข์น้อย) ด้วยการเข้าถึง “ความพอเพียง” ยิ่งๆ ขึ้นนั่นเอง

ตัวอย่างเช่น คนที่มีเลี้ยงอยู่ ๓๐ ตัว ถ้าเข้าถึงความพอเพียงจนเกิดความรู้สึกนึกคิดว่า เลือพ้าเก่าที่เก็บไว้เฉยๆ โดยไม่ได้ใช้ประโยชน์อะไรมั้น เป็นสิ่งที่ “เกินความพอเพียง” และบริจาคมสื่อเก่าที่ไม่ได้ใช้จำนวน ๑๐ ตัวให้แก่คนยากจนที่ขาดแคลนเลือพ้า ซึ่งสำหรับคนที่มีเลี้ยงอยู่เพียง ๑-๒ ตัว การได้เลือกเพิ่มมาอีกหนึ่งตัวย่อมจะก่อให้เกิดประโยชน์สุขจำนวนมากกว่าประโยชน์สุขของเลือดตัวนั้นที่ถูกเก็บไว้เฉยๆ ในตู้เลือพ้าของคนที่มีเลี้ยงอยู่ ๓๐ ตัว ในกรณีเช่นนี้ จะเห็นได้ว่าการ “เข้าถึงความพอเพียง” หรือการลด “ความต้องการส่วนเกินความพอเพียง” (ซึ่งจะช่วยให้ลดภาระและทำให้มีความสุขมากขึ้น) จะนำไปสู่การลดลงสิ่งที่เป็น “ประโยชน์ส่วนน้อย” สำหรับตน ให้เกิดเป็น “ประโยชน์สุขส่วนใหญ่” ของสังคมเพิ่มขึ้นโดยรวม ตามนัยแห่งกฎการลดด้อยของอรรถประโยชน์หน่วยสุดท้าย (Law of Diminishing Marginal Utility) ขณะเดียวกับที่การกระทำนี้จะช่วยให้เกิดการใช้ทรัพยากรที่มีจำนวนจำกัดของโลกอย่างมี “ประสิทธิผล” หรือเกิดอรรถประโยชน์สูงสุด (maximize utility) ด้วย (เพราแต่ที่เลือพ้าเก่าจะถูกเก็บไว้เฉยๆ โดยไม่ถูกใช้สอยให้เกิดประโยชน์ก็กลับถูกนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมโดยรวม) การกระทำนี้จึงเป็น “วิถีเศรษฐกิจพอเพียง” ครบตามเงื่อนไข ๓ ประการของความมีประสิทธิผล (ไม่เบียดเบียนโลก) มีประโยชน์ (ไม่เบียดเบียนผู้อื่น) และทำให้มีความสุขหรือมีความทุกข์น้อย (ไม่เบียดเบียนตน) เป็นต้น

ในประเทศไทยมีตัวอย่างชีวิตของคนยากจน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็นชาวไร่ชาวนาอยู่หลายตัวอย่างซึ่งหันมาดำเนินชีวิตตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงจนหลุดพ้นจากปัญหาความยากจนได้

เกษตรกรจำนวนมากประสบกับปัญหาความยากจน เพราะพยายามจะยังคงระดับสถานะทางสังคมเศรษฐกิจของตัวเองเพื่อให้พ้นจากภาวะความรู้สึกว่าตัวเองยากจน (เมื่อเทียบกับคนอื่นๆ ในสังคมที่มีสถานภาพดีกว่า) โดยการกู้เงินมาลงทุนทำเกษตรเชิงเดียวในที่ดินแปลงใหญ่ ตามนโยบายส่งเสริมการปฏิรูปเชิงของรัฐบาล แต่ผลที่สุดเมื่อขายผลผลิตได้ไม่คุ้มกับต้นทุนการผลิตที่สูงทั้งจากค่าปุ๋ยเคมี ยาฆ่าแมลง เครื่องจักรกลทางการเกษตร ดอกเบี้ยฯ ฯลฯ สุดท้ายก็ต้องขายไว้เนื่องด้วยเงื่อนไขที่ไม่ได้ใช้หนี้ และกลับเป็นคนยากจนที่ไม่มีที่ดินหรือเหลือที่ดินแปลงเล็กๆ เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม เมื่อเกษตรกรเหล่านี้หลายคนหันมาปรับเปลี่ยนวิถีการผลิตตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง ด้วยการลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิตและเน้นการพึ่งตัวเองเป็นหลัก เช่น ทำปุ๋ยอินทรีย์และสารไอล์แมลงใช้เอง ทำเกษตรแบบผสมผสานเพื่อการบริโภคในครัวเรือนทดแทนการซื้อ ส่วนที่เหลือค่อยจำหน่ายหรายได้ ลดขนาดพื้นที่เพาะปลูกให้อยู่ภายใต้กำลังของครอบครัวที่จะดูแลได้ทั่วถึงแทนการจ้างแรงงานคนอื่น ฯลฯ ปรากฏว่าเกษตรกรเหล่านี้หลายรายสามารถกลับสู่ความมั่นคงและมีรายได้เหลือสมำสែន และมีชีวิตที่มั่นคงกว่าเดิมมาก

เมื่อตัวเองหมดปัญหาสิ่งเหล่าซวยเป็นวิทยากรให้การอบรมแก่เกษตรกรอื่นๆ เพื่อให้เข้าถึงแนวทางแก้ปัญหาความยากจนแบบนี้บ้าง จนเกิดเป็นเครือข่ายวิทยากรชาวไร่ชาวนาที่ได้รับการยกย่องว่าเป็น “ประชุมชาวบ้าน” ที่อาสาทำงานเผยแพร่แนวทางแก้ปัญหาความยากจนตามวิถีเศรษฐกิจพอเพียงเช่นนี้ในประเทศไทยหลายกลุ่ม อาทิ กลุ่มของคุณประยงค์ วนวงศ์เจ้าของร่างวัลแรกไช้ กลุ่มของผู้ให้ทุนวิญญาลัย

เข้มแข็ง อดีตวุฒิสมাচิก และกลุ่มของคุณ คำเดื่อง ภาชี ซึ่งเป็นกรรมการในคณะกรรมการระดับชาติ ด้านเกี่ยวกับการพัฒนาชนบทของรัฐบาล เป็นต้น*

แต่ทั้งนี้เศรษฐกิจพอเพียงไม่ใช่เป็นเพียงวิถีทางแก้ปัญหาความยากจนสำหรับเกษตรกรหรือคนยากจนในระดับล่างของสังคม เพื่อช่วยให้ผู้คนเหล่านี้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นจนพ้นเล่นความยากจนเท่านั้น ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เป็นกระบวนการทัศน์ในการมองวิถีการพัฒนาทางเศรษฐกิจตลอดจนวิถีการผลิตและการบริโภค ของมนุษย์ที่ครอบคลุมถึงกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ในทุกระดับ รวมถึงกิจกรรมขององค์กรทางธุรกิจต่างๆ ด้วย

$$\begin{array}{lcl} \text{ถ้าให้ } \text{ปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์} & = P \\ \text{ความต้องการ} & = D \\ \text{สิ่งตอบสนองความต้องการ} & = S \\ \therefore P & = \frac{D}{S} \end{array}$$

ตามสมการข้างต้น ปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์จะแปรผันเป็นสัดส่วนโดยตรงกับปริมาณความต้องการ และแปรผันกับสิ่งตอบสนองความต้องการ กล่าวคือ ถ้าเรามีสิ่งตอบสนองความต้องการน้อย ($S \downarrow$) แต่มีปริมาณความต้องการมาก ($D \uparrow$) เช่น มีรายได้ต่ำ แต่มีความต้องการใช้จ่ายเงินในเรื่องต่างๆ สูง ปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิตก็จะมีระดับสูง ($P \uparrow$) เป็นต้น

ถ้าใช้สมการนี้เป็นกรอบจำแนกประเภทองค์กรตามเป้าหมายของ “ผล” ที่เกิดขึ้น เราจะสามารถจำแนกประเภทและระดับขององค์กร (typology and taxonomy) ได้เป็น ๔ ประเภท คือ

		สิ่งตอบสนองความต้องการ (S)	
		น้อย	มาก
ความต้องการ (D)	มาก	ก.	ข.
	น้อย	ค.	ง.

ก.) องค์กรประเภทแรก คือองค์กรที่บุคลากรมีระดับความต้องการบริโภคทรัพยากรมาก ($D \uparrow$) แต่มีศักยภาพในการพัฒนาเพื่อเพิ่มพูนทรัพยากรขององค์กรอยู่ในระดับต่ำ ($S \downarrow$ องค์กรประเภทนี้อาจเห็นตัวอย่างได้จากหน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจบางแห่งที่มีความล้าหลัง ไม่มีผลงาน บุคลากรอยู่ไปวนหนึ่งๆ อย่างไม่มีความกระตือรือล้นในการทำงานสร้างสรรค์อะไร แต่เมื่อรีบล้นในการทำงานสร้างสรรค์อะไรได้ต่ำ ก็มักจะนำไปสู่การทุจริตคอรัปชันต่างๆ

ข.) องค์กรประเภทที่สอง คือองค์กรที่บุคลากรมีระดับความต้องการบริโภคทรัพยากรสูง ($D \uparrow$) และก็มีศักยภาพในการพัฒนาเพื่อเพิ่มพูนทรัพยากรขององค์กรในระดับสูงด้วย ($S \uparrow$) เราจะเห็นตัวอย่างองค์กรประเภทนี้ได้จากธุรกิจที่ประสบความสำเร็จในการแข่งขันทั่วโลก

ค.) องค์กรประเภทที่สาม คือองค์กรที่บุคลากรมีระดับความต้องการบริโภคทรัพยากรต่ำ ($D \downarrow$) และก็มีศักยภาพในการพัฒนาเพื่อเพิ่มพูนทรัพยากรขององค์กรในระดับต่ำด้วย ($S \downarrow$) เราจะเห็นตัวอย่างองค์กรประเภทนี้ได้จากองค์กรทางศาสนาหลายแห่งที่บุคลากรมีชีวิตอย่างมั่นคงน้อยลงโดยช้า แต่ตามโลกตามลังคมไม่ทันสร้างสรรค์ผลผลิตอะไรที่เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อลังคมไม่ได้

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

* ดูรายละเอียดข้อมูลกลุ่มที่ทำงานขับเคลื่อนเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงในเว็บไซต์เกี่ยวกับเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง

การดำเนินคดีอาญา แก่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ตามรัฐธรรมนูญ ๒๕๔๐ และ ๒๕๕๐

ในการกล่าวหาว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ทุจริตประพฤติมิชอบนั้น รัฐธรรมนูญปี พ.ศ. ๒๕๔๐ กำหนดให้กระทำได้ ๒ ข้อหาดังนี้ คือยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. และยื่นคำร้องต่อประธานวุฒิสภาเพื่อขอให้ถอดถอนออกจากตำแหน่งก่อนแล้วส่งเรื่องไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนข้อเท็จจริงก่อนส่งเรื่องให้อัยการสูงสุดพิจารณาคดีอาญาต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และส่งเรื่องให้วุฒิสภาเพื่อพิจารณาถอดถอนออกจากตำแหน่ง

ผู้กล่าวหาได้แก่ผู้เลี้ยงหายจากการกระทำการกระทำการที่ถูกกล่าวหาว่าร้ายแรงผิดปกติ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรืออثرุจิตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น ส่วนผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหานั้น นอกจากจะหมายถึงนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาแล้วยังรวมถึงข้าราชการการเมืองอื่นด้วย คือ ที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี และ

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี เลขาธิการนายกรัฐมนตรี รองเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ฝ่ายการเมือง ไมซ์กและรองไมซ์กประจำสำนักนายกรัฐมนตรี เลขาธิการและผู้ช่วยเลขาธิการรัฐมนตรี ประจำสำนักเลขานุการของประธานและรองประธานรัฐสภา ประจำและรองประธานวุฒิสภา ประจำและรองประธานสภาผู้แทนราษฎร ตลอดจนเลขานุการของผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร

ผู้ถูกกล่าวหาจะมายืนบุคคลอื่นที่เป็นตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนด้วย

การกล่าวหาต่อประธานวุฒิสภานั้น ผู้กล่าวหาได้แก่บุคคล ๓ ประเภท คือ

๑. สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๔ ของจำนวนสมาชิกเท่าที่มีอยู่ของสภาผู้แทนราษฎร

๒. ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวนไม่น้อยกว่า ๕๐,๐๐๐ คน

๓. สมาชิกวุฒิสภาจำนวนไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๔ ของจำนวนสมาชิกเท่าที่มีอยู่ของวุฒิสภา บุคคลทั้งสามประเภทมีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อ

ประชานวัฒนาเพื่อให้วัฒนาภารมีติดกับคน
ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองออกจากตำแหน่งได้
หากมีพฤติกรรมร้ายแรงผิดปกติ ส่อไปในทาง
ทุจริตต่อหน้าที่ ส่อว่ากระทำการผิดต่อตำแหน่ง
หน้าที่ราชการ หรือส่อว่าจะใช้อำนาจหน้าที่
ขัดต่อบบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย

ขึ้นได้ส่วนของคณะกรรมการ ป.ป.ช.
เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับคำร้องเป็น
หนังสือแล้วจะต้องไต่สวนข้อเท็จจริงตาม
ข้อกล่าวหา โดยอาจแต่งตั้งคณะกรรมการ
ไต่สวนเพื่อดำเนินการตรวจสอบหาข้อเท็จจริงและ
รวบรวมพยานหลักฐานเพื่อที่จะทราบข้อเท็จ
จริงหรือมูลความผิดก็ได้

เมื่อไต่สวนข้อเท็จจริงเสร็จ คณะกรรมการ
อนุกรรมการต้องทำรายงานเสนอต่อประธาน
กรรมการ ป.ป.ช. เพื่อพิจารณาส่งเรื่องอัยการ
สูงสุดฟ้องต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาผู้ดำรง
ตำแหน่งทางการเมืองต่อไป

เมื่ออัยการสูงสุดรับเรื่องซึ่งประกอบด้วย
รายงาน เอกสาร และพยานหลักฐานจาก
ประธาน ป.ป.ช.แล้ว หากอัยการสูงสุดเห็นว่า
เรื่องที่ส่งมานั้นสมบูรณ์แล้ว อัยการสูงสุดจะ
ต้องยื่นฟ้องคดีต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญา
ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองภายใน ๓๐ วัน
นับแต่วันรับเรื่อง แต่อัยการสูงสุดเห็นว่าเรื่องที่
ส่งมานั้นยังไม่สมบูรณ์ อัยการสูงสุดต้องแจ้ง
ข้อไม่สมบูรณ์นั้นไปยังคณะกรรมการ ป.ป.ช.
ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันรับเรื่อง

หลังจากอัยการสูงสุดแจ้งแล้ว คณะกรรมการ ป.ป.ช. และอัยการสูงสุดจะต้องตั้ง
คณะกรรมการชั้นมาคนหนึ่ง ประกอบผู้แทนของ
ฝ่ายละเทาฯ กัน เพื่อพิจารณาพยานหลักฐาน
ที่ไม่สมบูรณ์และรวบรวมพยานหลักฐานให้
สมบูรณ์ภายใน ๑๕ วัน นับตั้งแต่วันที่คณะกรรมการ ป.ป.ช.ได้รับแจ้ง แล้วส่งเรื่องให้
อัยการสูงสุดเพื่อฟ้องคดีต่อไป แต่ถ้าไม่อาจ
หาข้อบุคคลเกี่ยวกับการฟ้องคดีได้ภายใน ๑๕ วัน
คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจฟ้องคดีได้โดย

จะยื่นฟ้องคดีเองหรือแต่งตั้งทนายความให้
ฟ้องคดีแทนได้ แต่ต้องฟ้องภายใน ๑๕ วัน
นับแต่วันครบกำหนดเวลาดังกล่าว

ในวันฟ้อง โจทก์ไม่จำเป็นต้องนำตัว
จำเลยไปศาลดังเช่นคดีอาญาทั่วไป หากไม่มี
ตัวจำเลยเช่น จำเลยหลบหนี ก็สามารถฟ้องได้
แต่ต้องระบุที่อยู่ของจำเลยในคำฟ้อง

เมื่อมีการยื่นฟ้องต่อศาลแล้ว ประธาน
ศาลฎีกាត้องเรียกประชุมใหญ่ศาลฎีกា เพื่อเลือก
ผู้พิพากษาในศาลฎีกานวน ๕ คน เป็นองค์คณะ
ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันยื่นฟ้องคดี เพื่อ
พิจารณาพิพากษาคดี

เมื่อศาลมีคำสั่งประทับฟ้องแล้ว ศาลต้อง
ส่งสำเนาคำฟ้องแก่จำเลยและนัดโจทก์และ
จำเลยมาศาลในวันนัดพิจารณานัดแรก หาก
จำเลยมาศาล ศาลจะอ่านและอธิบายฟ้องให้
จำเลยฟัง และถามคำให้การจำเลยพร้อมกับ
กำหนดวันตรวจพยานหลักฐาน แม่จำเลยจะ
ให้การรับสารภาพตามฟ้อง ศาลอาจเรียก
พยานหลักฐานมาทำการไต่สวนต่อไปจนกว่าจะ
พอใจว่าจำเลยได้กระทำการใด้ส่วนต่อไปนั้นกว่าจะ

หากจำเลยไม่มาศาล ศาลจะออกหมายจับ
จำเลยและจำหนายคดีชั่วคราว เมื่อจับจำเลย
ได้ภายในอายุความแล้วศาลจะยกคดีขึ้น
พิจารณาต่อไป

ในการไต่สวน ศาลต้องยึดจำนวนคน
กรรมการ ป.ป.ช. เป็นหลักในการพิจารณา และ
มีอำนาจที่จะได้ส่วนข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน
เพิ่มเติมตามเห็นสมควร องค์คณะผู้พิพากษาจะ
สอบถามพยานบุคคลเอง พยานอาจแกลงด้วย
ตนเองหรือตอบคำถามศาลก็ได้ หลังจากนั้น
ศาลจึงให้โจทก์จำเลยถามพยานเพิ่มเติมต่อไป
เมื่อไต่สวนเสร็จแล้ว โจทก์และจำเลยมีสิทธิ
แกลงการณ์ปิดคดีของตนได้ภายเวลาที่ศาล
กำหนด

ในการวินิจฉัยคดีผู้พิพากษาซึ่งเป็นองค์คณะ
ทุกคนต้องทำความเห็นเป็นหนังสือพร้อมทั้ง
ต้องแกลงด้วยว่าจะต่อที่ประชุมก่อนลงมติ ลง

มติใช้เลี้ยงข้างมากเป็นเกณฑ์ชี้ขาด

ศาลต้องอ่านคำพิพากษาให้คู่ความฟัง ในกรณีที่จำเลยไม่อยู่หรือไม่มาฟังคำพิพากษา ศาลต้องเลื่อนการอ่านออกไป และหมายจับจำเลยมาฟังคำพิพากษา หากไม่ได้ตัวจำเลยมา ศาลอ่านคำพิพากษารับหลังจำเลยได้

คำสั่งและคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเป็นที่สุดตามรัฐธรรมนูญปี พ.ศ.๒๕๘๐ มาตรา ๓๓ วรรคสาม จะอุทธรณ์ต่อไปไม่ได้

แต่ตามรัฐธรรมนูญปี พ.ศ.๒๕๘๐ ยังให้อำนาจแก่ศาลฎีกาแผนกคดีนี้พิจารณาคดีของผู้ให้ผู้ขอ หรือรับว่าจะให้ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ผู้ดำรงตำแหน่งการเมือง เพื่อจูงใจให้กระทำการ ไม่กระทำการหรือประวิงการกระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่ด้วยเพิ่มเติมจากรัฐธรรมนูญปี พ.ศ.๒๕๘๐

การดำเนินคดีแก่นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีและประธานวุฒิสภาหรือประธานสภาผู้แทนราษฎรตามรัฐธรรมนูญปี พ.ศ.๒๕๘๐ นั้นมี ๒ ทาง คือ

๑. ยื่นต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช.

๒. ยื่นต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

ถ้าผู้เสียหายยื่นต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาแล้วจะไปยื่นที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. อีกไม่ได้แต่หากผู้เสียหายยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้วผู้เสียหายจะยื่นคำร้องต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ก็ต่อเมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่รับดำเนินการต่อส่วน ดำเนินการล่าช้าเกินสมควร หรือดำเนินการต่อส่วนแล้วเห็นว่าไม่มีมูลความผิดตามข้อกล่าวหา ยกเว้นกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่ามีเหตุอันสมควรลงสัญญาว่ามีกรณีที่นายกรัฐมนตรีและประธานสภาทั้งสองกระทรวงความผิดดังกล่าวและลงมติด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ ผู้เสียหายไม่มีสิทธิยื่นคำร้องต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

ในกรณีที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามีความเห็น

ดำเนินการตามคำร้องของผู้เสียหาย ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาก็ต้องแต่งตั้งผู้ใต้ส่วนอิสระจากผู้ที่มีความเป็นกลางทางการเมืองและมีความซื่อสัตย์สุจริตเป็นประจำหรือส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการต่อส่วนแทนก็ได้

เมื่อผู้ใต้ส่วนอิสระดำเนินการต่อส่วนหากข้อเท็จจริงและสรุปจำนวนพร้อมทำความเห็นแล้วถ้าเห็นว่าข้อกล่าวหามีมูล ผู้ใต้ส่วนอิสระจะต้องส่งรายงานและเอกสารพร้อมทั้งความเห็นไปยังประธานวุฒิสภาเพื่อดำเนินการถัดตอนออกจากตำแหน่งและส่งจำนวนพร้อมทั้งความเห็นไปยังอัยการสูงสุด เพื่อยื่นฟ้องคดีอาญาต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองต่อไป

รัฐธรรมนูญปี พ.ศ.๒๕๘๐ ลดจำนวนประชาชนผู้มีสิทธิเข้าชี้อินคำร้องขอจากไม่น้อยกว่า ๕๐,๐๐๐ คน มาเป็นจำนวนไม่น้อยกว่า ๒๐,๐๐๐ คน

นอกจากนี้รัฐธรรมนูญปี พ.ศ.๒๕๘๐ ยังคงหลักเกณฑ์ให้ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ยึดจำนวนคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นหลักในการพิจารณาคดีดังเช่นรัฐธรรมนูญปี พ.ศ.๒๕๘๐ แต่ได้เปลี่ยนหลักเกณฑ์จากการให้คำสั่งและคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเป็นที่สุดมาเป็นว่า โดยหลักแล้วคำสั่งและคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองให้เป็นที่สุด แต่มีข้อยกเว้นว่า ผู้ต้องคำพิพากษาอาจยื่นอุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาก็ได้ในกรณีที่มีพยานหลักฐานใหม่ ซึ่งอาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะคัญ โดยต้องยื่นอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่อ่านคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง รัฐธรรมนูญไม่ได้ให้สิทธิแก่โจทก์หรือพนักงานอัยการที่จะยื่นอุทธรณ์ได้เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเท่านั้น

ผ่าพันธุ์นรกเมิน

บังอลา ประกาศก้อง
เหตุที่ต้อง โทษจองจำ
เพราศาสตร์ “ยุติ” ...ธรรມ
พิจารณา พิพากษา
ป่าวร้อง ประajanชั่ว
ประนามท้ว ทุกเหล่งหล้า
โอหัง โ่ออ้างท้า
ปลุกรีพล คนเลือดแดง
ล่วงเกิน สถาบัน
ถ้อยเลกสรร หาญกำแหง
มากมี พลังแรง
พร้อมหนุนคืน แผ่นดินไทย
สะพัด เงินฉ้อฉล
ลงมวลชน หลงรับใช้
สร้างภาพ ประโลมใจ
ว่าประชา ล้วนเชิดชู
ชูนเลี้ยง นักการเมือง
ให้หนุนเนื่อง ร่วมต่อสู้
ล้มล้าง เหล่าคัตธู
พธม. ต้าน “ทักษิณ”
วันนี้...วันจุดจบ
ธรรມสยบ อธรรມลิน
ทรราช สายเลือด “ซินฯ”
สูญผ่าพันธุ์...เนรคุณ ณ